

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 250 (6254) ЧЕТВЕР, 31 ГРУДНЯ 2015 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про Державний бюджет України на 2016 рік

Стаття 1. Визначити на 2016 рік:

доходи Державного бюджету України у сумі 595.163.135,3 тис. гривень, у тому числі доходи загального фонду Державного бюджету України - у сумі 562.810.119,6 тис. гривень та доходи спеціального фонду Державного бюджету України - у сумі 32.353.015,7 тис. гривень, згідно з додатком № 1 до цього Закону;

видатки Державного бюджету України у сумі 667.815.507,2 тис. гривень, у тому числі видатки загального фонду Державного бюджету України - у сумі 633.587.015,4 тис. гривень та видатки спеціального фонду Державного бюджету України - у сумі 34.228.491,8 тис. гривень;

повернення кредитів до Державного бюджету України у сумі 5.693.499,5 тис. гривень, у тому числі повернення кредитів до загального фонду Державного бюджету України - у сумі 3.634.106,5 тис. гривень та повернення кредитів до спеціального фонду Державного бюджету України - у сумі 2.059.393 тис. гривень;

надання кредитів з Державного бюджету України у сумі 16.735.127,6 тис. гривень, у тому числі надання кредитів із загального фонду Державного бюджету України - у сумі 1.750.952,9 тис. гривень та надання кредитів із спеціального фонду Державного бюджету України - у сумі 14.984.174,7 тис. гривень;

граничний обсяг дефіциту Державного бюджету України у сумі 83.694.000 тис. гривень, у тому числі граничний обсяг дефіциту загального фонду Державного бюджету України - у сумі 68.893.742,2 тис. гривень та граничний обсяг дефіциту спеціального фонду Державного бюджету України - у сумі 14.800.257,8 тис. гривень, згідно з додатком № 2 до цього Закону.

Стаття 2. Затвердити бюджетні призначення головним розпорядникам коштів Державного бюджету України на 2016 рік у розрізі відповідальних виконавців за бюджетними програмами, розподіл видатків на централізовані заходи між адміністративно-територіальними одиницями, розподіл видатків на здійснення правосуддя в розрізі місцевих та апеляційних судів згідно з додатками № 3, № 4, № 5 і № 8 до цього Закону.

Стаття 3. Затвердити на 2016 рік міжбюджетні трансферти згідно з додатками № 6 і № 7 до цього Закону.

Стаття 4. Затвердити перелік кредитів (позик), що залучаються державою до спеціального фонду Державного бюджету України у 2016 році від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій для реалізації інвестиційних проектів згідно з додатком № 9 до цього Закону.

Дозволити Міністерству фінансів України на підставі рішення Кабінету Міністрів України, погодженого з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету, вносити зміни до розпису спеціального фонду Державного бюджету України з метою відображення фактичного надходження у 2016 році кредитів (позик), залучених державою від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій для реалізації інвестиційних проектів, та витрат за відповідними бюджетними програмами в межах загального обсягу залучення цих кредитів (позик), затвердженого у додатку № 9 до цього Закону, з коригуванням показників фінансування, видатків та кредитування, встановлених додатками № 2, № 3, № 4 та № 7 до цього Закону, і граничного обсягу державного боргу, визначеного статтею 5 цього Закону.

Стаття 5. Визначити на 31 грудня 2016 року граничний обсяг державного боргу в сумі 1.501.479.663,5 тис. гривень та граничний обсяг гарантованого державою боргу в сумі 444.779.296 тис. гривень.

Стаття 6. Установити, що у 2016 році державні гарантії можуть надаватися:

1) в обсязі до 28.200.000 тис. гривень:

а) за рішенням Кабінету Міністрів України, погодженим з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету, для забезпечення виконання боргових зобов'язань:

суб'єктів господарювання - резидентів України за кредитами (позиками), що залучаються для фінансування інвестиційних проектів;

суб'єктів господарювання - резидентів України за кредитами (позиками), що залучаються для фінансування програм, пов'язаних із підвищенням обороноздатності і безпеки держави (в обсязі до 6.000.000 тис. гривень);

Державної іпотечної установи за зовнішніми кредитами для будівництва доступного житла та з метою розвитку ринку іпотеки.

Програми, пов'язані із підвищенням обороноздатності і безпеки держави, затверджуються Кабінетом Міністрів України до надання державних гарантій.

Суб'єкти господарювання, щодо яких приймається рішення про надання державних гарантій для фінансування програм, пов'язаних із підвищенням обороноздатності і безпеки держави, за рішенням Кабінету Міністрів України можуть звільнятися від зобов'язання надавати майнове або інше забезпечення виконання зобов'язань та сплачувати до державного бюджету плату за їх отримання;

б) на підставі міжнародних договорів України за такими можливими напрямами: фінансування інвестиційних, інноваційних, інфраструктурних та інших проектів розвитку, які мають стратегічне значення та реалізація яких сприятиме розвитку економіки України, проектів, спрямованих на підвищення енергоефективності та зміцнення конкурентних переваг українських підприємств;

2) в обсязі до 700.000 тис. доларів США з метою доформування стабілізаційного (резервного) енергетичного фонду за рішенням Кабінету Міністрів України, погодженим з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету, або на підставі міжнародних договорів для забезпечення:

а) виконання боргових зобов'язань публічного акціонерного товариства «Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» за кредитами, залученими від міжнародних фінансових організацій та фінансових установ для закупівлі імпортованого природного газу;

б) відшкодування витрат міжнародних фінансових організацій, які можуть виникнути за гарантіями, що надаються для забезпечення залучення кредитів та/або випуску акредитивів для проведення розрахунків публічним акціонерним товариством «Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» за імпортований природний газ, послуги з приєднання та доступу до європейської газотранспортної мережі, транспортування газу, та/або виконання боргових зобов'язань публічного акціонерного товариства «Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» за такими кредитами та/або акредитивами;

в) виконання зобов'язань публічного акціонерного товариства «Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» з оплати імпортованого від європейських постачальників природного газу.

Стаття 7. Установити у 2016 році прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2016 року - 1330 гривень, з 1 травня - 1399 гривень, з 1 грудня - 1496 гривень, а для основних соціальних і демографічних груп населення:

дітей віком до 6 років: з 1 січня 2016 року - 1167 гривень, з 1 травня - 1228 гривень, з 1 грудня - 1313 гривень;

дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня 2016 року - 1455 гривень, з 1 травня - 1531 гривня, з 1 грудня - 1637 гривень;

працездатних осіб: з 1 січня 2016 року - 1378 гривень, з 1 травня - 1450 гривень, з 1 грудня - 1550 гривень;

осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2016 року - 1074 гривні, з 1 травня - 1130 гривень, з 1 грудня - 1208 гривень.

Стаття 8. Установити у 2016 році мінімальну заробітну плату:

у місячному розмірі: з 1 січня - 1378 гривень, з 1 травня - 1450 гривень, з 1 грудня - 1550 гривень;

у погодинному розмірі: з 1 січня - 8,29 гривні, з 1 травня - 8,69 гривні, з 1 грудня - 9,29 гривні.

Стаття 9. Установити, що у 2016 році рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) для призначення допомоги відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» у відсотковому співвідношенні до прожиткового мінімуму для основних соціальних і демографічних груп населення становить: для працездатних осіб - 21 відсоток, для дітей - 85 відсотків, для осіб, які втратили працездатність, та інвалідів - 100 відсотків відповідного прожиткового мінімуму.

Розмір державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям у 2016 році не може бути більше 75 відсотків рівня забезпечення прожиткового мінімуму для сім'ї.

Рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) для визначення права на звільнення від плати за харчування дитини у державних і комунальних дитячих дошкільних закладах відповідно до Закону України «Про дошкільну освіту» у 2016 році збільшується відповідно до зростання прожиткового мінімуму.

Стаття 10. Установити, що у загальному фонді Державного бюджету України на 2016 рік:

до доходів належать надходження, визначені частиною другою статті 29 Бюджетного кодексу України (крім надходжень, визначених статтею 11 цього Закону) з урахуванням особливостей, визначених пунктами 17 та 17^{1} розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» Бюджетного кодексу України, а також: податок на дохід та податок на прибуток, який сплачують суб'єкти, що провадять діяльність з випуску та проведення лотерей, у повному обсязі; рентна плата за користування надрами для видобування бурштину; надходження від реалізації автомобілів, засобів наземного, водного та повітряного транспорту, сільськогосподарської техніки, обладнання та устаткування, що перебувають на балансі органів державної влади та інших державних органів, утворених органами державної влади підприємств, установ та організацій, які використовують кошти державного бюджету; плата за користування суб'єктами малого підприємництва мікрокредитами з державного бюджету;

джерелами формування у частині фінансування є надходження, визначені частиною першою статті 15 Бюджетного кодексу України щодо державного бюджету (крім надходжень, визначених статтею 12 цього Закону), в тому числі надходження від реалізації державних резиденцій, державних дач, будинків відпочинку, оздоровчих закладів, іншого нерухомого майна, що перебувають на балансі органів державної влади та інших державних органів, утворених органами державної влади підприємств, установ та організацій, які використовують кошти державного бюджету;

джерелами формування у частині кредитування є надходження, визначені частиною другою статті 30 Бюджетного кодексу України (крім надходжень, визначених статтею 13 цього Закону), а також: повернення мікрокредитів, наданих з державного бюджету суб'єктам малого підприємництва; повернення коштів у частині відшкодування вартості сільськогосподарської техніки, переданої суб'єктам господарювання на умовах фінансового лізингу державним публічним акціонерним товариством «Національна акціонерна компанія «Украгролізинг».

Стаття 11. Установити, що джерелами формування спеціального фонду Державного бюджету України на 2016 рік у частині доходів є надходження, визначені частиною третьою статті 29 Бюджетного кодексу України з урахуванням особливостей, визначених пунктом 17 розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» Бюджетного кодексу України, а також такі надходження:

1) кошти від сплати інвалідами часткової вартості автомобілів та кошти від реалізації автомобілів, повернутих інвалідами;

2) кошти, отримані від продажу частин встановленої кількості викидів парникових газів, передбаченого статтею 17 Кіотського протоколу до Рамкової конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату;

3) плата за продукцію, документи, що видаються при наданні адміністративних послуг з придбання, перевезення, зберігання і носіння зброї, а також відповідно до законів України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» і «Про дорожній рух»;

4) 50 відсотків коштів від реалізації надлишкового озброєння, військової та спеціальної техніки, нерухомого військового майна Збройних Сил України та кошти від відчуження земельних ділянок, на яких розташовані об'єкти нерухомого військового майна, що підлягають реалізації, та земельних ділянок, які вивільняються у процесі реформування Збройних Сил України;

5) надходження в рамках програм допомоги урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ;

6) конфісковані кошти та кошти, отримані від реалізації майна, конфіскованого за рішенням суду за вчинення корупційного та пов'язаного з корупцією правопорушення (за винятком конфіскованих облігацій внутрішньої державної позики, вся сума яких за номінальною вартістю відноситься на зменшення державного боргу з одночасним погашенням зобов'язань за цими облігаціями), порядок розподілу яких визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 12. Установити, що джерелами формування спеціального фонду Державного бюджету України на 2016 рік у частині фінансування є надходження, визначені частиною третьою статті 15 Бюджетного кодексу України, а також такі надходження:

1) залишок коштів, джерелом формування яких були надходження в рамках програм допомоги Європейського Союзу;

2) залишок коштів, джерелом формування яких були надходження від державного підприємства «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом» відповідно до статей 7 та 8 Закону України «Про врегулювання питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки», які надійшли у минулі періоди;

3) залишок коштів, джерелом формування яких були надходження Державного агентства автомобільних доріг України, одержані за рахунок запозичень, залучених під державні гарантії у 2012 і 2013 роках.

Стаття 13. Установити, що джерелами формування спеціального фонду Державного бюджету України на 2016 рік у частині кредитування є надходження, визна-

ПРОДОВЖЕННЯ НА 2—3-Й СТОР.

«Голос України» офіційно оприлюднює закони та інші акти Верховної Ради

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

чені частиною третьою статті 30 Бюджетного кодексу України, а також такі надходження:

1) повернення бюджетних позичок, наданих на закупівлю сільськогосподарської продукції за державним замовленням (контрактом) 1994-1997 років;

2) повернення коштів, наданих Міністерству аграрної політики та продовольства України для фінансової підтримки заходів в агропромисловому комплексі на умовах фінансового лізингу, а також закупівлі племінних нетелей та корів, вітчизняної техніки і обладнання для агропромислового комплексу, з наступною їх реалізацією сільськогосподарським підприємствам на умовах фінансового лізингу;

3) повернення безвідсоткових бюджетних позик, наданих у 2004 році підприємствам державної форми власності паливно-енергетичного комплексу та у 2005 році підприємствам та організаціям вугільної промисловості на погашення заборгованості із заробітної плати працівникам;

4) повернення коштів, наданих з державного бюджету для кредитування окремих категорій громадян, які відповідно до законодавства мають право на отримання таких кредитів на будівництво (придбання) житла, та науково-педагогічних і педагогічних працівників, і пеня;

5) повернення кредитів у сумі 6.745,1 тис. гривень, наданих у 2007 році з Державного бюджету України на реалізацію інноваційних та інвестиційних проектів у галузях економіки, у першу чергу із впровадження передових енергозберігаючих технологій і технологій з виробництва альтернативних джерел палива;

6) повернення коштів, наданих публічному акціонерному товариству «Укргідроенерго» на поворотній основі для реалізації проектів соціально-економічного розвитку.

Стаття 14. Установити, що у 2016 році кошти, отримані до спеціального фонду Державного бюджету України згідно з відповідними пунктами частини третьої статті 15, частини третьої статті 29 і частини третьої статті 30 Бюджетного кодексу України, спрямовуються на реалізацію програм та заходів, визначених частиною четвертою статті 30 Бюджетного кодексу України, а кошти, отримані до спеціального фонду Державного бюджету України згідно з відповідними пунктами статей 11, 12 і 13 цього Закону, спрямовуються відповідно на:

1) придбання Фондом соціального захисту інвалідів автомобілів для інвалідів та інші заходи щодо соціального захисту інвалідів (за рахунок джерел, визначених пунктом 1 статті 11 цього Закону);

2) державну підтримку заходів, спрямованих на зменшення обсягів викидів (збільшення абсорбції) парникових газів, у тому числі на утеплення приміщень закладів соціального забезпечення, розвиток міжнародного співробітництва з питань зміни клімату (за рахунок джерел, визначених пунктом 2 статті 11 цього Закону);

3) реалізацію програм допомоги Європейського Союзу, урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ, що включає заходи щодо: розвитку галузі енергетики, ефективного використання енергетичних ресурсів та енергозбереження; захисту прав споживачів, стандартизації, метрології, сертифікації, підтвердження відповідності та управління якістю; підтримки реалізації державної екологічної політики; підтримки реалізації державної політики у сфері транспорту; управління державним кордоном та підтримки регіональної політики і державного управління (за рахунок джерел, визначених пунктом 5 статті 11 та пунктом 1 статті 12 цього Закону);

4) придбання Міністерством енергетики та вугільної промисловості України цінних паперів відповідно до статті 9 Закону України «Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки» (за рахунок джерел, визначених пунктом 2 статті 12 та пунктом 5 статті 13 цього Закону);

5) заходи, пов'язані з формуванням державного резервного насіннєвого фонду (за рахунок джерел, визначених пунктом 1 статті 13 цього Закону);

6) фінансову підтримку заходів в агропромисловому комплексі на умовах фінансового лізингу (за рахунок джерел, визначених пунктом 2 статті 13 цього Закону);

7) реструктуризацію вугільної та торфодобувної промисловості (за рахунок джерел, визначених пунктом 3 статті 13 цього Закону);

8) надання кредитів на будівництво (придбання) житла для науково-педагогічних та педагогічних працівників (за рахунок джерел, визначених пунктом 4 статті 13 цього Закону);

9) виконання боргових зобов'язань за кредитами, залученими під державні гарантії, з метою реалізації проектів соціально-економічного розвитку (за рахунок джерел, визначених пунктом 6 статті 13 цього Закону);

10) закупівлю продукції, документів, що видаються при наданні адміністративних послуг з придбання, перевезення, зберігання і носіння зброї, а також відповідно до законів України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» і «Про дорожній рух» (за рахунок джерел, визначених пунктом 3 статті 11 цього Закону);

11) будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Збройних Сил України (за рахунок джерел, визначених пунктом 4 статті 11 цього Закону);

12) реалізацію заходів щодо підвищення обороноздатності і безпеки держави (за рахунок джерел, визначених пунктом 6 статті 11 цього Закону);

13) виконання державних цільових програм реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу, розроблення, освоєння і впровадження нових технологій, нарощування наявних виробничих потужностей для виготовлення продукції оборонного призначення (за рахунок джерел, визначених пунктом 6 статті 11 цього Закону);

14) виконання державних цільових програм реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу, розроблення, освоєння і впровадження нових технологій, нарощування наявних виробничих потужностей на підприємствах космічної галузі для виготовлення продукції оборонного призначення (за рахунок джерел, визначених пунктом 6 статті 11 цього Закону);

15) забезпечення функціонування системи спеціальної інформації (за рахунок джерел, визначених пунктом 6 статті 11 цього Закону);

16) розвиток мережі та утримання автомобільних доріг загального користування (за рахунок джерел, визначених пунктом 3 статті 12 цього Закону).

Стаття 15. Установити, що в 2016 році Національний банк України після підтвердження зовнішнім аудитом та затвердження Радою Національного банку України річної фінансової звітності та формування Національним банком України резервів у порядку та розмірах, визначених Законом України «Про Національний банк України», перераховує до Державного бюджету України кошти на загальну суму не менш як 38.000.000 тис. гривень.

Кошти, передбачені в абзаці першому цієї статті, перераховуються Національним банком України до Державного бюджету України відповідно до графіка, встановленого Міністерством фінансів України.

Стаття 16. Надати право Кабінету Міністрів України у разі потреби здійснювати випуски облігацій внутрішньої державної позики понад обсяги, встановлені додатком № 2 до цього Закону, з подальшим придбанням у державну власність в обмін на ці облігації акцій додаткової емісії банків з відповідним коригуванням граничного обсягу державного боргу, визначеного цим Законом.

На обсяг випущених облігацій внутрішньої державної позики Міністерство фінансів України збільшує відповідні показники фінансування державного бюджету понад обсяги, затверджені у додатку № 2 до цього Закону.

Стаття 17. Надати право Кабінету Міністрів України здійснювати випуски облігацій внутрішньої державної позики в межах обсягів, установлених додатком № 2 до цього Закону, у сумі 16.000.000 тис. гривень, а також здійснювати їх за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету у разі необхідності понад обсяги, встановлені додатком № 2 до цього Закону, в обмін на ці облігації векселів, виданих Фондом гарантування вкладів фізичних осіб, з відповідним коригуванням граничного обсягу державного боргу, визначеного цим Законом.

На обсяг випущених облігацій внутрішньої державної позики Міністерство фінансів України збільшує відповідні показники фінансування державного бюджету понад обсяги, затверджені у додатку № 2 до цього Закону.

Стаття 18. Надати право Кабінету Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету здійснювати випуски облігацій внутрішньої державної позики понад обсяги, встановлені додатком № 2 до цього Закону, з подальшим придбанням у державну власність в обмін на зазначені облігації акцій додаткової емісії публічного акціонерного товариства «Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» з відповідним коригуванням граничного обсягу державного боргу, визначеного цим Законом.

На обсяг випущених облігацій внутрішньої державної позики Міністерство фінансів України збільшує відповідні показники фінансування державного бюджету понад обсяги, затверджені у додатку № 2 до цього Закону.

Стаття 19. Дозволити Міністерству оборони України у 2016 році для забезпечення безперервності процесу харчування особового складу Збройних Сил України продовжити до 31 березня 2016 року у межах відповідних бюджетних асигнувань Міністерства оборони України дію договорів про закупівлю послуг з харчування, які діяли у 2015 році.

Стаття 20. Надати право Кабінету Міністрів України у встановленому ним порядку реструктуризувати фактичну заборгованість обсягом до 7.544.562.370 гривень, що виникла станом на 1 січня 2016 року, за рішеннями судів, виконання яких гарантовано державою, а також за рішеннями Європейського суду з прав людини, прийнятими за наслідками розгляду справ проти України, шляхом часткового погашення за рахунок коштів, передбачених цим Законом на ці цілі, у розмірі до 10 відсотків суми за зазначеними рішеннями та видачі на решту суми фінансових казначейських векселів строком обігу до семи років, з відстроченням платежів за цією заборгованістю на два роки та відсотковою ставкою 9,3 відсотка річних. Право видачі таких векселів надати органам, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів.

Стаття 21. Установити, що обсяг видатків, передбачених за бюджетною програмою «Заходи щодо оптимізації системи центральних органів виконавчої влади та скорочення кількості контролюючих органів», розподіляється Кабінетом Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету після врегулювання питань оптимізації системи центральних органів виконавчої влади, ліквідації надлишкових контрольно-наглядових повноважень та затвердження граничної чисельності працівників цих органів.

Видатки, передбачені за зазначеною програмою, можуть також розподілятися Кабінетом Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету для забезпечення заходів, пов'язаних з реорганізацією (ліквідацією) центральних органів виконавчої влади.

Видатки за бюджетною програмою «Заходи щодо оптимізації системи центральних органів виконавчої влади та скорочення кількості контролюючих органів» можуть збільшуватися Кабінетом Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету за рахунок інших бюджетних програм, за якими передбачені видатки на забезпечення діяльності центральних органів виконавчої влади, у разі прийняття рішень про скорочення функцій та відповідно граничної чисельності працівників цих органів, а також виникнення економії коштів при виконанні заходів, пов'язаних з реорганізацією (ліквідацією) центральних органів виконавчої влади.

Стаття 22. Надати право Кабінету Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету здійснювати розподіл резерву коштів освітньої субвенції, медичної субвенції, а також нерозподілених видатків цих субвенцій для територій Донецької та Луганської областей, на яких органи державної влади тимчасово не здійснюють або здійснюють не в повному обсязі свої повноваження, між місцевими бюджетами, а також перерозподіл таких субвенцій між місцевими бюджетами для забезпечення обслуговування громадян, які переміщуються з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції.

Стаття 23. Установити, що для місцевих бюджетів Донецької та Луганської областей, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, при горизонтальному вирівнюванні податкоспроможності місцевих бюджетів базова дотація на 2016 рік визначається в обсязі, затвердженому для таких бюджетів на 2015 рік, - 96.107,5 тис. гривень.

При цьому зазначений обсяг базової дотації затверджується у складі базової дотації як резерв коштів для надання місцевим бюджетам після повернення території під контроль державної влади.

Стаття 24. Установити, що у 2016 році міжбюджетні відносини з державним бюджетом мають бюджети об'єднаних територіальних громад, наведені у додатку № 10 до цього Закону, у яких 25 жовтня 2015 року відбулися перші місцеві вибори.

Стаття 25. Установити, що залишки коштів станом на 1 січня 2016 року на рахунках Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності у сумі 1.500.000 тис. гривень зараховуються Державною казначейською службою України на рахунок Пенсійного фонду України.

У січні - березні 2016 року Державна казначейська служба України за погодженням з Міністерством фінансів України має право залучати на поворотній основі кошти єдиного казначейського рахунку для покриття тимчасових касових розривів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, пов'язаних із виплатами забезпечення та надання соціальних послуг, страховими виплатами, у межах фактичного дефіциту коштів на цю мету на договірних умовах без нарахування відсотків за користування цими коштами з обов'язковим їх поверненням до кінця поточного бюджетного періоду.

Стаття 26. При розрахунку обсягу освітньої субвенції для об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, застосовувати фінансовий норматив бюджетної забезпеченості на одного учня з відповідними коригуючими коефіцієнтами, які враховують статус місцевості та наповнюваність класів у середньому по адміністративно-територіальній одиниці, на території якої утворено громаду (окремо для міської та сільської місцевостей).

Стаття 27. Кабінету Міністрів України до 1 січня 2016 року забезпечити передачу в установленому порядку видатків на підготовку робітничих кадрів у професійно-технічних та інших навчальних закладах на фінансування з місцевих бюджетів.

Установити, що видатки на підготовку робітничих кадрів у професійно-технічних закладах та інших навчальних закладах, розташованих у містах обласного значення, плануються з 2016 року у відповідних бюджетах міст обласного значення, а на інших територіях - у відповідних обласних бюджетах та бюджеті міста Києва.

Кабінету Міністрів України:

забезпечити передачу з державної власності у комунальну власність відповідних установ, закладів та організацій;

вжити заходів щодо модернізації мережі професійно-технічних навчальних закладів з урахуванням необхідності їх укрупнення та здійснення підготовки робітничих кадрів відповідно до потреб регіону та ринку праці, використання потенціалу таких навчальних закладів для здійснення підготовки та перепідготовки незайнятого населення, не допустивши при цьому їх закриття чи перепрофілювання впродовж 2016-2018 років, а також скорочення чисельності працівників не більше 10 відсотків щороку;

за підсумками першого кварталу 2016 року провести моніторинг фінансового забезпечення професійно-технічних навчальних закладів державної форми власності за рахунок коштів обласних та міських (міст обласного значення) бюджетів та у разі необхідності внести пропозиції щодо змін до бюджетного законодавства.

Стаття 28. Кабінету Міністрів України разом з Національною академією наук України, Національною академією педагогічних наук України, Національною академією медичних наук України, Національною академією мистецтв України, Національною академією правових наук України, Національною академією аграрних наук України забезпечити концентрацію бюджетних видатків та науково-технічного потенціалу на здійсненні фундаментальних та прикладних наукових досліджень з найважливіших проблем, провести державну атестацію закладів, установ, організацій та визначити ефективність їхньої діяльності, до 1 серпня 2016 року вжити заходів щодо оптимізації мережі установ, закладів, організацій, чисельності їх працівників, зокрема, реорганізації, об'єднання, ліквідації неефективних закладів, установ та організацій чи припинення їхньої діяльності.

Стаття 29. Установити, що субвенція з державного бюджету місцевим бюджетам на формування інфраструктури об’єднаних територіальних громад розподіляється між місцевими бюджетами, наведеними у додатку № 10 до цього Закону.

Стаття 30. Установити, що розподіл субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення заходів щодо соціально-економічного розвитку окремих територій між місцевими бюджетами здійснюється Кабінетом Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету.

Стаття 31. Розподіл коштів державного бюджету для підтримки державних та регіональних інвестиційних проектів між головними розпорядниками бюджетних коштів здійснюється Кабінетом Міністрів України за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету.

Порядок відбору державних та регіональних інвестиційних проектів, на реалізацію яких надається підтримка з державного бюджету, розробляється Міністерством економічного розвитку та торгівлі України і затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 32. Дозволити Київській міській раді здійснити реструктуризацію запозичень, здійснених відповідно до пункту 15 розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» Бюджетного кодексу України, продовживши строк погашення основної суми боргу не менш як на 360 календарних днів.

Стаття 33. Розподіл коштів за напрямами (об’єктами, заходами) за бюджетними програмами «Будівництво (придбання) житла для осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ» (код 1001190), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Державної прикордонної служби України» (код 1002070), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Національної гвардії України» (код 1003090), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Збройних Сил України» (код 2101190), «Розвиток мережі та утримання автомобільних доріг загального користування» (код 3111020), «Розвиток автомагістралей та реформа дорожнього сектору» (код 3111600), «Будівництво (придбання) житла для осіб рядового і начальницького складу Державної кримінально-виконавчої служби України» (код 3606080), «Виконання робіт за державними цільовими програмами і державним замовленням у сфері космічної галузі, в тому числі загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми України» (код 6381020), «Виконання державних цільових програм реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу, розроблення, освоєння і впровадження нових технологій, нарощування наявних виробничих потужностей на підприємствах космічної галузі для виготовлення продукції оборонного призначення» (код 6381210), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Служби безпеки України» (код 6521100), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Управління державної охорони України» (код 6601030), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Служби зовнішньої розвідки України» (код 6621030), «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Державної служби спеціального зв’язку та захисту інформації України» (код 6641060) здійснюється за рішенням Кабінету Міністрів України, погодженим з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету.

Про використання коштів державного бюджету за вищезазначеними бюджетними програмами у розрізі напрямів (об’єктів, заходів) відповідні головні розпорядники коштів державного бюджету щоквартально інформують Комітет Верховної Ради України з питань бюджету.

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2016 року.

2. Додатки №№ 1-10 до цього Закону є його невід’ємною частиною.

3. Кабінету Міністрів України до 1 березня 2016 року внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо змін до Державного бюджету України на 2016 рік, опрацювавши надані Комітету Верховної Ради України з питань бюджету пропозиції суб’єктів права законодавчої ініціативи до законопроекту про Державний бюджет України на 2016 рік.

4. Кабінету Міністрів України до 15 лютого 2016 року внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо змін до Бюджетного кодексу України щодо перерозподілу між місцевими бюджетами акцизного податку з реалізації суб’єктами господарювання роздрібної торгівлі нафтопродуктів, скрапленого газу, речовин, що використовуються як компоненти моторних палив, палива моторного альтернативного, з наступним спрямуванням відповідних надходжень на будівництво, ремонт та реконструкцію автомобільних доріг, передбачивши набрання чинності такими змінами з другого кварталу 2016 року.

5. Положення частини першої статті 11 та частини першої статті 23 Закону України «Про акціонерні товариства» (щодо заборони оплати цінних паперів борговими емісійними цінними паперами, емітентом яких є набувач) у 2016 році застосовуються з урахуванням положень статті 16 цього Закону у разі придбання у державну власність акцій додаткової емісії банків в обмін на облігації внутрішньої державної позики.

6. У 2016 році положення частини другої статті 32 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (щодо формування статутного капіталу шляхом грошових внесків) у разі придбання у державну власність акцій банків в обмін на облігації внутрішньої державної позики застосовуються з урахуванням статті 16 цього Закону.

7. Зупинити дію статті 1 Закону України «Про встановлення додаткових гарантій щодо захисту прав громадян, які проживають на територіях проведення антитерористичної операції, та обмеження відповідальності підприємств - виконавців/виробників житлово-комунальних послуг у разі несвоєчасного здійснення платежів за спожиті енергетичні ресурси» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 84) до завершення антитерористичної операції.

8. Зупинити на 2016 рік дію таких положень Бюджетного кодексу України:

абзацу другого частини першої статті 24^1;

пункту 7 частини першої статті 90 в частині видатків на співфінансування (50 відсотків) проектів ліквідації підприємств вугільної і торфодобувної промисловості та витрат на утримання водовідливних комплексів у безпечному режимі.

9. Зупинити на 2016 рік дію норми статті 10 Закону України «Про оренду державного та комунального майна» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 30, ст. 416) в частині індексації орендної плати.

10. Абзац другий пункту 2 розділу XIII «Прикінцеві положення» Закону України «Про запобігання корупції» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056) доповнити словами і цифрами «але не раніше 1 січня 2017 року».

11. Установити, що норми і положення частин першої та другої статті 9, статей 14, 22, 36, 37 та 43 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399 із наступними змінами); частини другої статті 12, пункту «ж» частини першої статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров’я (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 4, ст. 19 із наступними змінами); статті 4 Закону України «Про встановлення державної допомоги постраждалим учасникам масових акцій громадського протесту та членам їх сімей» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 187); Закону України «Про вищу освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37-38, ст. 2004); частини другої статті 35, частини п’ятої статті 41, статті 57, частини другої статті 61 Закону України «Про освіту» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 34, ст. 451); частин першої, другої, п’ятої статті 14, статті 21, абзаців другого - десятого частини першої статті 25 Закону України «Про загальну середню освіту» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 28, ст. 230; 2014 р., № 2, ст. 41); абзацу першого частини другої, абзаців другого, четвертого частини третьої статті 18, абзацу третього частини четвертої статті 21, частини першої статті 22 Закону України «Про позашкільну освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 46, ст. 393; 2005 р., № 26, ст. 1484; 2014 р., № 2-3, ст. 41); частини другої статті 14, частини третьої статті 30 Закону України «Про дошкільну освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259); статті 5 Закону України «Про підвищення престижності шахтарської праці» (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 42-43, ст. 293; 2013 р., № 30, ст. 341); частин першої та третьої статті 25, статті 26 Закону України «Про дипломатичну службу» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29; 2011 р., № 31, ст. 296); частини третьої статті 22, абзацу другого частини першої, частини третьої статті 29 Закону України «Про культуру» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168); статті 14 Закону України «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 27, ст. 904); статті 44 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397); частини третьої статті 119, статті 250 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375 із наступними змінами); частини другої статті 13, частини першої статті 14, абзацу сьомого частини другої статті 21 Закону України «Про театри і театральну справу» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 26, ст. 350); абзаців восьмого та дев’ятого частини другої статті 28 Закону України «Про музеї та музейну справу» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191); Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»; частин третьої, четвертої та п’ятої статті 26 Закону України «Про фізичну культуру і спорт» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 14, ст. 80); Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 41-45, ст. 529); Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо державної підтримки учасників бойових дій та їхніх дітей, дітей, один із батьків яких загинув у районі проведення антитерористичних операцій, бойових дій чи збройних конфліктів або під час масових акцій громадянського протесту, дітей, зареєстрованих як внутрішньо переміщені особи, для здобуття професійно-технічної та вищої освіти» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 30, ст. 271); абзацу п’ятого частини третьої статті 5, частин п’ятої, чотирнадцятої - шістнадцятої статті 19 Закону України «Про охорону дитинства» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142); статей 41 та 44^1, абзацу третього частини другої статті 47 Закону України «Про професійно-технічну освіту» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 32, ст. 215); частини третьої статті 15 Закону України «Про бібліотеки і бібліотечну справу» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 7, ст. 45); частин четвертої - шостої статті 14 Закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 50, ст. 302); абзацу десятого частини першої статті 1, частини першої статті 24, частини першої статті 25 Закону України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 45, ст. 313; 2009 р., № 41, ст. 597); пункту 14 частини другої статті 18 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 50-51, ст. 2057); Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273; із змінами, внесеними законами України від 20 листопада 2012 року № 5483-VI та від 19 грудня 2013 року № 714-VII); частини першої статті 21, частини дванадцятої статті 29 Закону України «Про військовий обов’язок і військову службу» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 385); пункту 3 статті 8, статей 9^1, 11, 12, абзаців першого і другого пункту 2 статті 15 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190); частин п’ятої та сьомої статті 21 Закону України «Про Національну гвардію України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 17, ст. 594); статей 1, 9, 40, 48^1 Житлового кодексу Української РСР (Відомості Верховної Ради УРСР, 1983 р., додаток до № 28, ст. 573); частини другої статті 33, статті 81 Закону України «Про прокуратуру» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2-3, ст. 12); абзацу шостого частини третьої статті 6 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 255); частин третьої, сьомої та одинадцятої статті 119 Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 34-35, ст. 458); Закону України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40-41, ст. 379); Закону України «Про пробацію» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 93) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.

12. Кабінету Міністрів України затвердити у двотижневий строк Перелік об’єктів права державної власності, що підлягають приватизації у 2016 році, який забезпечить надходження до Державного бюджету України коштів від приватизації державного майна в розмірі, встановленому цим Законом.

13. З метою ефективного використання земельних ділянок, що перебувають у державній власності, органам виконавчої влади, до повноважень яких належить передача в оренду таких земельних ділянок, Національній академії наук України та національним галузевим академіям наук забезпечити передачу в оренду земельних ділянок державної власності на конкурентних засадах (земельних торгах).

14. Дозволити Міністерству фінансів України за згодою Національного банку України протягом першого кварталу 2016 року здійснити правочин з державним боргом шляхом обміну облігацій внутрішньої державної позики, що є у власності Національного банку України, на нові облігації внутрішніх державних позик на умовах, встановлених Кабінетом Міністрів України.

Міністерство фінансів України за результатами такого правочину здійснює відповідне коригування граничного обсягу державного боргу, визначеного цим Законом, та показників фінансування державного бюджету понад обсяги, затверджені у додатку № 2 до цього Закону.

15. Дозволити Міністерству фінансів України за дорученням Кабінету Міністрів України здійснити правочини з державним боргом за державними зовнішніми запозиченнями та гарантованим державою боргом за зовнішніми кредитами (позиками), обслуговування та погашення яких здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України, шляхом обміну (зміни умов діючих позик), випуску та продажу боргових зобов’язань держави, в тому числі шляхом додаткових випусків і розміщень облігацій зовнішніх державних позик України та додаткових випусків і розміщень державних деривативів на умовах, визначених Кабінетом Міністрів України.

Міністерство фінансів України за результатами таких правочинів здійснює відповідне коригування граничного обсягу державного боргу, визначеного цим Законом, та показників фінансування державного бюджету понад обсяги, затверджені у додатку № 2 до цього Закону.

16. Кабінету Міністрів України передбачати у державному бюджеті необхідні видатки Міністерству внутрішніх справ України, Національній гвардії України, Державній прикордонній службі України, Державній службі України з надзвичайних ситуацій, які здійснюють оплату закупівлі товарів, робіт і послуг для виконання програм, пов’язаних із підвищенням обороноздатності і безпеки держави, протягом строку дії відповідних господарських договорів, включаючи щомісячну сплату відсотків за користування кредитами (позиками), залученими під державні гарантії суб’єктами господарювання - резидентами України.

Міністерство оборони України, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Державна прикордонна служба України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій беруть бюджетні зобов’язання за програмами підвищення обороноздатності і безпеки держави, що реалізуються із залученням кредитів (позик) під державні гарантії суб’єктами господарювання - резидентами України, та Державна казначейська служба України реєструє такі бюджетні зобов’язання у межах відповідних господарських договорів та наданих на цю мету державних гарантій.

17. Кабінету Міністрів України під час підготовки проекту Державного бюджету України на 2017 рік передбачити субвенцію з державного бюджету міському бюджету міста Києва на виконання зобов’язань за здійсненими запозиченнями у сумі 1.915.250 тис. гривень.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
25 грудня 2015 року.
№ 928-VIII.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 250 (6254)
ЧЕТВЕР, 31 ГРУДНЯ 2015

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до Податкового кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., №№ 13-17, ст. 112) такі зміни:

1. Пункт 4.4 статті 4 викласти в такій редакції:

"4.4. Установлення і скасування податків та зборів, а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до цього Кодексу Верховною Радою України, а також Верховною Радою Автономної Республіки Крим, сільськими, селищними, міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад у межах їх повноважень, визначених Конституцією України та законами України".

2. Пункт 8.3 статті 8 викласти в такій редакції:

"8.3. До місцевих належать податки та збори, що встановлені відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, визначених цим Кодексом, рішеннями сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, у межах їх повноважень і є обов'язковими до сплати на території відповідних територіальних громад".

3. У статті 12:

1) назву викласти в такій редакції:

"Стаття 12. Повноваження Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів";

2) у підпункті 12.1.2 пункту 12.1 слова "та міських рад" замінити словами "міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад";

3) у пункті 12.3:

абзац перший після слів "міські ради" доповнити словами "та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад";

підпункти 12.3.5 і 12.3.7 викласти в такій редакції:

"12.3.5. У разі якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків і зборів, що є обов'язковими згідно з нормами цього Кодексу, такі податки до прийняття рішення справляються виходячи з норм цього Кодексу із застосуванням їх мінімальних ставок, а плата за землю справляється із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування плати за землю";

"12.3.7. Не дозволяється сільським, селищним, міським радам та радам об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, встановлювати індивідуальні пільгові ставки місцевих податків та зборів для окремих юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців і фізичних осіб або звільняти їх від сплати таких податків та зборів";

4) у пункті 12.4:

абзац перший викласти в такій редакції:

"12.4. До повноважень сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів належать";

підпункт 12.4.4 виключити.

4. У пункті 14.1 статті 14:

1) підпункт 14.1.6 викласти в такій редакції:

"14.1.6. акцизний склад - спеціально обладнані приміщення на обмеженій території (далі - приміщення), розташовані на митній території України, де під контролем постійних представників контролюючого органу розпорядник акцизного складу провадить свою господарську діяльність шляхом виробництва, оброблення (перероблення), змішування, розливу, пакування, фасування, зберігання, одержання чи видачі спирту етилового, горілки та лікеро-горілчаних виробів, а також приміщення, розташовані на митній території України, де розпорядник акцизного складу провадить свою господарську діяльність шляхом виробництва, оброблення (перероблення), змішування, навантаження-розвантаження, зберігання пального (крім скрапленого газу природного, бензолу, метанолу), за винятком приміщень для навантаження-розвантаження, зберігання пального виключно для потреб власного споживання пального розпорядником акцизного складу.

Приміщення відокремлених підрозділів розпорядника акцизного складу, які використовуються ним виключно для пакування, фасування, зберігання, одержання чи видачі маркованих марками акцизного податку горілки та лікеро-горілчаних виробів, відвантажених з акцизного складу, а також для здійснення оптової та/або роздрібної торгівлі відповідно до отриманої розпорядником акцизного складу ліцензії, не є акцизним складом";

2) доповнити підпунктом 14.1.28^{1} такого змісту:

"14.1.28^{1}. виробництво підакцизних товарів (продукції) - технологічний процес, в тому числі змішування, здійснення якого внаслідок зміни форми, властивостей або складу сировини, напівфабрикатів або готової продукції призводить до отримання підакцизних товарів (продукції, у тому числі сировини), надання таким товарам інших властивостей, що призводить або не призводить до збільшення обсягів таких товарів";

3) доповнити підпунктом 14.1.60^{1} такого змісту:

"14.1.60^{1}. Єдиний реєстр акцизних накладних - реєстр відомостей щодо акцизних накладних, який ведеться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику, в електронному вигляді згідно з наданими платниками акцизного податку електронними документами";

4) у підпунктах 14.1.135, 14.1.149, 14.1.217 слова "природного газу та" виключити;

5) доповнити підпунктом 14.1.141^{1} такого змісту:

"14.1.141^{1}. пальне - нафтопродукти, скраплений газ, паливо моторне альтернативне, паливо моторне сумішеве, речовини, що використовуються як компоненти моторних палив, інші товари, зазначені у підпункті 215.3.4 пункту 215.3 статті 215 цього Кодексу";

6) абзац другий підпункту 14.1.212 замінити двома абзацами такого змісту:

"Реалізація пального для цілей розділу VI цього Кодексу - будь-які операції з передачі (відпуску, відвантаження) пального на митній території України на підставі договорів купівлі-продажу, міни, поставки, дарування, комісії, доручення (в тому числі передача на комісійну/довірчу реалізацію), поруки, інших господарських та цивільно-правових договорів або за рішенням суду, іншого компетентного державного органу чи органу місцевого самоврядування за плату (компенсацію) або без такої, які передбачають перехід права власності або права розпорядження, а також передачу (відпуск, відвантаження) пального на підставі договорів про виробництво із сировини замовника. Не вважається реалізацією пального операції з передачі (відпуску, відвантаження) пального на митній території України на підставі договорів зберігання.

Реалізація суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі підакцизних товарів - продаж пива, алкогольних напоїв, тютюнових виробів, тютюну та промислових замінників тютюну безпосередньо громадянам та іншим кінцевим споживачам для їх особистого некомерційного використання незалежно від форми розрахунків, у тому числі на розлив у ресторанах, кафе, барах, інших об'єктах громадського харчування, а також фізичний відпуск з автозаправної станції та/або автомобільної газозаправної станції товарів, зазначених у підпункті 215.3.4 пункту 215.3 статті 215 цього Кодексу, незалежно від форми розрахунків";

7) підпункт 14.1.224 викласти в такій редакції:

"14.1.224. розпорядник акцизного складу - суб'єкт господарювання, який одержав ліцензію на право виробництва спирту етилового, алкогольних напоїв, зареєстрований платником акцизного податку, або який здійснює виробництво, оброблення (перероблення), змішування, навантаження-розвантаження, зберігання пального (крім скрапленого газу природного, бензолу, метанолу), крім суб'єктів господарювання, які використовують приміщення, розташовані на митній території України, для навантаження-розвантаження, зберігання пального виключно для потреб власного споживання пального";

8) абзац другий підпункту 14.1.235 виключити.

5. Підпункт 19^{1}.1.5 пункту 19^{1}.1 статті 19^{1} викласти в такій редакції:

"19^{1}.1.5. здійснюють контроль за додержанням виконавчими органами сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, порядку прийняття та обліку податків і зборів від платників податків, своєчасністю і повнотою перерахування зазначених сум до бюджету".

6. Підпункт 20.1.20 пункту 20.1 статті 20 після слів "Єдиного реєстру податкових накладних" доповнити словами "Єдиного реєстру акцизних накладних".

7. Пункт 43.4 статті 43 доповнити реченням другим такого змісту: "У разі повернення надміру сплачених грошових зобов'язань з податку на додану вартість такі кошти підлягають поверненню виключно на рахунок платника в системі електронного адміністрування податку на додану вартість".

8. Абзац третій пункту 46.2 статті 46 виключити.

9. У статті 49:

1) в абзаці другому пункту 49.2 слова і цифри "пункту 154.6 статті 154" замінити словами і цифрами "пункту 16 підрозділу 4 розділу XX "Перехідні положення"";

2) у пункті 49.2^{1} слова "Платники, які" замінити словами і цифрами "Платники, визначені підпунктом 212.1.15 пункту 212.1 статті 212 цього Кодексу, а також платники, які";

3) пункт 49.4 доповнити абзацом третім такого змісту:

"У разі розірвання контролюючим органом в односторонньому порядку договору про визнання електронних документів платник податків, договір з яким розірвано, має право до складання нового договору подавати податкову звітність у спосіб, визначений підпунктами "а" і "б" пункту 49.3 цієї статті".

10. У статті 57:

1) абзаци четвертий - дванадцятий пункту 57.1 виключити;

2) абзац другий пункту 57.5 викласти в такій редакції:

"У разі якщо зазначені особи проживають у сільській (селищній) місцевості, вони можуть сплачувати податки і збори через каси сільських (селищних) рад або рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, за квитанцією про прийняття податків і зборів, форма якої встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики".

11. В абзаці першому пункту 64.6 статті 64 слова та цифри "у підпункті 153.13.10 пункту 153.13 статті 153 або" виключити.

12. Абзац десятий пункту 73.3 статті 73 викласти в такій редакції:

"4) щодо платника податків подано скаргу про ненадання таким платником податків:

податкової накладної покупцю або про допущення продавцем товарів/послуг помилок при зазначенні обов'язкових реквізитів податкової накладної, передбачених пунктом 201.1 статті 201 цього Кодексу, та/або порушення продавцем/покупцем граничних термінів реєстрації в Єдиному реєстрі податкових накладних податкової накладної та/або розрахунку коригування;

акцизної накладної покупцю або про порушення порядку заповнення та/або порядку реєстрації акцизної накладної".

13. Підпункт 75.1.1 пункту 75.1 статті 75 доповнити словами "а також даних Єдиного реєстру акцизних накладних та даних системи електронного адміністрування реалізації пального".

14. В абзаці четвертому пункту 77.2 статті 77 слова і цифри "пунктом 154.6 статті 154" замінити словами і цифрами "пунктом 16 підрозділу 4 розділу XX "Перехідні положення" цього Кодексу".

15. Підпункти 78.1.1, 78.1.9 та 78.1.18 пункту 78.1 статті 78 викласти в такій редакції:

"78.1.1. отримано податкову інформацію, що свідчить про порушення платником податків валютного та іншого не врегульованого цим Кодексом законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, якщо платник податків не надасть пояснення та їх документальні підтвердження на обов'язковий письмовий запит контролюючого органу, в якому зазначаються порушення цим платником податків відповідно валютного та іншого не врегульованого цим Кодексом законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, протягом 10 робочих днів з дня отримання запиту";

"78.1.9. щодо платника податку подано скаргу:

про ненадання таким платником податків податкової накладної покупцю або про допущення продавцем товарів/послуг помилок при зазначенні обов'язкових реквізитів податкової накладної, передбачених пунктом 201.1 статті 201 цього Кодексу, та/або порушення продавцем/покупцем граничних термінів реєстрації в Єдиному реєстрі податкових накладних податкової накладної та/або розрахунку коригування у разі ненадання таким платником податків пояснень та документального підтвердження на письмовий запит контролюючого органу, в якому зазначається інформація зі скарги;

або

про ненадання таким платником податків акцизної накладної покупцю або про порушення порядку заповнення та/або порядку реєстрації акцизної накладної у разі ненадання таким платником податків пояснень та документального підтвердження на письмовий запит контролюючого органу, в якому зазначається інформація зі скарги";

"78.1.18. виявлено розбіжності даних, що містяться у зареєстрованих акцизних накладних/розрахунках коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних та деклараціях з акцизного податку, поданих платником акцизного податку, що реалізує пальне".

16. У підпункті 80.2.5 пункту 80.2 статті 80 слова "нафтопродуктів, палива моторного альтернативного, скрапленого газу" замінити словом "пального".

17. В абзаці першому пункту 82.2 статті 82 слова і цифри "(крім перевірок, що проводяться за наявності обставин, визначених у підпункті 78.1.8 пункту 78.1 статті 78 цього Кодексу, тривалість яких встановлена у статті 200 цього Кодексу)" виключити.

18. Абзац третій пункту 87.1 статті 87 замінити чотирма абзацами такого змісту:

"Сплату грошових зобов'язань або погашення податкового боргу платника податків з відповідного платежу може бути здійснено також:

а) за рахунок надміру сплачених сум такого платежу (без заяви платника);

б) за рахунок помилково та/або надміру сплачених сум з інших платежів (на підставі відповідної заяви платника) до відповідних бюджетів;

в) за рахунок суми бюджетного відшкодування з податку на додану вартість (на підставі відповідної заяви платника) до Державного бюджету України".

У зв'язку з цим абзац четвертий вважати абзацом сьомим.

19. Статтю 117 доповнити пунктом 117.3 такого змісту:

"117.3. Здійснення суб'єктами господарювання операцій з реалізації пального без реєстрації таких суб'єктів платниками акцизного податку у порядку, передбаченому цим Кодексом, -

тягне за собою накладення штрафу на юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців у розмірі 100 відсотків вартості реалізованого пального".

20. У статті 120^{1}:

1) назву доповнити словами "а також допущення помилок, при зазначенні обов'язкових реквізитів податкової накладної";

2) пункт 120^{1}.3 виключити;

3) доповнити пунктом 120^{1}.4 такого змісту:

"120^{1}.4. Допущення продавцем товарів/послуг помилок при зазначенні обов'язкових реквізитів податкової накладної, передбачених пунктом 201.1 статті 201 цього Кодексу, виявлених контролюючим органом за результатами документальної позапланової виїзної перевірки, проведеної за заявою покупця, -

тягне за собою накладення на платника податку - продавця штрафу в розмірі 170 гривень та зобов'язання виправити такі помилки.

Невиконання після закінчення терміну, встановленого пунктом 56.3 статті 56 цього Кодексу, узгодженого податкового повідомлення-рішення про виправлення платником податків - продавцем зазначених в абзаці першому цього пункту помилок -

тягне за собою накладення на такого платника податку штрафу в розмірі:

10 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок протягом 15 календарних днів;

20 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок від 16 до 30 календарних днів;

30 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок від 31 до 60 календарних днів;

40 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок від 61 до 90 календарних днів;

50 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок від 91 до 120 календарних днів;

60 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок від 121 до 150 календарних днів;

70 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок від 151 до 180 календарних днів;

100 відсотків суми податку на додану вартість, зазначеної в такій податковій накладній, - у разі невиправлення помилок після спливу 181 календарного дня".

21. Доповнити статтею 120^2 такого змісту:

"Стаття 120^2. Порушення порядку реєстрації акцизних накладних та розрахунків коригування до таких акцизних накладних в Єдиному реєстрі акцизних накладних

120^2.1. Порушення платниками акцизного податку граничних термінів реєстрації акцизних накладних/розрахунків коригування до акцизних накладних в Єдиному реєстрі акцизних накладних, встановлених статтею 231 цього Кодексу, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі:

2 відсотків від суми акцизного податку з відповідних обсягів пального, зазначених у таких акцизних накладних/розрахунках коригування, - у разі порушення терміну реєстрації до 15 календарних днів;

10 відсотків суми акцизного податку з відповідних обсягів пального, зазначених у таких акцизних накладних/розрахунках коригування, - у разі порушення терміну реєстрації від 16 до 30 календарних днів;

20 відсотків суми акцизного податку з відповідних обсягів пального, зазначених у таких акцизних накладних/розрахунках коригування, - у разі порушення терміну реєстрації від 31 до 60 календарних днів;

30 відсотків суми акцизного податку з відповідних обсягів пального, зазначених у таких акцизних накладних/розрахунках коригування, - у разі порушення терміну реєстрації від 61 до 90 календарних днів;

40 відсотків суми акцизного податку з відповідних обсягів пального, зазначених у таких акцизних накладних/розрахунках коригування, - у разі порушення терміну реєстрації на 91 і більше календарних днів.

120^2.2. Відсутність з вини платника акцизного податку реєстрації акцизної накладної в Єдиному реєстрі акцизних накладних/розрахунку коригування протягом більш як 120 календарних днів після дати, на яку платник податку зобов'язаний скласти акцизну накладну/розрахунок коригування, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі 50 відсотків суми акцизного податку з відповідних обсягів пального, на які платник податку зобов'язаний скласти таку акцизну накладну/розрахунок коригування.

120^2.3. Сума акцизного податку для цілей пунктів 120^2.1 і 120^2.2 цієї статті визначається за ставкою, що встановлена на дату реалізації пального, та курсом Національного банку України, що діє на перший день кварталу, в якому здійснюється реалізація пального".

22. В абзаці першому пункту 126.1 статті 126 слова "та/або авансових внесків з податку на прибуток підприємств, рентної плати" виключити.

23. У назві та в пункті 128^1.1 статті 128^1 слова "нафтопродуктів, палива моторного альтернативного та скрапленого газу" замінити словом "пального".

24. У пункті 133.4 статті 133:

1) абзац четвертий підпункту 133.4.1 доповнити реченням такого змісту: "Положення цього абзацу не поширюється на об'єднання та асоціації об'єднань співвласників багатоквартирних будинків";

2) в абзаці третьому підпункту 133.4.3 слова та цифри "статтею 57 цього Кодексу" замінити словами "цим розділом".

25. У статті 137:

1) назву після слів "порядок обчислення" доповнити словами "та сплати";

2) у пункті 137.3 слова та цифри "пунктах 57.1 та 57.1^1 статті 57 та" замінити словами та цифрами "пункті 57.1^1 статті 57 та";

3) пункти 137.4 та 137.5 викласти в такій редакції:

"137.4. Податковими (звітними) періодами для податку на прибуток підприємств, крім випадків, передбачених пунктом 137.5 цієї статті, є календарні: квартал, півріччя, три квартали, рік. При цьому податкова декларація розраховується наростаючим підсумком. Податковий (звітний) період починається з першого календарного дня податкового (звітного) періоду і закінчується останнім календарним днем податкового (звітного) періоду, крім:

137.4.1. виробників сільськогосподарської продукції, визначеної статтею 209 цього Кодексу, які можуть обрати річний податковий (звітний) період, який починається з 1 липня поточного звітного року і закінчується 30 червня наступного звітного року.

Для цілей оподаткування податком на прибуток до підприємств, основною діяльністю яких є виробництво сільськогосподарської продукції, належать підприємства, дохід яких від продажу сільськогосподарської продукції власного виробництва за попередній податковий (звітний) рік перевищує 50 відсотків загальної суми доходу;

137.4.2. у разі якщо особа ставиться на облік контролюючим органом як платник податку протягом податкового (звітного) періоду, перший податковий (звітний) період розпочинається з дати, на яку припадає початок такого обліку, і закінчується останнім календарним днем такого податкового (звітного) періоду;

137.4.3. якщо платник податку ліквідується (у тому числі до закінчення першого податкового (звітного) періоду), останнім податковим (звітним) періодом вважається період, на який припадає дата ліквідації.

137.5. Річний податковий (звітний) період встановлюється для таких платників податку:

а) платників податку, які зареєстровані протягом звітного (податкового) року (новостворені), що сплачують податок на прибуток на підставі річної податкової декларації за період діяльності у звітному (податковому) році;

б) виробників сільськогосподарської продукції;

в) платників податку, у яких річний дохід від будь-якої діяльності (за вирахуванням непрямих податків), визначений за показниками Звіту про фінансові результати (Звіту про сукупний дохід), за попередній річний звітний (податковий) період, не перевищує 20 мільйонів гривень. При цьому до річного доходу від будь-якої діяльності (за вирахуванням непрямих податків), визначеного за показниками Звіту про фінансові результати (Звіту про сукупний дохід), включається дохід (виручка) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг), інші операційні доходи, фінансові доходи та інші доходи";

4) доповнити пунктом 137.6 такого змісту:

"137.6. Податок на прибуток, що підлягає сплаті до бюджету платниками податку, зменшується на суму нарахованого за звітний період податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, відповідно до статті 266 цього Кодексу щодо об'єктів нежитлової нерухомості.

Якщо платник податку на прибуток у звітному періоді не отримав прибутку, або сума податку на прибуток менша за суму податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, залишок суми такого податку, не врахований у зменшення податку на прибуток поточного періоду, не переноситься на зменшення податку на прибуток наступних податкових (звітних) періодів".

26. Підпункт 140.4.1 пункту 140.4 статті 140 викласти в такій редакції:

"140.4.1. на суму нарахованих доходів від участі в капіталі інших платників податку на прибуток підприємств, платників єдиного податку четвертої групи та на суму нарахованих доходів у вигляді дивідендів, що підлягають виплаті на його користь від інших платників податків, які сплачують авансові внески з податку на прибуток при виплаті дивідендів".

27. У пункті 165.1 статті 165:

1) у підпункті 165.1.26 слова "ставками, визначеними" замінити словами "ставкою, визначеною";

2) доповнити підпунктами 165.1.57, 165.1.58 та 165.1.59 такого змісту:

"165.1.57. сума коштів, яка надається платнику податку міжнародною фінансовою організацією в межах своєї офіційної діяльності в Україні у зв'язку із здійсненням заходів щодо енергоефективності та енергозбереження в рамках реалізації в Україні проектів міжнародної фінансової організації (як безпосередньо, так і через уповноважені банки або іншим способом, передбаченим відповідним проектом такої міжнародної фінансової організації);

165.1.58. сума коштів, яка надається у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, платнику податку іншою, ніж зазначена у підпункті 165.1.57. цього пункту, фінансовою організацією чи фондом, що займається фінансуванням програм розвитку, у зв'язку із здійсненням заходів щодо енергоефективності та енергозбереження в рамках реалізації в Україні проектів такої організації чи фонду (як безпосередньо, так і через уповноважені банки або іншим способом, передбаченим відповідним проектом такої організації чи фонду);

165.1.59. сума, прощена (анульована) кредитором у порядку, передбаченому законом щодо реструктуризації зобов'язань громадян України за кредитами в іноземній валюті, що отримані на придбання єдиного житла (іпотечні кредити)".

28. У статті 167:

1) пункт 167.1 викласти в такій редакції:

"167.1. Ставка податку становить 18 відсотків бази оподаткування щодо доходів, нарахованих (виплачених, наданих) (крім випадків, визначених у пунктах 167.2-167.5 цієї статті) у тому числі, але не виключно у формі: заробітної плати, інших заохочувальних та компенсаційних виплат або інших виплат і винагород, які нараховуються (виплачуються, надаються) платнику у зв'язку з трудовими відносинами та за цивільно-правовими договорами";

2) пункти 167.3 та 167.4 викласти в такій редакції:

"167.3. Ставка податку може становити 0 відсотків бази оподаткування у випадках, прямо визначених цим розділом.

167.4. Ставка податку становить 15 відсотків бази оподаткування щодо перевищення суми пенсії (включаючи суму її індексації, нараховану відповідно до закону), щомісячного довічного грошового утримання, визначеної у підпункті 164.2.19 пункту 164.2 статті 164 цього розділу, які отримуються платником податку з Пенсійного фонду України чи бюджету згідно із законом";

3) у підпункті 167.5.1 пункту 167.5 цифри і слово "20 відсотків" замінити цифрами і словом "18 відсотків";

4) пункт 167.6 виключити.

29. У підпункті 169.1.1 пункту 169.1 статті 169 слова і цифри "що дорівнює 100 відсоткам" замінити словами і цифрами "що дорівнює 50 відсоткам".

30. У статті 170:

1) у підпункті 170.1.4 пункту 170.1 слова "за ставками, визначеними" замінити словами "за ставкою, визначеною";

2) у пункті 170.4:

в абзаці другому підпункту 170.4.1 слова і цифри "абзацом першим пункту 167.1" замінити словом і цифрами "пунктом 167.1";

у підпункті 170.4.3 слова і цифри "підпунктом 167.5.1 пункту 167.5" замінити словом і цифрами "пунктом 167.1";

3) у підпункті 170.6.2 пункту 170.6 слова і цифри "абзацом першим пункту 167.1" замінити словом і цифрами "пунктом 167.1";

4) у підпункті "б" підпункту 170.7.8 пункту 170.7 слова "за ставками, встановленими" замінити словами "за ставкою, встановленою";

5) в абзаці першому підпункту 170.8.2 пункту 170.8 слова "за ставками, визначеними у пункті" замінити словами "за ставкою, встановленою пунктом";

6) у підпункті 170.11.1 пункту 170.11 слова "за ставками, визначеними в пункті" замінити словами "за ставкою, визначеною пунктом";

7) у підпункті 170.12.1 пункту 170.12 слова і цифри "за ставкою, визначеною підпунктом 167.5.1 пункту 167.5" замінити словами і цифрами "за ставкою, визначеною пунктом 167.1".

31. У пункті 172.9 статті 172 слова і цифри "за ставками, визначеними в пункті 167.1" замінити словами і цифрами "за ставкою, визначеною у пункті 167.1".

32. У пункті 173.6 статті 173 слова і цифри "за ставками, визначеними в пункті 167.1" замінити словами і цифрами "за ставкою, визначеною у пункті 167.1".

33. У підпункті 174.2.3 пункту 174.2 статті 174 слова і цифри "за ставками, визначеними в пункті 167.1" замінити словами і цифрами "за ставкою, визначеною у пункті 167.1".

34. Підпункт "є" пункту 176.1 статті 176 виключити.

35. У статті 177:

1) у пункті 177.1 слова і цифри "за ставками, визначеними в пункті 167.1" замінити словами і цифрами "за ставкою, визначеною пунктом 167.1";

2) підпункт 177.5.1 пункту 177.5 викласти в такій редакції:

"177.5.1. Авансові платежі з податку на доходи фізичних осіб розраховуються платником податку самостійно згідно з фактичними даними, зазначеними у Книзі обліку доходів і витрат, кожного календарного кварталу та сплачуються до бюджету до 20 числа місяця, наступного за кожним календарним кварталом (до 20 квітня, до 20 липня і до 20 жовтня). Авансовий платіж за четвертий календарний квартал не розраховується та не сплачується.

Якщо результатом розрахунку авансового платежу за відповідний календарний квартал є від'ємне значення, то авансовий платіж за такий період не сплачується".

36. У пункті 178.2 статті 178 слова і цифри "за ставками, визначеними в пункті 167.1" замінити словами і цифрами "за ставкою, визначеною пунктом 167.1".

37. У пункті 179.2 статті 179:

1) абзац третій викласти в такій редакції:

"виключно від податкових агентів незалежно від виду та розміру нарахованого (виплаченого, наданого) доходу, крім випадків, прямо передбачених цим розділом";

2) в абзаці шостому слова і цифри "у пунктах 167.2-167.4" замінити словами і цифрами "у пункті 167.2";

3) абзац сьомий виключити.

38. Підпункт "ж" пункту 184.1 статті 184 виключити.

39. У пункті 188.1 статті 188:

1) в абзаці першому слова "(крім збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, що справляється з вартості послуг стільникового рухомого зв'язку, податку на додану вартість та акцизного податку на спирт етиловий, що використовується виробниками - суб'єктами господарювання для виробництва лікарських засобів, у тому числі компонентів крові і вироблених з них препаратів (крім лікарських засобів у вигляді бальзамів та еліксирів)" замінити словами "(крім акцизного податку на реалізацію суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі підакцизних товарів, збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, що справляється з вартості послуг стільникового рухомого зв'язку, податку на додану вартість та акцизного податку на спирт етиловий, що використовується виробниками - суб'єктами господарювання для виробництва лікарських засобів, у тому числі компонентів крові і вироблених з них препаратів (крім лікарських засобів у вигляді бальзамів та еліксирів)";

2) в абзаці другому слова "їх собівартості" замінити словами "звичайних цін".

40. Статтю 189 доповнити пунктами 189.15 та 189.16 такого змісту:

"189.15. У разі постачання (продажу, відчуження іншим способом) банками та іншими фінансовими установами майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно, базою оподаткування є позитивна різниця між ціною постачання та ціною придбання такого майна. Ціна придбання визначається як вартість майна, за якою таке майно набуте у власність. У разі придбання майна у платника податку ціна придбання визначається з урахуванням податку на додану вартість.

Якщо за таким майном суми податку були включені до складу податкового кредиту банком, іншою фінансовою установою, застосовуються положення пункту 198.5 статті 198 цього Кодексу.

189.16. База оподаткування операцій з постачання послуг з перевезення (переміщення, транспортування) природного газу транскордонними газопроводами (транспортування природного газу територією України в митному режимі транзиту), що виконуються (надаються) публічним акціонерним товариством "Національна акціонерна компанія "Нафтогаз України", визначається виходячи із договірної (контрактної) вартості з урахуванням загальнодержавних податків та зборів".

41. Останнє речення абзацу четвертого пункту 192.1 статті 192 виключити.

42. У статті 197:

1) пункт 197.8 доповнити абзацом другим такого змісту:

"Звільнення від оподаткування, передбачене абзацом першим цього пункту, не поширюється на операції з постачання послуг, що виконуються (надаються) для забезпечення переміщення (транспортування) природного газу транскордонними газопроводами (транспортування природного газу територією України в митному режимі транзиту)";

2) пункт 197.11 викласти в такій редакції:

"197.11. Звільняються від оподаткування операції із:

постачання товарів та послуг на митній території України та ввезення на митну територію України товарів як міжнародної технічної допомоги, яка надається

відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана у встановленому законодавством порядку;

постачання товарів та послуг на митній території України та ввезення на митну територію України товарів, що фінансуються за рахунок міжнародної технічної допомоги, яка надається відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана у встановленому законодавством порядку;

ввезення на митну територію України майна як гуманітарної допомоги, наданої згідно з нормами Закону України "Про гуманітарну допомогу";

3) пункт 197.12 доповнити абзацом другим такого змісту:

"Звільняються від оподаткування операції банків та інших фінансових установ з постачання майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно. Звільнення від оподаткування стосується тієї частини вартості майна, за якою воно було набуте у власність в рахунок погашення зобов'язань за договором кредиту (позики)";

4) пункт 197.21 виключити.

43. У статті 198:

1) у пункті 198.5:

абзац другий доповнити словами "та місце постачання яких розташоване за межами митної території України";

абзац третій після слів та цифр "підпунктом 197.1.28 пункту 197.1 статті 197 цього Кодексу" доповнити словами та цифрами "та операцій, передбачених пунктом 197.11 статті 197 цього Кодексу";

доповнити абзацом десятим такого змісту:

"У разі якщо на момент перевірки платника податку контролюючим органом в акті вибіркової (часткової) інвентаризації, проведеної платником податку на вимогу такого органу, виявлено нестачу придбаних таким платником товарів (крім випадку, якщо така нестача обумовлена знищенням внаслідок дії обставин непереборної сили, що підтверджується відповідно до законодавства), для цілей розділу V цього Кодексу такі товари вважаються використаними платником податку в операціях, що не є господарською діяльністю платника податку";

2) у пункті 198.6:

в абзаці першому слова "податковими накладними" замінити словами "податковими накладними/розрахунками коригування до таких податкових накладних";

в абзаці п'ятому слова "зазначені в податкових накладних" замінити словами "зазначені в податкових накладних/розрахунках коригування до таких податкових накладних", а слова "податкову накладну" замінити словами "податкові накладні/розрахунки коригування";

в абзаці шостому слова "податкової накладної" замінити словами "податкових накладних/розрахунків коригування до таких податкових накладних";

абзац восьмий виключити.

44. Абзац четвертий пункту 199.6 статті 199 після слова та цифр "пункту 197.1" доповнити словами та цифрами "та пунктом 197.11".

45. У статті 200:

1) підпункт "б" пункту 200.4 доповнити словами "на поточний рахунок платника податку та/або у рахунок сплати грошових зобов'язань або погашення податкового боргу такого платника податку з інших платежів, що сплачуються до державного бюджету";

2) пункт 200.5 виключити;

3) у пункті 200.7:

абзац перший доповнити реченням другим такого змісту: "У такій заяві платник податку зазначає про його відповідність або невідповідність критеріям, визначеним пунктом 200.19 цієї статті";

доповнити підпунктами 200.7.1-200.7.3 такого змісту:

"200.7.1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує податкову та митну політику, формує та веде:

а) Реєстр заяв про повернення суми бюджетного відшкодування платникам податку, які відповідають критеріям, визначеним пунктом 200.19 цієї статті;

б) Реєстр заяв про повернення суми бюджетного відшкодування платникам податку, які не відповідають критеріям, визначеним пунктом 200.19 цієї статті.

До таких реєстрів заяв про повернення суми бюджетного відшкодування вносяться такі дані:

назва платника податку та його індивідуальний податковий номер;

дата подання заяви на бюджетне відшкодування на рахунок платника у банку, поданої у складі податкової декларації або уточнюючого розрахунку (за умови їх подання);

сума податку, заявленого до бюджетного відшкодування на рахунок платника у банку, зазначена у кожній заяві, поданій у складі податкової декларації або уточнюючого розрахунку (за умови їх подання);

дата узгодження контролюючим органом суми бюджетного відшкодування за кожною заявою;

дата висновку, направленого до органу, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, із зазначенням суми, що підлягає бюджетному відшкодуванню;

дата та номер податкового повідомлення-рішення та сума бюджетного відшкодування за кожною заявою з урахуванням (у разі подання) уточнюючого розрахунку, неузгоджена контролюючим органом;

дата початку оскарження податкового повідомлення-рішення та сума бюджетного відшкодування, що оскаржується;

дата закінчення оскарження податкового повідомлення-рішення та сума бюджетного відшкодування, узгоджена за результатами оскарження;

дата та сума повернення бюджетного відшкодування на рахунок платника у банку.

Заяви про повернення сум бюджетного відшкодування автоматично вносяться до відповідного Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування протягом операційного дня їх отримання у хронологічному порядку їх надходження.

Порядок ведення та форма реєстрів заяв про повернення суми бюджетного відшкодування затверджуються Кабінетом Міністрів України.

200.7.2. Повернення узгоджених сум бюджетного відшкодування здійснюється у хронологічному порядку відповідно до черговості внесення до кожного відповідного Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування.

200.7.3. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує податкову та митну політику, щоденно публікує на своєму офіційному веб-сайті реєстри заяв про повернення суми бюджетного відшкодування, зазначені у підпункті 200.7.1 пункту 200.7 цієї статті, із зазначенням даних, вказаних у цьому пункті.

Зазначені дані не належать до інформації з обмеженим доступом";

4) у пункті 200.9 слова "центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику" замінити словами "центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики";

5) пункт 200.10 доповнити абзацами другим і третім такого змісту:

"Платники податку, які мають право на бюджетне відшкодування відповідно до цієї статті та подали заяву про повернення суми бюджетного відшкодування, отримують таке бюджетне відшкодування у разі узгодження контролюючим органом заявленої суми бюджетного відшкодування за результатами камеральної перевірки, а у випадках, визначених пунктом 200.11 цієї статті, - за результатами перевірки, зазначеної у такому пункті, що проводяться відповідно до цього Кодексу.

Сума бюджетного відшкодування вважається узгодженою контролюючим органом з дня, наступного за днем закінчення терміну проведення камеральної перевірки, у разі якщо камеральна перевірка проведена не була або за результатами проведення перевірки податкове повідомлення-рішення не було надіслано платнику податку у строк, визначений цим Кодексом";

6) пункт 200.11 викласти в такій редакції:

"200.11. Контролюючий орган має право провести документальну перевірку платника податку в разі, якщо розрахунок суми бюджетного відшкодування було зроблено за рахунок від'ємного значення, сформованого за операціями:

за періоди до 1 липня 2015 року, що не підтверджені документальними перевірками;

з придбання товарів/послуг у платників податку, що використовували спеціальний режим оподаткування, визначений відповідно до статті 209 цього Кодексу, за період до 1 січня 2016 року";

7) пункт 200.12 викласти в такій редакції:

"200.12. Контролюючий орган зобов'язаний протягом п'яти робочих днів після закінчення перевірки:

або подати органу, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, висновок із зазначенням суми, що підлягає відшкодуванню з бюджету;

або за заявою платника податку до відповідного контролюючого органу зарахувати таку суму в рахунок сплати грошових зобов'язань або погашення податкового боргу такого платника податку з інших платежів, що сплачуються до Державного бюджету України.

У разі наявності у платника податку податкового боргу бюджетному відшкодуванню підлягає заявлена сума податку, зменшена на суму такого податкового боргу.

У разі виникнення у платника податку необхідності зміни напряму узгодженого бюджетного відшкодування, такий платник податку має право подати відповідну заяву до контролюючого органу, який протягом п'яти робочих днів з дня отримання такої заяви повинен її задовольнити";

8) абзац перший пункту 200.14 після слів "позапланової виїзної перевірки" доповнити словами та цифрами "сум бюджетного відшкодування, визначених у пункті 200.11 цієї статті";

9) пункт 200.15 доповнити абзацом третім такого змісту:

"У разі неузгодження контролюючим органом суми податку, заявленої до відшкодування, або її частини зобов'язання з бюджетного відшкодування податку в частині неузгодженої суми виникає з дня закінчення процедури адміністративного або судового оскарження, за результатами якої прийнято рішення на користь платника податків";

10) пункт 200.18 виключити;

11) пункти 200.19-200.21 викласти в такій редакції:

"200.19. Критерії платників податку, одночасна відповідність яким є підставою для внесення заяви про повернення суми бюджетного відшкодування такого платника до Реєстру заяв про повернення сум бюджетного відшкодування, зазначеного у підпункті "а" підпункту 200.7.1 пункту 200.7 цієї статті:

200.19.1. не перебувають у судових процедурах банкрутства відповідно до Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом";

200.19.2. юридичні особи та фізичні особи - підприємці, включені до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців і до цього реєстру стосовно них не внесено записів про:

а) відсутність підтвердження відомостей;

б) відсутність за місцезнаходженням (місцем проживання);

в) прийняття рішень про виділ, припинення юридичної особи, підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця;

г) визнання повністю або частково недійсними установчих документів чи змін до установчих документів юридичної особи;

ґ) припинення державної реєстрації юридичної особи чи підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця та стосовно таких осіб відсутні рішення або відомості, на підставі яких проводиться державна реєстрація припинення юридичної особи чи підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця;

200.19.3. мають необоротні активи, залишкова балансова вартість яких на звітну дату за даними податкового обліку перевищує у три рази суму податку, заявлену до відшкодування, або отримали терміном на один рік від банківської установи, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України, фінансову гарантію, що діє з дня подачі відповідної заявки про повернення суми бюджетного відшкодування (у разі якщо за результатами перевірки встановлено порушення норм податкового законодавства в частині зайво заявлених сум податку до бюджетного відшкодування, така фінансова гарантія має бути продовжена додатково на термін до двох років), а також здійснюють операції з вивезення товарів з митної території України у митному режимі експорту, питома вага яких протягом попередніх 12 послідовних звітних податкових періодів (місяців) сукупно становить не менше 40 відсотків загального обсягу поставок (для платників податку з квартальним звітним періодом - протягом попередніх чотирьох послідовних звітних періодів).

200.20. Порядок визначення відповідності платника податку критеріям, зазначеним у пункті 200.19 цієї статті, затверджується центральним органом виконавчої влади, що формує державну фінансову політику. Перевірка відповідності платника податку зазначеним критеріям проводиться в автоматизованому режимі протягом 15 календарних днів після граничного терміну подачі звітності.

200.21. У разі невідповідності за висновком контролюючого органу платника податку визначеним пунктом 200.19 цієї статті критеріям контролюючий орган зобов'язаний протягом 17 календарних днів після граничного терміну подачі звітності направити платнику податку рішення про таку невідповідність та надати детальні пояснення і розрахунки за критеріями, значення яких не дотримано. Відповідне рішення може бути оскаржене платником податку у встановленому порядку.

Якщо контролюючий орган у встановлений термін не надіслав платнику податку зазначеного рішення, вважається, що такий платник відповідає критеріям, визначеним пунктом 200.19 цієї статті".

46. У статті 200^1:

1) абзац другий пункту 200^1.2 замінити чотирма абзацами такого змісту:

"Платникам - сільськогосподарським підприємствам, що обрали спеціальний режим оподаткування відповідно до статті 209 цього Кодексу, додатково відкриваються:

а) рахунки в системі електронного адміністрування податку, призначені для перерахування коштів до Державного бюджету України та на їх спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання сільськогосподарських товарів/послуг (крім зернових і технічних культур та продукції тваринництва, визначеної у пункті 209.19 статті 209 цього Кодексу);

б) рахунки в системі електронного адміністрування податку, призначені для перерахування коштів до Державного бюджету України та на їх спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання зернових та технічних культур, визначених у пункті 209.19 статті 209 цього Кодексу;

в) рахунки в системі електронного адміністрування податку, призначені для перерахування коштів до Державного бюджету України та на їх спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання продукції тваринництва, визначеної у пункті 209.19 статті 209 цього Кодексу".

У зв'язку з цим абзац третій вважати абзацом шостим;

2) у пункті 200^1.3:

абзац другий викласти в такій редакції:

"ΣНакл = ΣНаклОтр + ΣМитн + ΣПопРах + ΣОвердрафт - ΣНаклВид - ΣВідшкод - ΣПеревищ";

абзац шостий замінити десятьма абзацами такого змісту:

"ΣПопРах - загальна сума поповнення з поточного рахунку платника податку рахунка в системі електронного адміністрування податку, в тому числі рахунків у системі електронного адміністрування податку платника - сільськогосподарського підприємства, що обрало спеціальний режим оподаткування відповідно до статті 209 цього Кодексу, зазначених у підпунктах "а" - "в" пункту 200^1.2 цієї статті.

Не враховуються в обрахунку показника ΣПопРах суми, зараховані на рахунки платників у системі електронного адміністрування податку з:

а) рахунків у системі електронного адміністрування податку, відкритих для перерахування коштів до Державного бюджету України та на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання сільськогосподарських товарів/послуг (крім зернових та технічних культур та продукції тваринництва, визначених у пункті 209.19 статті 209 цього Кодексу);

б) рахунків у системі електронного адміністрування податку, відкритих для перерахування коштів до Державного бюджету України та на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання зернових та технічних культур, визначених у пункті 209.19 статті 209 цього Кодексу;

в) рахунків у системі електронного адміністрування податку, відкритих для перерахування коштів до Державного бюджету України та на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання продукції тваринництва, визначеної у пункті 209.19 статті 209 цього Кодексу.

У разі проведення органом, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, розрахунків платника податку з погашення заборгованості з різниці в тарифах на теплову енергію, опалення та постачання гарячої води, послуги з централізованого водопостачання, водовідведення, що вироблялися, транспортувалися та постачалися населенню та/або іншим підприємствам централізованого питного водопостачання та водовідведення, які надають населенню послуги з централізованого водопостачання та водовідведення, яка виникла у зв'язку з невідповідністю фактичної вартості теплової енергії та послуг з централізованого водопостачання, водовідведення, опалення та постачання гарячої води тарифам, що затверджувалися та/або

погоджувалися органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, за рахунок субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам з подальшим спрямуванням коштів відповідно до закону України про Державний бюджет України в рахунок погашення заборгованості з податку, в поповнення рахунка в системі електронного адміністрування податку враховується в межах проведених розрахунків з податку сума зменшення залишку узгоджених податкових зобов'язань такого платника податку, не сплачених до бюджету, термін сплати яких настав, що обліковується органом, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, до виконання в повному обсязі за коригуючими реєстрами.

Порядок та строки врахування таких сум зменшення в поповнення рахунка в системі електронного адміністрування податку встановлюються Кабінетом Міністрів України.

ΣОвердрафт - сума середньомісячного розміру сум податку, які за останніх 12 звітних (податкових) місяців були задекларовані платником до сплати до бюджету та погашені чи розстрочені або відстрочені, а також задекларовані платником - сільськогосподарським підприємством, що обрав спеціальний режим оподаткування відповідно до статті 209 цього Кодексу.

Показник ΣОвердрафт щокварталу (протягом перших шести робочих днів такого кварталу) підлягає автоматичному перерахунку з урахуванням показника середньомісячного розміру сум податку, які за останніх 12 звітних (податкових) місяців станом на дату такого перерахунку, були задекларовані платником до сплати до бюджету та погашені чи розстрочені або відстрочені, а також задекларовані платником - сільськогосподарським підприємством, що обрав спеціальний режим оподаткування відповідно до статті 209 цього Кодексу. Такий перерахунок здійснюється шляхом віднімання суми попереднього збільшення та додавання суми збільшення згідно з поточним перерахунком.

Платникам податку, які станом на 1 січня 2016 року зареєстровані платниками податку на додану вартість менш як 12 звітних (податкових) місяців, а також платникам, зареєстрованим платниками податку на додану вартість після 1 січня 2016 року, - таке збільшення здійснюється протягом перших шести робочих днів кварталу, що настає за кварталом, в якому строк такої реєстрації досягає 12 звітних (податкових) місяців".

У зв'язку з цим абзаци сьомий - одинадцятий вважати відповідно абзацами шістнадцятим - двадцятим;

в абзаці двадцятому слово та цифри "пунктом 34" замінити словом та цифрами "пунктами 34, 34^{1}";

3) пункт 200^{1}.4 доповнити підпунктом "г" такого змісту:

"г) з бюджету в сумах надміру сплачених грошових зобов'язань з податку на додану вартість, повернутих платнику податків у порядку, встановленому статтею 43 цього Кодексу";

4) абзац другий пункту 200^{1}.5 викласти в такій редакції:

"Кошти, що надійшли на рахунки, визначені у підпунктах "а" - "в" пункту 200^{1}.2 цієї статті, автоматично перераховуються органом, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, на рахунок такого платника в системі електронного адміністрування податку на додану вартість та на спеціальний рахунок такого платника протягом наступного операційного дня. Реквізити такого спеціального рахунка платник - сільськогосподарське підприємство, що обрав спеціальний режим оподаткування відповідно до статті 209 цього Кодексу, зобов'язаний зазначати у податковій звітності з податку на додану вартість";

5) у пункті 200^{1}.6:

в абзаці першому слово та цифри "статтею 200" замінити словом та цифрами "статтями 200 та 209";

в абзаці другому слово "декларації" замінити словом "звітності";

після абзацу п'ятого доповнити новим абзацом такого змісту:

"Перерахування коштів на поточний рахунок платника може здійснюватися у разі, якщо таке зменшення загальної суми поповнення електронного рахунка (ΣПопРах) не призведе до формування від'ємного значення суми податку, визначеної відповідно до пункту 200^{1}.3 статті 200^{1} цього Кодексу (ΣНакл)".

У зв'язку з цим абзаци шостий - восьмий вважати відповідно абзацами сьомим - дев'ятим.

47. У статті 201:

1) абзац перший пункту 201.1 викласти в такій редакції:

"201.1. На дату виникнення податкових зобов'язань платник податку зобов'язаний скласти податкову накладну в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації у порядку, визначеному законодавством, електронного підпису уповноваженої платником особи та зареєструвати її в Єдиному реєстрі податкових накладних у встановлений цим Кодексом термін";

2) у пункті 201.4:

абзац перший виключити;

абзац другий після слів "постачання товарів/послуг відповідному платнику" доповнити словами "протягом періоду, за який складається така податкова накладна";

абзац третій після слів "з яким постачання мають такий характер" доповнити словами "протягом періоду, за який складається така податкова накладна";

3) у пункті 201.10:

абзац одинадцятий викласти в такій редакції:

"Реєстрація податкових накладних та/або розрахунків коригування до податкових накладних у Єдиному реєстрі податкових накладних має бути здійснена протягом 15 календарних днів, наступних за датою виникнення податкових зобов'язань, відображених у відповідних податкових накладних та/або розрахунках коригування. У разі порушення цього терміну застосовуються штрафні санкції згідно з цим Кодексом";

в абзаці п'ятнадцятому слова та цифри "та/або порушення порядку заповнення обов'язкових реквізитів податкової накладної, передбачених пунктом 201.1 статті 201 цього Кодексу" виключити;

абзац сімнадцятий викласти в такій редакції:

"У разі допущення продавцем товарів/послуг помилок при зазначенні обов'язкових реквізитів податкової накладної, передбачених пунктом 201.1 статті 201 цього Кодексу, та/або порушення продавцем/покупцем граничних термінів реєстрації в Єдиному реєстрі податкових накладних податкової накладної та/або розрахунку коригування покупець/продавець таких товарів/послуг має право додати до податкової декларації за звітний податковий період заяву із скаргою на такого продавця/покупця. Таке право зберігається за ним протягом 365 календарних днів, що настають за граничним терміном подання податкової декларації за звітний (податковий) період, у якому не надано податкову накладну або допущено помилки при зазначенні обов'язкових реквізитів податкової накладної та/або порушено граничні терміни реєстрації в Єдиному реєстрі податкових накладних. До заяви додаються копії товарних чеків або інших розрахункових документів, що засвідчують факт сплати податку у зв'язку з придбанням таких товарів/послуг, або копії первинних документів, складених відповідно до Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні", що підтверджують факт отримання таких товарів/послуг";

абзац вісімнадцятий викласти в такій редакції:

"Протягом 15 календарних днів з дня надходження такої заяви із скаргою контролюючий орган зобов'язаний провести документальну позапланову перевірку зазначеного продавця для з'ясування достовірності та повноти нарахування ним зобов'язань з податку за такою операцією";

доповнити абзацом дев'ятнадцятим такого змісту:

"Податкова накладна, що містить помилки в реквізитах, визначених пунктом 201.1 цієї статті (крім коду товару згідно з УКТ ЗЕД), які не заважають ідентифікувати здійснену операцію, її зміст (товар/послугу, що постачаються), період, сторони та суму податкових зобов'язань, є підставою для віднесення покупцем сум податку до податкового кредиту".

48. У статті 209:

1) пункт 209.2 викласти в такій редакції:

"209.2. Позитивна різниця між сумою податкових зобов'язань звітного (податкового) періоду та сумою податкового кредиту звітного (податкового) періоду, визначена:

а) за операціями з сільськогосподарськими товарами/послугами (крім операцій із зерновими і технічними культурами та операцій з продукцією тваринництва) підлягає перерахуванню:

до державного бюджету - у розмірі 50 відсотків;

на спеціальні рахунки, відкриті сільськогосподарським підприємствам - суб'єктам спеціального режиму оподаткування в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, - у розмірі 50 відсотків;

б) за операціями із зерновими і технічними культурами підлягає перерахуванню:

до державного бюджету - у розмірі 85 відсотків;

на спеціальні рахунки, відкриті сільськогосподарським підприємствам - суб'єктам спеціального режиму оподаткування в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, - у розмірі 15 відсотків;

в) за операціями з продукцією тваринництва підлягає перерахуванню:

до державного бюджету - у розмірі 20 відсотків;

на спеціальні рахунки, відкриті сільськогосподарським підприємствам - суб'єктам спеціального режиму оподаткування в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, - у розмірі 80 відсотків.

209.2.1. Сільськогосподарські підприємства для забезпечення перерахування, зазначеного у:

а) підпункті "а" пункту 209.2 цієї статті, зараховують кошти на власні рахунки в системі електронного адміністрування податку на додану вартість, відкриті для перерахування коштів до державного бюджету та на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів для здійснення операцій з сільськогосподарськими товарами/послугами (крім операцій із зерновими і технічними культурами та операцій з продукцією тваринництва);

б) підпункті "б" пункту 209.2 цієї статті, зараховують кошти на власні рахунки в системі електронного адміністрування податку на додану вартість, відкриті для перерахування коштів до державного бюджету та на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій з постачання зернових і технічних культур;

в) підпункті "в" пункту 209.2 цієї статті, зараховують кошти на власні рахунки в системі електронного адміністрування податку на додану вартість, відкриті для перерахування коштів до державного бюджету та на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, для здійснення операцій із продукцією тваринництва.

209.2.2. Кошти, зараховані на рахунки в системі електронного адміністрування податку на додану вартість, зазначені у підпункті 209.2.1 пункту 209.2 цієї статті, автоматично протягом наступного операційного дня за днем, в якому кошти надійшли на такі рахунки, перераховуються органом, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, у таких розмірах:

а) з рахунків, зазначених у підпункті "а" підпункту 209.2.1 пункту 209.2 цієї статті:

50 відсотків - на рахунки платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість;

50 відсотків - на спеціальні рахунки сільськогосподарських підприємств, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів;

б) з рахунків, зазначених у підпункті "б" підпункту 209.2.1 пункту 209.2 цієї статті:

85 відсотків - на рахунки платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість;

15 відсотків - на спеціальні рахунки сільськогосподарських підприємств, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів;

в) з рахунків, зазначених у підпункті "в" підпункту 209.2.1 пункту 209.2 цієї статті:

20 відсотків - на рахунки платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість;

80 відсотків - на спеціальні рахунки сільськогосподарських підприємств, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів.

209.2.3. Для перерахування до державного бюджету коштів, зарахованих на рахунки платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість з рахунків платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість, зазначених у підпункті 209.2.1 пункту 209.2 цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної податкової та митної політики, надсилає органу, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, в якому відкриті рахунки платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість, реєстр платників, в якому зазначаються назва платника, податковий номер та індивідуальний податковий номер платника, звітний період та сума податку, що підлягає перерахуванню до бюджету, зазначена у податковій декларації, в якій відображаються результати діяльності в межах спеціального режиму оподаткування за звітний (податковий) період. На підставі такого реєстру орган, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, в якому відкриті рахунки платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість, не пізніше останнього дня строку, встановленого цим Кодексом для самостійної сплати податкових зобов'язань, перераховує суми податку до бюджету.

Суми податку на додану вартість, що підлягають перерахуванню на спеціальні рахунки, відкриті в установах банків та/або в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, не підлягають сплаті до бюджету та повністю залишаються в розпорядженні такого сільськогосподарського підприємства для використання у виробництві сільськогосподарських товарів/послуг. Зазначені суми коштів акумулюються сільськогосподарськими підприємствами на таких рахунках у порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

209.2.4. Сільськогосподарські підприємства - суб'єкти спеціального режиму оподаткування у строки, встановлені цим Кодексом для самостійної сплати податкових зобов'язань, повинні забезпечити перерахування на їхні рахунки у системі електронного адміністрування податку, зазначені у підпункті 209.2.1 пункту 209.2 цієї статті, коштів у розмірі, достатньому для перерахування до державного бюджету та на спеціальний рахунок, на підставі поданої податкової декларації, в якій відображаються результати діяльності в межах спеціального режиму оподаткування протягом звітного (податкового) періоду.

Проведення сільськогосподарським підприємством - суб'єктом спеціального режиму оподаткування розрахунків з бюджетом за іншими операціями, здійсненими протягом звітного (податкового) періоду не в межах спеціального режиму оподаткування, здійснюється у порядку, передбаченому статтею 200 цього Кодексу";

2) абзаци третій і четвертий підпункту 209.15.1 пункту 209.15 викласти в такій редакції:

"У разі якщо товари/послуги, основні фонди, виготовлені та/або придбані, використовуються сільськогосподарським підприємством частково для виробництва сільськогосподарських товарів/послуг, у тому числі зернових і технічних культур, та/або продукції тваринництва, а частково для інших товарів/послуг, сума сплаченого (нарахованого) податкового кредиту розподіляється виходячи з питомої ваги вартості таких сільськогосподарських товарів/послуг у загальній вартості всіх товарів/послуг, поставлених за 12 попередніх послідовних звітних (податкових) періодів.

У разі якщо товари/послуги, основні фонди, виготовлені та/або придбані, використовуються сільськогосподарським підприємством частково для виробництва зернових культур і технічних культур, та/або частково для виробництва продукції тваринництва, та/або частково для інших сільськогосподарських товарів/послуг, сума сплаченого (нарахованого) податкового кредиту розподіляється виходячи з питомої ваги вартості таких зернових і технічних культур, продукції тваринництва та інших сільськогосподарських товарів/послуг у загальній вартості усіх сільськогосподарських товарів/послуг, поставлених за 12 попередніх послідовних звітних (податкових) періодів";

3) в абзаці першому пункту 209.18 слова "повністю залишається у розпорядженні цих сільськогосподарських підприємств" замінити словами "залишається у розпорядженні цих сільськогосподарських підприємств у розмірі, зазначеному у пункті 209.2 цієї статті";

4) доповнити пунктом 209.19 такого змісту:

"209.19. З метою застосування пункту 209.2 і підпункту 209.15.1 пункту 209.15 цієї статті:

зернові культури - зернові культури товарних позицій 1001-1008 згідно з УКТ ЗЕД;

технічні культури - технічні культури товарних позицій 1205 і 1206 00 згідно з УКТ ЗЕД;

продукція тваринництва - продукція товарних позицій 0102 і 0401 згідно з УКТ ЗЕД".

49. У статті 212:

1) пункт 212.1 доповнити підпунктом 212.1.15 такого змісту:

"212.1.15. Особа, яка реалізує пальне";

2) пункт 212.3 доповнити підпунктом 212.3.4 такого змісту:

"212.3.4. Особи, які здійснюватимуть реалізацію пального, підлягають обов'язковій реєстрації як платники податку контролюючими органами за місцезнаходженням юридичних осіб, місцем проживання фізичних осіб - підприємців до початку здійснення реалізації пального.

Реєстрація платника податку здійснюється на підставі подання особою не пізніше ніж за три робочі дні до початку здійснення реалізації пального заяви, форма якої затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику, веде реєстр платників акцизного податку з реалізації пального, в якому міститься інформація про осіб, зареєстрованих платниками акцизного податку".

50. У статті 213:

1) пункт 213.1 доповнити підпунктом 213.1.12 такого змісту:

"213.1.12. реалізації будь-яких обсягів пального понад обсяги, що:

отримані від інших платників акцизного податку, що підтверджені зареєстрованими акцизними накладними в Єдиному реєстрі акцизних накладних;

ввезені (імпортовані) на митну територію України, що засвідчені належно оформленою митною декларацією;

вироблені в Україні, реалізація яких є об'єктом оподаткування відповідно до підпункту 213.1.1 цього пункту, що підтверджені зареєстрованими акцизними накладними в Єдиному реєстрі акцизних накладних";

2) у пункті 213.3:

підпункт 213.3.6 викласти в такій редакції:

"213.3.6. ввезення на митну територію України підакцизних товарів (продукції), що використовуються як сировина для виробництва підакцизних товарів (продукції, у тому числі сировини), за умови подальшого виготовлення з такої сировини інших підакцизних товарів (продукції, у тому числі сировини), які реалізуються на митній території України або на експорт, та пред'явлення контролюючому органу ліцензії на право виробництва алкогольних напоїв або тютюнових виробів. Ця норма не поширюється на операції з ввезення пального";

доповнити підпунктом 213.3.12 такого змісту:

"213.3.12. реалізація відходів тютюнової сировини за умови документального підтвердження їх утворення та подальшого знищення або утилізації".

51. У статті 214:

1) у пункті 214.1:

підпункти 214.1.1 та 214.1.2 викласти в такій редакції:

"214.1.1. вартість реалізованого товару (продукції), виробленого на митній території України, за встановленими виробником максимальними роздрібними цінами з урахуванням податку на додану вартість та акцизного податку;

214.1.2. вартість товарів (продукції), що ввозяться на митну територію України, за встановленими імпортером максимальними роздрібними цінами на товари (продукцію), які він імпортує, з урахуванням податку на додану вартість та акцизного податку";

підпункт 214.1.4 викласти в такій редакції:

"214.1.4. вартість (з податком на додану вартість та без урахування акцизного податку з реалізації суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі підакцизних товарів) підакцизних товарів, що реалізовані відповідно до підпункту 213.1.9 пункту 213.1 статті 213 цього Кодексу";

2) у пункті 214.4 слова "ставок з вироблених на митній території України або ввезених на митну територію України підакцизних товарів (продукції) базою оподаткування" замінити словами "ставок з підакцизних товарів (продукції) базою оподаткування".

52. У статті 215:

1) абзац четвертий пункту 215.1 викласти в такій редакції:

"пальне";

2) підпункти 215.3.1 - 215.3.4 пункту 215.3 викласти в такій редакції:

"215.3.1. спирт етиловий та інші спиртові дистиляти, алкогольні напої, пиво:

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Одиниця виміру	Ставка податку
2203 00	Пиво із солоду (солодове)	гривень за 1 літр	2,48
2204 (крім 2204 10, 2204 21 06 00, 2204 21 07 00, 2204 21 08 00, 2204 21 09 00, 2204 29 10 00)	Вина виноградні натуральні	-"-	0,01
2204 (крім 2204 10, 2204 21 06 00, 2204 21 07 00, 2204 21 08 00, 2204 21 09 00, 2204 29 10 00)	Вина натуральні з доданням спирту та міцні (кріплені)	-"-	7,16
2204 10, 2204 21 06 00, 2204 21 07 00, 2204 21 08 00, 2204 21 09 00, 2204 29 10 00	Вина ігристі Вина газовані	-"-	10,40
2205	Вермути та інші вина виноградні натуральні з доданням рослинних або ароматизувальних екстрактів	-"-	7,16
2206 00 (крім 2206 00 31 00, 2206 00 51 00, 2206 00 81 00 - сидр і перрі (без додання спирту)	Інші зброджені напої (наприклад, сидр, перрі (грушевий напій), напій медовий); суміші із зброджених напоїв та суміші зброджених напоїв з безалкогольними напоями, в іншому місці не зазначені (з доданням спирту)	гривень за 1 літр 100-відсоткового спирту	105,80
2206 00 31 00, 2206 00 51 00, 2206 00 81 00	Сидр і перрі (без додання спирту)	гривень за 1 літр	0,95
2207	Спирт етиловий, неденатурований, з концентрацією спирту 80 об. % або більше; спирт етиловий та інші спиртові дистиляти та спиртні напої, одержані шляхом перегонки, денатуровані, будь-якої концентрації	гривень за 1 літр 100-відсоткового спирту	105,80
2208 (крім 2208 90 69 00, 2208 90 78 00 - слабоалкогольні напої)	Спирт етиловий, неденатурований з концентрацією спирту менш як 80 об. %; спиртові дистиляти та спиртні напої, одержані шляхом перегонки, лікери та інші напої, що містять спирт	-"-	105,80
2208 90 69 00, 2208 90 78 00	Слабоалкогольні напої — алкогольні напої з вмістом етилового спирту від 0,5 до 8,5 відсотка об'ємних одиниць та екстрактивних речовин не більш як 14,0 г на 100 куб. см, виготовлені на основі водно-спиртової суміші з використанням інгредієнтів, напівфабрикатів та консервантів, насичені чи ненасичені діоксидом вуглецю	гривень за 1 літр 100-відсоткового спирту	211,59
2103 90 30 00, 2106 90	Тільки продукти з вмістом спирту етилового 8,5 відсотка об'ємних одиниць та більше	-"-	141,06;

215.3.2. тютюнові вироби, тютюн та промислові замінники тютюну:

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставки податку			
		одиниця виміру	ставка	одиниця виміру	ставка
2401	Тютюнова сировина Тютюнові відходи	гривень за 1 кілограм (нетто)	399,84		
2402 10 00 00	Сигари, включаючи сигари з відрізаними кінцями, та сигарили (тонкі сигари), з вмістом тютюну	гривень за 1 кілограм (нетто)	399,84		
2402 20 90 10	Сигарети без фільтра, цигарки	гривень за 1000 штук	318,26	відсотків	12
2402 20 90 20	Сигарети з фільтром	-"-	318,26	-"-	12
2403	Тютюн та замінники тютюну, інші, промислового виробництва; тютюн "гомогенізований" або "відновлений"; тютюнові екстракти та есенції	гривень за 1 кілограм (нетто)	399,84;		

215.3.3. мінімальне акцизне податкове зобов'язання із сплати акцизного податку з тютюнових виробів:

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Мінімальне акцизне податкове зобов'язання	
		одиниця виміру	сума
2402 20 90 10	Сигарети без фільтра, цигарки	гривень за 1000 штук	425,75
2402 20 90 20	Сигарети з фільтром	-"-	425,75;

215.3.4. пальне

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
2707 50 10 00 2707 50 90 00	суміші ароматичних вуглеводнів, з яких 65 об. % або більше (включаючи втрати) переганяється при температурі до 250° С за методом,	євро за 1000 літрів	171,50

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
	визначеним згідно з ASTM D 86		
	Легкі дистиляти:		
2710 12 11 10 2710 12 11 20 2710 12 11 90	для специфічних процесів переробки	–"–	171,50
2710 12 15 10 2710 12 15 20 2710 12 15 90	для хімічних перетворень у процесах, крім зазначених у товарних підкатегоріях 2710 12 11 10, 2710 12 11 20, 2710 12 11 90	–"–	171,50
	Бензини спеціальні:		
2710 12 21 00	уайт-спірит	–"–	171,50
2710 12 25 00	інші спеціальні бензини	–"–	171,50
	Бензини моторні:		
2710 12 31 00	бензини авіаційні	–"–	27
	бензини моторні з вмістом свинцю 0,013 г/л або менше:		
2710 12 41 11	із вмістом не менш як 5 мас. %	євро за 1000 літрів	171,50

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
2710 12 41 12 2710 12 41 13 2710 12 41 31 2710 12 41 32 2710 12 41 33 2710 12 41 91 2710 12 41 92 2710 12 41 93 2710 12 45 01 2710 12 45 02 2710 12 45 09 2710 12 49 01 2710 12 49 02 2710 12 49 09	біоетанолу або не менш як 5 мас. % етил-трет-бутилового ефіру або їх суміші		
2710 12 41 14 2710 12 41 15 2710 12 41 19 2710 12 41	інші бензини	–"–	171,50

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
34 2710 12 41 35 2710 12 41 39 2710 12 41 94 2710 12 41 95 2710 12 41 99 2710 12 45 12 2710 12 45 13 2710 12 45 99 2710 12 49 12 2710 12 49 13 2710 12 49 99			
2710 20 90 00	інші нафтопродукти	–"–	171,50
2710 12 51 10 2710 12 51 20 2710 12 51 90 2710 12 59 10 2710 12 59	із вмістом свинцю більш як 0,013 г/л	євро за 1000 літрів	171,50

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
20 2710 12 59 90			
2710 12 70 00	Паливо для реактивних двигунів	–"–	27
2710 12 90 00	Інші легкі дистиляти	–"–	171,50
	Середні дистиляти:		
2710 19 11 10 2710 19 11 20 2710 19 11 90	для специфічних процесів переробки	–"–	171,50
2710 19 15 10 2710 19 15 20 2710 19 15 90	для хімічних перетворень у процесах, не зазначених у товарній категорії 2710 19 11	–"–	171,50
	Гас:		
2710 19 21 00	паливо для реактивних двигунів	–"–	21
2710 19 25 00	інший гас	–"–	183
2710 19 29 00	Інші середні дистиляти	–"–	183
2710 19 31	Важкі дистиляти	–"–	95

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
01 2710 19 31 10 2710 19 35 01 2710 19 35 10 2710 19 43 00 2710 19 46 00 2710 19 47 10 2710 20 11 00 2710 20 15 00	(газойлі)		
2710 19 31 20 2710 19 31 30 2710 19 31 40 2710 19 35 20 2710 19 35 30 2710 19 35 40 2710 19 47 90 2710 19 48 00 2710 20 17 00	Важкі дистиляти (газойлі)	євро за 1000 літрів	125,50

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
2710 20 19 00			
2710 19 62 00 2710 19 64 00 2710 19 68 00 2710 19 68 10 2710 19 68 20 2710 19 68 90 2710 20 31 00 2710 20 35 00 2710 20 39 00	Тільки паливо пічне побутове	–"–	97
2710 19 51 00	Паливо рідке (мазут) для специфічних процесів переробки	–"–	97
2710 19 55 00	Паливо рідке (мазут) для хімічних перетворень у процесах, крім зазначених у товарній підкатегорії 2710 19 51 00	–"–	97
2711 11 00	Скраплений газ	–"–	3,67

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
00	природний		
2711 12 11 00 2711 12 19 00 2711 12 91 00 2711 12 93 00 2711 12 94 00 2711 12 97 00 2711 13 10 00 2711 13 30 00 2711 13 91 00 2711 13 97 00 2711 14 00 00 2711 19 00 00	Скраплений газ (пропан або суміш пропану з бутаном) та інші гази	євро за 1000 літрів	31
2707 10 10 00 2707 10 90 00	Бензол	–"–	153
2707 20 10 00 2707 20 90 00	Толуол	–"–	153
2707 30 10	Ксилол	–"–	153

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
00 2707 30 90 00			
2901 10 00 00	Вуглеводні ациклічні насичені	–"–	171,50
2905 11 00 00	Метанол технічний (метиловий спирт)	–"–	245
2909 19 10 10 2909 19 90 10 2909 19 90 20 2909 19 90 90	Інші ефіри прості, ефіроспирти, ефірофеноли, ефіроспиртофеноли, пероксиди спиртів, пероксиди простих ефірів, пероксиди кетонів (визначеного або невизначеного хімічного складу) та їх галогеновані, сульфовані, нітровані або нітрозовані похідні, крім диетилового ефіру (код згідно з УКТ ЗЕД 2909 11 00 00)	–"–	171,50
	Антидетонатори, антиоксиданти, інгібітори смолоутворення, загусники, антикорозійні		

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру (об'єм у літрах, приведених до t 15 °С)	ставка
	препарати та інші готові присадки, добавки для нафтопродуктів (включаючи бензин) або для інших рідин, які використовують з тією самою метою, що і нафтопродукти:		
3811 11 10 00 3811 11 90 00 3811 19 00 00	антидетонатори	євро за 1000 літрів	171,50
3811 90 00 00	Інші	-"-	245
3826 00 10 00 3826 00 90 00	Біодизель та його суміші (що не містять або містять менш як 70 мас. % нафти або нафтопродуктів, одержаних з бітумінозних порід) на основі моноалкільних складних ефірів жирних кислот	-"-	97
3824 90 97 10	Паливо моторне альтернативне	-"-	120";

3) підпункт 215.3.10 викласти в такій редакції:

"215.3.10. Для пива, алкогольних напоїв, тютюнових виробів, тютюну та промислових замінників тютюну, реалізованих відповідно до підпункту 213.1.9 пункту 213.1 статті 213 цього Кодексу, ставка податку становить 5 відсотків. Для товарів, зазначених у підпункті 215.3.4 пункту 215.3 статті 215 цього Кодексу, реалізованих відповідно до підпункту 213.1.9 пункту 213.1 статті 213 цього Кодексу, ставка податку становить 0,042 євро за кожний літр реалізованого (відпущеного) товару".

53. У статті 216:

1) пункт 216.9 викласти в такій редакції:

"216.9. Датою виникнення податкових зобов'язань щодо реалізації суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі підакцизних товарів є дата здійснення розрахункової операції відповідно до Закону України "Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг", для безготівкових розрахунків - дата оформлення розрахункового документа на суму проведеної операції, який підтверджує факт продажу, відвантаження, фізичного відпуску товару, а у разі реалізації товарів фізичними особами - підприємцями, які сплачують єдиний податок, - дата надходження оплати за проданий товар";

2) доповнити пунктом 216.12 такого змісту:

"216.12. Датою виникнення податкових зобов'язань щодо операцій, визначених у підпункті 213.1.12 пункту 213.1 статті 213 цього Кодексу, є дата реалізації таких обсягів пального".

54. У статті 217:

1) назву доповнити словами "а також реалізованих суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі";

2) у пункті 217.1 слова "вироблених на митній території України, визначаються" замінити словами "вироблених на митній території України, а також реалізованих суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі, визначаються";

3) пункт 217.3 викласти в такій редакції:

"217.3. Податок з товарів (продукції), вироблених на митній території України, на які встановлені ставки податку в іноземній валюті, сплачується у національній валюті і розраховується за офіційним курсом гривні до іноземної валюти, встановленим Національним банком України, що діє на перший день кварталу, в якому здійснюється реалізація товару (продукції), і залишається незмінним протягом кварталу.

Податок з товарів (продукції), реалізованих суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі, на які встановлені ставки податку в іноземній валюті, сплачується у національній валюті і розраховується за офіційним курсом гривні до іноземної валюти, встановленим Національним банком України, що діє на двадцятий день місяця, що передує кварталу, в якому здійснюється реалізація товару (продукції), і залишається незмінним протягом звітного кварталу";

4) доповнити пунктом 217.6 такого змісту:

"217.6. Для пального, при виробництві якого в якості сировини використані інші оподатковувані підакцизні товари, сума податку до сплати зменшується на суму податку, розрахованого для такої сировини.

Сума податку щодо сировини, що підлягає відніманню, обчислюється із застосуванням ставок податку на таку сировину, чинних на дату реалізації пального. У разі якщо така сума перевищує суму податку з пального, виробленого з такої сировини, різниця платнику не відшкодовується.

Норми цього пункту застосовуються під час функціонування системи електронного адміністрування реалізації пального, визначеної статтею 232 цього Кодексу".

55. Абзац перший пункту 222.1 статті 222 доповнити словами "а також реалізованих суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі".

56. У статті 229:

1) у підпункті 229.6.1 пункту 229.6:

в абзаці першому слова і цифри "(коди 2707 10 90 00, 2905 11 00 00 згідно з УКТ ЗЕД)" замінити словами і цифрами "(коди 2707 10 90 00, 2707 20 90 00, 2707 30 90 00, 2707 50 90 00, 2905 11 00 00, 2909 19 10 00, 2909 19 90 10, 2909 19 90 20, 2909 19 90 90 згідно з УКТ ЗЕД)";

в абзаці третьому слова і цифри "(код 2707 10 90 00 згідно з УКТ ЗЕД)" замінити словами і цифрами "(коди 2707 10 90 00, 2707 20 90 00, 2707 30 90 00, 2707 50 90 00, 2905 11 00 00, 2909 19 10 00, 2909 19 90 10, 2909 19 90 20, 2909 19 90 90 згідно з УКТ ЗЕД)";

2) в абзаці першому підпункту 229.7.1 пункту 229.7 слова і цифри "(коди 2707 10 90 00, 2905 11 00 00 згідно з УКТ ЗЕД)" замінити словами і цифрами "(коди 2707 10 90 00, 2707 20 90 00, 2707 30 90 00, 2707 50 90 00, 2905 11 00 00, 2909 19 10 00, 2909 19 90 10, 2909 19 90 20, 2909 19 90 90 згідно з УКТ ЗЕД)".

57. У статті 230:

1) у пунктах 230.1 та 230.19 слова "нафтопродуктів, палива моторного альтернативного та скрапленого газу" замінити словом "пального";

2) пункт 230.1 доповнити абзацами п'ятим - сьомим такого змісту:

"Акцизні склади, на території яких здійснюється виробництво, оброблення (перероблення), змішування навантаження-розвантаження, зберігання пального, повинні бути обладнані витратомірами-лічильниками та рівнемірами - лічильниками рівня таких товарів (продукції) у резервуарі (далі - рівнемір-лічильник), які зареєстровані в Єдиному державному реєстрі витратомірів-лічильників та рівнемірів-лічильників рівня пального у резервуарі.

Відпуск пального без наявності витратомірів-лічильників та рівнемірів-лічильників забороняється.

Порядок ведення Єдиного державного реєстру витратомірів-лічильників та рівнемірів-лічильників рівня пального у резервуарі, а також порядок передачі облікових даних з витратомірів-лічильників та рівнемірів-лічильників електронними засобами зв'язку контролюючим органам встановлюється Кабінетом Міністрів України";

3) пункт 230.2 доповнити словами "(крім пального)";

4) у пунктах 230.5, 230.7, 230.11, 230.12 слова "нафтопродуктів, палива моторного альтернативного, скрапленого газу" та "нафтопродуктів, палива моторного альтернативного та скрапленого газу" виключити;

5) у пункті 230.19 слова "нафтопродуктів, палива моторного альтернативного та скрапленого газу" замінити словом "пального";

6) пункти 230.20 - 230.23 виключити.

58. Розділ VI доповнити статтями 231 та 232 такого змісту:

"Стаття 231. Акцизна накладна

231.1. Платник податку при реалізації пального зобов'язаний скласти в електронній формі акцизну накладну за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД реалізованого пального та зареєструвати в Єдиному реєстрі акцизних накладних з дотриманням умови щодо реєстрації у порядку, визначеному законодавством, електронного підпису уповноваженої платником особи.

Платник податку зобов'язаний скласти акцизну накладну на обсяги пального втраченого, як в межах, так і понад встановлені норми втрат, зіпсованого, знищеного, включаючи випадки внаслідок аварії, пожежі, повені, інших форс-мажорних обставин чи з іншої причини, пов'язаної з природним результатом, а також внаслідок випарування в процесі виробництва, обробки, переробки, зберігання чи транспортування такого пального. В акцизній накладній зазначаються в окремих полях такі обов'язкові реквізити:

а) порядковий номер акцизної накладної;

б) дата складання акцизної накладної;

в) повна або скорочена назва юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник акцизного податку, - особи, що реалізує пальне;

г) код ЄДРПОУ (для юридичних осіб) або реєстраційний номер облікової картки платника податків (для фізичних осіб) особи, що реалізує пальне, та отримувача пального;

ґ) повна або скорочена назва юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник податків, - отримувача пального;

д) код товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД;

е) опис пального;

є) обсяг пального в літрах, приведених до t 15°С.

231.2. Форма та порядок заповнення акцизної накладної затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

231.3. Акцизна накладна складається платником податку в день реалізації пального при кожній повній або частковій операції з реалізації пального.

У разі здійснення операцій з реалізації пального, які передбачають відпуск пального через паливороздавальні колонки на автомобільних заправних станціях (комплексах), автомобільних газових заправних станціях, акцизна накладна складається у день проведення відпуску пального через паливороздавальні колонки на таких станціях незалежно від того, коли відбувся перехід права власності на таке пальне.

Акцизна накладна може бути складена за щоденними підсумками операцій (якщо акцизні накладні не були складені на ці операції) за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД у разі здійснення реалізації пального за готівку кінцевому споживачеві (який не є платником акцизного податку), розрахунки за які проводяться через касу/реєстратори розрахункових операцій або через банківську установу чи платіжний пристрій (безпосередньо на поточний рахунок особи, що реалізує пальне). При цьому окремі обов'язкові реквізити акцизної накладної, що ідентифікують отримувача пального, визначені підпунктами "г" та "ґ" пункту 231.1 цієї статті, не заповнюються.

У разі забезпечення безперервного постачання пального особа, яка реалізує пальне, може скласти для кожного отримувача пального зведені акцизні накладні за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД не пізніше останнього дня такого місяця на весь обсяг реалізованого пального протягом такого місяця.

Для цілей цього пункту під безперервним постачанням вважається забезпечення особою, яка реалізує пальне, можливості для отримувачів пального (контрагентів) отримувати пальне в будь-яку годину доби та будь-який день відповідного місяця.

Акцизна накладна може бути складена не пізніше останнього дня звітного місяця на загальний обсяг втраченого пального протягом такого місяця за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД, що втрачено.

231.4. Право на складання акцизних накладних надається виключно особам, зареєстрованим як платники акцизного податку в порядку, передбаченому статтею 212 цього Кодексу.

231.5. При реалізації пального особа, яка реалізує пальне, зобов'язана в установлені терміни скласти акцизну накладну, зареєструвати її в Єдиному реєстрі акцизних накладних, така реєстрація вважається наданням акцизної накладної отримувачу пального. Акцизні накладні, які не надаються отримувачу пального, та акцизні накладні/розрахунки коригування, складені за операціями з реалізації пального суб'єктам господарювання та фізичним особам, які не є платниками акцизного податку, також підлягають реєстрації в Єдиному реєстрі акцизних накладних.

231.6. Реєстрація акцизних накладних та/або розрахунків коригування у Єдиному реєстрі акцизних накладних здійснюється не пізніше п'ятнадцяти календарних днів, наступних за датою їх складання.

Підтвердженням особі, що реалізує пальне, про прийняття її акцизної накладної та/або розрахунку коригування до Єдиного реєстру акцизних накладних є квитанція в електронному вигляді у текстовому форматі, яка надсилається протягом операційного дня.

З метою отримання акцизної накладної/розрахунку коригування, зареєстрованих в Єдиному реєстрі акцизних накладних, отримувач пального надсилає в електронному вигляді запит до Єдиного реєстру акцизних накладних, за яким отримує в електронному вигляді повідомлення про реєстрацію акцизної накладної/розрахунку коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних та акцизну накладну/розрахунок коригування в електронному вигляді. Такі акцизна накладна/розрахунок коригування вважаються зареєстрованими в Єдиному реєстрі акцизних накладних та отриманими отримувачем пального.

З метою отримання особою, яка реалізує пальне, зареєстрованого в Єдиному реєстрі акцизних накладних розрахунку коригування, що підлягає реєстрації в Єдиному реєстрі акцизних накладних отримувачем пального, така особа, що реалізує пальне, надсилає в електронному вигляді запит до Єдиного реєстру акцизних накладних, за яким отримує в електронному вигляді повідомлення про реєстрацію розрахунку коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних та розрахунок коригування в електронному вигляді. Такий розрахунок коригування вважається зареєстрованим в Єдиному реєстрі акцизних накладних та отриманим особою, яка реалізує пальне.

Датою та часом надання акцизної накладної та/або розрахунку коригування в електронному вигляді до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику, є дата та час, зафіксовані у квитанції.

Якщо надіслані акцизні накладні та/або розрахунки коригування сформовано з порушенням вимог, передбачених пунктом 231.1 цієї статті, протягом операційного дня отримувачу пального/особі, яка реалізує пальне, надсилається квитанція в електронному вигляді у текстовому форматі про неприйняття їх в електронному вигляді із зазначенням причин.

Якщо протягом операційного дня не надіслано квитанції про прийняття або неприйняття, така акцизна накладна/розрахунок коригування вважаються зареєстрованими в Єдиному реєстрі акцизних накладних.

Платник податку має право зареєструвати акцизну накладну та/або розрахунок коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних, в якій загальний обсяг реалізованого пального не перевищує обсяг, обчислений відповідно до пункту 232.3 статті 232 цього Кодексу.

Якщо обсяг, визначений відповідно до пункту 232.3 статті 232 цього Кодексу, є меншим за обсяг пального в акцизній накладній та/або розрахунку коригування, які платник податку повинен зареєструвати в Єдиному реєстрі акцизних накладних, то платник податку зобов'язаний перерахувати до бюджету суму коштів у розмірі акцизного податку за відповідний обсяг реалізованого пального, самостійно розрахованого за ставками, передбаченими підпунктом 215.3.4 пункту 215.3 статті 215 цього Кодексу, та зареєструвати заявку на поповнення обсягу залишку пального в системі електронного адміністрування реалізації пального.

231.7. Якщо після реалізації пального відбувається повернення частини чи всього обсягу пального особі, яка реалізує пальне, або виникає потреба у виправленні помилок, допущених при складанні акцизної накладної, показники такої акцизної накладної підлягають коригуванню шляхом складання розрахунку коригування та реєстрації його в Єдиному реєстрі акцизних накладних:

особою, яка реалізує пальне, якщо передбачається збільшення обсягів реалізованого пального або якщо коригування показників у підсумку не змінює обсяг реалізованого пального;

отримувачем пального, якщо передбачається зменшення обсягів реалізованого пального, для чого особа, яка реалізує пальне, надсилає складений розрахунок коригування отримувачу пального. При цьому особа, що реалізує пальне, має право зменшити обсяг реалізованого пального за таким розрахунком коригування після його реєстрації в Єдиному реєстрі акцизних накладних отримувачем пального.

Розрахунок коригування, складений платником податку до акцизних накладних з реалізації пального не платникам акцизного податку, або розрахунок коригування, складений за іншими операціями, ніж реалізація пального отримувачам пального, підлягає реєстрації у Єдиному реєстрі акцизних накладних таким платником податку.

231.8. Порядок ведення Єдиного реєстру акцизних накладних встановлюється Кабінетом Міністрів України. Отримувач пального має право звіряти дані отриманої акцизної накладної на відповідність з даними Єдиного реєстру акцизних накладних.

231.9. Виявлення розбіжностей даних декларацій з акцизного податку платника податків та даних Єдиного реєстру акцизних накладних є підставою для проведення контролюючими органами документальної позапланової виїзної перевірки особи, яка реалізує пальне, та у відповідних випадках отримувача пального.

231.10. У разі порушення особою, яка реалізує пальне, порядку заповнення та/або порядку реєстрації акцизної накладної в Єдиному реєстрі акцизних накладних отримувач пального має право протягом 60 календарних днів, що настають за днем реалізації пального, подати до контролюючого органу заяву із скаргою на таку особу, яка реалізує пальне. До заяви додаються копії первинних документів, складених відповідно до Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні", що підтверджують факт отримання такого пального.

Надходження такої заяви із скаргою є підставою для проведення документальної позапланової виїзної перевірки зазначеної особи, яка реалізує пальне.

Стаття 232. Електронне адміністрування реалізації пального

232.1. Облік обсягів пального в системі електронного адміністрування реалізації пального ведеться за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД.

Ведення обліку обсягів пального у системі електронного адміністрування реалізації пального здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику.

Одиницею обліку обсягів пального в системі електронного адміністрування реалізації пального є літри, приведені до температури 15°С. При цьому відпущені літри через паливороздавальні колонки на автомобільних заправних станціях (комплексах), автомобільних газових заправних станціях для цілей цього розділу вважаються як літри, приведені до температури 15°С. Така одиниця обліку повинна використовуватись в первинних бухгалтерських документах, акцизних накладних/розрахунках коригування до акцизних накладних, декларації з акцизного податку.

Система електронного адміністрування реалізації пального забезпечує автоматичний облік в розрізі платників податку за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД:

обсягів пального, що містяться у виданих та отриманих акцизних накладних та розрахунках коригування, зареєстрованих в Єдиному реєстрі акцизних накладних;

обсягів пального, виробленого на митній території України або ввезеного на митну територію України, з яких сплачено акцизний податок;

обсягів пального, на які платники податку зареєстрували заявки на поповнення обсягів залишку пального за рахунок сплачених коштів в бюджет в системі електронного адміністрування реалізації пального;

сум сплаченого акцизного податку, за рахунок яких платники податку можуть зареєструвати заявки на поповнення обсягів залишку пального;

обсягу залишку пального, на який платники податку мають право зареєструвати акцизні накладні та розрахунки коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних.

Порядок електронного адміністрування реалізації пального встановлюється Кабінетом Міністрів України.

232.2. Платникам акцизного податку автоматично відкриваються облікові картки в системі електронного адміністрування реалізації пального за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД.

232.3. Платник податку має право зареєструвати акцизні накладні та/або розрахунки коригування, а також коригування до заявок на поповнення обсягу залишку пального в Єдиному реєстрі акцизних накладних на обсяг реалізованого пального за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД (ΣАНакл), обчислений за такою формулою:

ΣАНакл = ΣАНаклОтр + ΣАМитн + ΣЗаявкиПоповн - ΣКоригЗаявкиПоповн - ΣАНаклВид - ΣВтрат,

де:

ΣАНаклОтр - загальний обсяг пального за отриманими платником податку акцизними накладними, зареєстрованими в Єдиному реєстрі акцизних накладних, та розрахунками коригування до них таких акцизних накладних, зареєстрованими в Єдиному реєстрі акцизних накладних;

ΣАМитн - загальний обсяг пального, ввезеного на митну територію України, оформленого належним чином митними деклараціями, з якого сплачено акцизний податок;

ΣЗаявкиПоповн - загальний обсяг пального за оформленими та зареєстрованими в системі електронного адміністрування реалізації пального заявками на поповнення обсягу залишку пального, із списанням з облікових карток грошових коштів сплаченого акцизного податку в бюджет, рівних сумі акцизного податку для відповідного обсягу пального;

ΣКоригЗаявкиПоповн - загальний обсяг пального за оформленими та зареєстрованими в системі електронного адміністрування реалізації пального коригуваннями до заявок на поповнення обсягу залишку пального, за якими зменшується попередньо збільшений обсяг залишку пального;

ΣАНаклВид - загальний обсяг пального за виданими платником податку акцизними накладними, зареєстрованими в Єдиному реєстрі акцизних накладних, та розрахунками коригування до таких акцизних накладних, зареєстрованими в Єдиному реєстрі акцизних накладних;

ΣВтрат - загальний обсяг пального втраченого, як в межах, так і понад встановлені норми втрат, зіпсованого, знищеного, включаючи випадки внаслідок аварії, пожежі, повені, інших форс-мажорних обставин чи з іншої причини, пов'язаної з природним результатом, а також внаслідок випаровування в процесі виробництва, обробки, переробки, зберігання чи транспортування такого пального, що засвідчені відповідним актом втрати, псування чи знищення пального.

232.4. Порядок реєстрації заявок на поповнення обсягу залишку пального в системі електронного адміністрування реалізації пального.

232.4.1. Заявки на поповнення обсягу залишку пального в системі електронного адміністрування реалізації пального повинні містити такі обов'язкові поля (реквізити):

а) порядковий номер заявки;

б) дата складання заявки;

в) повна або скорочена назва юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник акцизного податку, - особи, що реєструє заявку на поповнення обсягу залишку пального;

г) код ЄДРПОУ (для юридичних осіб) або реєстраційний номер облікової картки платника податків (для фізичних осіб) платника податку, що реєструє заявку на поповнення обсягу залишку пального;

ґ) код товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД;

д) опис пального;

е) обсяг пального в літрах, приведених до t 15°С до зарахування в Системі електронного адміністрування реалізації пального за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД;

є) ставка акцизного податку на відповідне пальне, що встановлена на дату реалізації пального;

ж) курс Національного банку України, що діє на перший день кварталу, в якому здійснюється реалізація пального;

з) сума акцизного податку за кожним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД, розрахованого за ставкою акцизного податку, передбаченою підпунктом 215.3.4 пункту 215.3 статті 215 цього Кодексу, та обсягами пального, що містяться в таких заявках;

и) номер та дата заявки на поповнення обсягу залишку пального у випадку складання коригування до заявок на поповнення обсягу залишку пального в Єдиному реєстрі акцизних накладних.

232.4.2. У разі якщо у платника акцизного податку виникає потреба поповнити обсяги залишків пального в системі електронного адміністрування реалізації пального, він може зареєструвати заявку на поповнення обсягу залишку пального за умови наявності на обліковій картці сум коштів сплаченого акцизного податку, не менше ніж сума акцизного податку, розрахованого з обсягу пального у такій заявці.

Кошти сплаченого акцизного податку, які обліковуються в системі електронного адміністрування реалізації пального, зараховуються на окремі рахунки, відкриті платнику акцизного податку в центральному органі виконавчої влади, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів.

232.4.3. У разі якщо у платника акцизного податку в результаті зміни фізико-хімічних показників пального є необхідність провести збільшення обсягів пального за певним кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД і при цьому одночасно зменшити обсяги пального за іншим кодом товарної підкатегорії згідно з УКТ ЗЕД, такий платник податку може оформити заявку на поповнення обсягу залишку пального, в якій зазначаються обсяги пального, що збільшуються та що зменшуються.

При цьому якщо суми акцизного податку на таке пальне є рівними, то така заявка оформляється з нульовою сумою акцизного податку і реєструється без списання з облікової картки грошових коштів сплаченого акцизного податку.

У разі якщо сума акцизного податку на пальне, обсяг залишків якого збільшується, є більшою, ніж сума акцизного податку на пальне, обсяг залишків якого зменшується у зв'язку із зміною їх фізико-хімічних показників, заявка на поповнення обсягу залишку пального оформляється на суму різниці сум акцизного податку, розрахованих за відповідними ставками з відповідних обсягів залишку пального, що збільшуються та зменшуються, та реєструється із списанням з облікової картки грошових коштів в розмірі такої різниці.

У разі якщо сума акцизного податку на пальне, обсяги залишків якого збільшуються, є меншою, ніж сума акцизного податку на пальне, обсяги залишків якого зменшуються у зв'язку із зміною їх фізико-хімічних показників, заявка на поповнення обсягу залишку пального оформляється з нульовою сумою акцизного податку і реєструється без повернення на облікову картку грошових коштів сплаченого акцизного податку.

232.4.4. У разі виявлення помилок у зареєстрованих заявках на поповнення обсягу залишку пального платник податку має право в межах 365 днів зареєструвати коригування до такої заявки на поповнення обсягу залишку пального в межах позитивного значення показника ΣАНакл, визначеного відповідно до пункту 232.3 цієї статті. При цьому таке коригування до заявки на поповнення обсягу залишку пального повинно відображатися у декларації з акцизного податку за період, в якому відбулося таке коригування.

232.4.5. Форма та порядок заповнення заявки на поповнення обсягу залишку пального та коригування до заявок на поповнення обсягу залишку пального в системі електронного адміністрування реалізації пального затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики".

59. Пункти 243.1 - 243.4 статті 243 викласти в такій редакції:

"243.1. Ставки податку за викиди в атмосферне повітря окремих забруднюючих речовин стаціонарними джерелами забруднення:

Найменування забруднюючої речовини	Ставка податку, гривень за 1 тонну
Азоту оксиди	1968,65
Аміак	369,22
Ангідрид сірчистий	1968,65
Ацетон	738,45
Бенз(о)пірен	2506116,51
Бутилацетат	443,40
Ванадію п'ятиокис	7384,48
Водень хлористий	74,17
Вуглецю окис	74,17
Вуглеводні	111,26
Газоподібні фтористі сполуки	4874,09
Тверді речовини	74,17
Кадмію сполуки	15581,58
Марганець та його сполуки	15581,58
Нікель та його сполуки	79387,98
Озон	1968,65
Ртуть та її сполуки	83449,45
Свинець та його сполуки	83449,45
Сірководень	6326,80
Сірковуглець	4111,45
Спирт н-бутиловий	1968,65
Стирол	14375,55
Фенол	8935,54
Формальдегід	4874,09
Хром та його сполуки	52850,62.

243.2. Ставки податку за викиди в атмосферне повітря стаціонарними джерелами забруднення забруднюючих речовин (сполук), які не увійшли до пункту 243.1 цієї статті та на які встановлено клас небезпечності:

Клас небезпечності	Ставка податку, гривень за 1 тонну
I	14080,50
II	3224,65
III	480,47
IV	111,26.

243.3. Для забруднюючих речовин (сполук), які не увійшли до пункту 243.1 цієї статті та на які не встановлено клас небезпечності (крім двоокису вуглецю), ставки податку застосовуються залежно від установлених орієнтовно безпечних рівнів впливу таких речовин (сполук) в атмосферному повітрі населених пунктів:

Орієнтовно безпечний рівень впливу речовин (сполук), міліграмів на 1 куб. метр	Ставка податку, гривень за 1 тонну
Менше ніж 0,0001	592712,50
0,0001 - 0,001 (включно)	50783,62
Понад 0,001 - 0,01 (включно)	7015,25
Понад 0,01 - 0,1 (включно)	1968,65
Понад 0,1	74,17.

243.4. Ставка податку за викиди двоокису вуглецю становить 0,33 гривні за 1 тонну".

60. Пункти 245.1 і 245.2 статті 245 викласти в такій редакції:

"245.1. Ставки податку за скиди окремих забруднюючих речовин у водні об'єкти:

Найменування забруднюючої речовини	Ставка податку, гривень за 1 тонну
Азот амонійний	1293,10
Органічні речовини (за показниками біохімічного споживання кисню (БСК 5)	517,57
Завислі речовини	37,09
Нафтопродукти	7606,99
Нітрати	111,26
Нітрити	6350,98
Сульфати	37,09
Фосфати	1033,52
Хлориди	37,09.

245.2. Ставки податку за скиди у водні об'єкти забруднюючих речовин, які не увійшли до пункту 245.1 цієї статті та на які встановлено гранично допустиму концентрацію або орієнтовно безпечний рівень впливу:

Гранично допустима концентрація забруднюючих речовин або орієнтовно безпечний рівень впливу, міліграмів на 1 літр	Ставка податку, гривень за 1 тонну
До 0,001 (включно)	135489,06
Понад 0,001 - 0,1 (включно)	98236,15
Понад 0,1 - 1 (включно)	16935,94
Понад 1 - 10 (включно)	1723,59
Понад 10	345,04».

61. Пункти 246.1 і 246.2 статті 246 викласти в такій редакції:
«246.1. Ставки податку за розміщення окремих видів надзвичайно небезпечних відходів:
246.1.1. обладнання та приладів, що містять ртуть, елементи з іонізуючим випромінюванням, - 694,91 гривні за одиницю;
246.1.2. люмінесцентних ламп - 12,09 гривні за одиницю.
246.2. Ставки податку за розміщення відходів, які встановлюються залежно від класу небезпеки та рівня небезпечності відходів:

Клас небезпеки відходів	Рівень небезпечності відходів	Ставка податку, гривень за 1 тонну
I	надзвичайно небезпечні	1128,63
II	високонебезпечні	41,11
III	помірно небезпечні	10,31
IV	малонебезпечні	4,02
	малонебезпечні нетоксичні відходи гірничої промисловості	0,39».

62. У пункті 247.1 статті 247 цифри «0,008» замінити цифрами «0,010136».
63. Пункт 248.1 статті 248 викласти в такій редакції:
«248.1. Ставки податку за тимчасове зберігання радіоактивних відходів їх виробниками понад установлений особливими умовами ліцензії строк:

Категорія відходів	Ставка податку за тимчасове зберігання радіоактивних відходів (крім відходів, представлених як джерела іонізуючого випромінювання), гривень за 1 куб. метр	Ставка податку за тимчасове зберігання радіоактивних відходів, представлених як джерела іонізуючого випромінювання, гривень за 1 куб. сантиметр
Високоактивні	483699,51	16123,32
Середньоактивні та низькоактивні	9029,05	3224,65».

64. У підпункті 251.1.6 пункту 251.1 статті 251 слова «природного газу та» виключити.
65. У статті 252:
1) у таблиці пункту 252.20 позиції:

«газ природний (будь-якого походження):	
природний газ, що відповідає умові, визначеній у пункті 252.24 цієї статті, видобутий з покладів до 5000 метрів	70,00
природний газ, що відповідає умові, визначеній у пункті 252.24 цієї статті, видобутий з покладів понад 5000 метрів	14,00
з покладів на ділянках надр (родовищах) в межах континентального шельфу та/або виключної (морської) економічної зони України	11,00
природний газ, видобутий під час виконання договорів про спільну діяльність	70,00
з покладів, які повністю або частково залягають на глибині до 5000 метрів	55,00
з покладів, які повністю залягають на глибині понад 5000 метрів	28,00
неенергетичні, нерудні (неметаловмісні (неметалічні) корисні копалини, води підземні1), води поверхневі, грязі лікувальні (пелоїди)	5,00»

замінити такими позиціями:

«газ природний (будь-якого походження):	
природний газ, що відповідає умові, визначеній у пункті 252.24 цієї статті, видобутий з покладів до 5000 метрів	29,00
природний газ, що відповідає умові, визначеній у пункті 252.24 цієї статті, видобутий з покладів понад 5000 метрів	14,00
з покладів на ділянках надр (родовищах) в межах континентального шельфу та/або виключної (морської) економічної зони України	11,00
природний газ, видобутий під час виконання договорів про спільну діяльність	70,00
з покладів, які повністю або частково залягають на глибині до 5000 метрів	29,00
з покладів, які повністю залягають на глибині понад 5000 метрів	14,00
неенергетичні, нерудні (неметаловмісні (неметалічні) корисні копалини, води підземні[1]), води поверхневі, грязі лікувальні (пелоїди), крім бурштину	5,00
бурштин	25,00»;

2) у таблиці пункту 252.22 позицію:

«Видобування запасів природного газу, що не відповідає умові, визначеній у пункті 252.24 цієї статті, із свердловин, у тому числі під час дослідно-промислової експлуатації (геологічного вивчення), які внесені до Державного реєстру нафтових та газових свердловин після 1 серпня 2014 року (протягом двох років з дати внесення таких свердловин до зазначеного Реєстру)	0,55»

виключити.
66. Пункт 253.5 статті 253 викласти в такій редакції:
«253.5. Ставки рентної плати за користування надрами в цілях, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин, встановлюються залежно від корисних властивостей надр і ступеня екологічної безпеки під час їх використання у таких розмірах:

Характер користування надрами	Вид користування надрами	Одиниця виміру	Ставка рентної плати за користування надрами в цілях, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин, за одиницю обсягу користування надрами, гривень на рік
Використання підземного простору надр - пористих чи тріщинуватих геологічних утворень (пластів - колекторів)	зберігання природного газу та газоподібних продуктів	тис. куб. метрів активного об'єму	0,38
Використання підземного простору - спеціально створених та існуючих гірничих виробок (відпрацьованих і пристосованих), а також природних порожнин (печер)	зберігання нафти та інших рідких нафтопродуктів	куб. метрів	0,38
	витримування виноматеріалів, виробництво і зберігання винопродукції	кв. метрів	1,08
	вирощування рибів, овочів, квітів та інших рослин	кв. метрів	0,62
	зберігання харчових продуктів, промислових та інших товарів, речовин і матеріалів	-»-	0,46
	провадження іншої господарської діяльності	-»-	1,51».

67. Пункт 254.4 статті 254 викласти в такій редакції:
«254.4. Ставки рентної плати за користування радіочастотним ресурсом України встановлюються в таких розмірах:

	Вид радіозв'язку	Діапазон радіочастот	Ставка рентної плати за 1 МГц смуги радіочастот на місяць, гривень
1.	Радіорелейний зв'язок фіксованої радіослужби	0,03-300 ГГц	0,95
2.		Радіозв'язок:	
	фіксованої, рухомої сухопутної радіослужб	0,03-470 МГц	926,34
	морської радіослужби	0,03-470 МГц	463,17
3.	Радіозв'язок у системі охоронної та охоронно-пожежної сигналізації	30-470 МГц	926,34
4.	Радіозв'язок з використанням радіоподовжувачів	30-470 МГц	464,62
5.	Радіозв'язок у системі передавання даних з використанням шумоподібних сигналів	1427-2400 МГц 2400-2483,5 МГц 5150-5850 МГц	23,40*
6.	Радіозв'язок у системі з фіксованим абонентським радіодоступом стандарту DECT	30-3000 МГц	46,75
7.	Транкінговий радіозв'язок	30-470 МГц	2872,49
8.	Пошуковий радіозв'язок	30-960 МГц	37053,30
9.	Радіолокаційна та радіонавігаційна радіослужби	30-3000 МГц 3-30 ГГц	93,49
10.	Радіозв'язок супутникової рухомої та фіксованої радіослужб	30-3000 МГц 3-30 ГГц	61,37
11.	Стільниковий радіозв'язок	300-2200 МГц	23085,25*
12.	Радіозв'язок у багатоканальних розподільчих системах для передавання та	2-7 ГГц	40,92*
	ретрансляції телевізійного зображення, передавання звуку, цифрової інформації	10-42,5 ГГц	14,62*
13.	Передавання звуку залежно від потужності:	30 кГц - 30 МГц	
	до 1 кВт включно		1110,42
	від 1,1 до 10 кВт включно		1668,58
	від 10,1 до 100 кВт включно		2361,15
	від 101 до 500 кВт включно		2779,00
	від 501 кВт і вище		4617,04
14.	Передавання та ретрансляція телевізійного зображення залежно від потужності:	30-300 МГц	
	від 1 до 10 Вт включно		46,75
	від 10,1 до 100 Вт включно		140,28
	від 101 Вт до 1 кВт включно		230,85
	від 1,1 до 5 кВт включно		371,13
	від 5,1 до 20 кВт включно		695,49
	від 20,1 кВт і вище		926,34
15.	Передавання звуку залежно від потужності:	66-74 МГц 87,5-108 МГц	
	до 100 Вт включно		347,74
	від 101 Вт до 1 кВт включно		695,49
	від 1,1 до 10 кВт включно		1110,42
	від 10,1 кВт і вище		1390,94
16.	Передавання та ретрансляція телевізійного зображення залежно від потужності:	300-880 МГц	
	до 10 Вт включно		32,15
	від 10,1 до 100 Вт включно		64,29
	від 101 Вт до 1 кВт включно		140,28
	від 1,1 до 5 кВт включно		277,64
	від 5,1 до 20 кВт включно		555,21
	від 20,1 кВт і вище		695,49
17.	Види радіозв'язку (служби, системи, радіотехнології, радіоелектронні засоби, випромінювальні пристрої), що не зазначені у пунктах 1-16 пункту 254.4 цієї статті	9 кГц - 400 ГГц	1390,94

____
* Для ширини смуги радіочастот до 30 МГц (15 x 2) у кожному регіоні окремо, що належать окремому платнику рентної плати - користувачу радіочастотного ресурсу, застосовується понижувальний коефіцієнт 0,75».

68. Пункт 255.5 статті 255 викласти в такій редакції:
«255.5. Ставки рентної плати за спеціальне використання води встановлюються у таких розмірах:
255.5.1. за спеціальне використання поверхневих вод:

Басейни річок, включаючи притоки всіх порядків	Ставка рентної плати, гривень за 100 куб. метрів
Дніпра на північ від м. Києва (Прип'яті та Десни), включаючи м. Київ	45,11
Дніпра на південь від м. Києва (без Інгульця)	42,91
Інгульця	65,44
Сіверського Дінця	87,98
Південного Бугу (без Інгулу)	49,61
Інгулу	60,87
Дністра	27,03
Вісли та Західного Бугу	27,03
Пруту та Сірету	20,30
Тиси	20,30
Дунаю	18,09
Річок Криму	90,21
Річок Приазов'я	108,31
Інших водних об'єктів	49,61;

255.5.2. за спеціальне використання підземних вод:

Найменування регіону	Ставка рентної плати, гривень за 100 куб. метрів
Автономна Республіка Крим (крім м. Севастополя)	83,43
м. Севастополь	83,43
Області:	
Вінницька	72,11
Волинська	74,48
Дніпропетровська	63,19
Донецька	85,74
Житомирська	72,11
Закарпатська	47,37
Запорізька:	
Веселівський, Мелітопольський, Приазовський, Якимівський райони	72,11
інші адміністративно-територіальні одиниці області	65,44
Івано-Франківська:	
Богородчанський, Верховинський, Долинський, Косівський, Надвірнянський, Рожнятівський райони	112,77
інші адміністративно-територіальні одиниці області	63,19
Київська:	
Білоцерківський, Бородянський, Броварський, Васильківський, Іванківський, Кагарлицький, Києво-Святошинський, Макарівський, Миронівський, Обухівський, Поліський райони	52,42
інші адміністративно-територіальні одиниці області	61,85
Кіровоградська	83,43
Львівська	65,44
Луганська	94,71
Миколаївська	94,71
Одеська	78,95
Полтавська:	
Великобагачанський, Гадяцький, Зіньківський, Лохвицький, Лубенський, Миргородський, Новосанжарський, Решетилівський, Хорольський, Шишацький райони	48,78
інші адміністративно-територіальні одиниці області	54,37
Рівненська:	
Володимирецький, Здолбунівський, Костопільський, Рівненський, Сарненський, Острозький райони	58,19
інші адміністративно-територіальні одиниці області	67,59
Сумська:	
Глухівський, Сумський, Роменський, Шосткинський райони	54,37
інші адміністративно-територіальні одиниці області	61,91
Тернопільська	87,98
Харківська	67,64
Херсонська	67,64
Хмельницька:	
Деражнянський, Красилівський, Летичівський, Старокостянтинівський, Хмельницький, Полонський, Шепетівський райони	56,41
інші адміністративно-територіальні одиниці області	85,74
Черкаська	48,78
Чернівецька	78,95
Чернігівська:	
Городнянський, Корюківський, Ічнянський, Сосницький, Щорський, Талалаївський райони	67,64
інші адміністративно-територіальні одиниці області	52,88
м. Київ	67,39;

255.5.3. для потреб гідроенергетики - 8,77 гривні за 10 тис. куб. метрів води, пропущеної через турбіни гідроелектростанцій;
255.5.4. для потреб водного транспорту з усіх річок, крім Дунаю:
для вантажного самохідного і несамохідного флоту, що експлуатується, - 0,1503 гривні за 1 тоннаж-добу експлуатації;
для пасажирського флоту, що експлуатується, - 0,0167 гривні за 1 місце-добу експлуатації;
255.5.5. для потреб рибництва:
46,03 гривні за 10 тис. куб. метрів поверхневої води;
55,34 гривні за 10 тис. куб. метрів підземної води;
255.5.6. за воду, що входить виключно до складу напоїв:
42,82 гривні за 1 куб. метр поверхневої води;
49,94 гривні за 1 куб. метр підземної води;
255.5.7. за шахтну, кар'єрну та дренажну воду - 9,92 гривні за 100 куб. метрів води».
69. Пункт 256.3 статті 256 викласти в такій редакції:
«256.3. Ставки рентної плати за спеціальне використання лісових ресурсів встановлюються у таких розмірах:
256.3.1. за заготівлю деревини основних лісових порід:

Найменування лісової породи	Розряд	Ставка за 1 щільний куб. метр деревини, гривень			
		ділової (без кори)			дров'яної (з корою)
		великої	середньої	дрібної	
Перший пояс лісів					
Сосна					
	1	239,79	153,36	58,97	6,08
	2	170,41	109,54	42,59	4,65
	3	137,54	88,59	34,16	3,72
	4	103,43	65,74	25,28	2,80
	5	68,15	43,79	16,86	1,88
Модрина					
	1	107,72	91,28	35,56	7,92
	2	77,59	65,74	25,28	6,08

	3	61,21	52,92	20,13	4,65
	4	45,64	39,28	14,98	3,28
	5	31,02	26,49	10,30	2,35
Ялина, ялиця					
	1	212,60	181,28	69,52	8,04
	2	157,80	134,36	52,16	5,32
	3	126,56	108,28	41,44	4,68
	4	95,24	80,88	30,76	3,36
	5	63,92	53,48	20,76	2,68
Дуб (крім дуба коркового)					
	1	629,13	302,32	100,66	10,30
	2	451,28	216,97	72,07	7,50
	3	361,40	172,70	58,04	6,08
	4	271,49	130,62	43,54	4,23
	5	177,88	86,35	29,01	3,28
Ясен, клен (крім явора)					
	1	235,93	201,52	100,66	10,30
	2	169,20	144,65	72,07	7,50
	3	135,52	115,16	58,04	6,08
	4	101,78	87,08	43,54	4,23
	5	66,72	57,60	29,01	3,28
Бук					
	1	453,57	291,76	97,38	8,88
	2	323,01	207,54	69,30	6,08
	3	259,78	166,43	55,72	5,15
	4	195,19	124,26	41,66	3,72
	5	130,62	83,22	27,64	2,35
Береза, вільха чорна, граб звичайний, в'яз, липа					
	1	35,11	30,21	22,46	7,92
	2	24,56	21,08	16,18	6,08
	3	19,66	17,56	13,33	4,65
	4	14,73	12,66	9,83	3,28
	5	9,83	8,43	6,30	2,35
Осика, вільха сіра, тополя					
	1	20,33	17,56	13,33	5,63
	2	14,73	12,66	9,13	3,72
	3	11,96	9,83	7,76	3,28
	4	9,13	7,76	5,63	2,35
	5	5,63	4,90	3,53	0,92
Другий пояс лісів					
Сосна					
	1	204,46	130,56	50,09	5,15
	2	144,82	93,13	36,04	3,72
	3	115,61	74,84	29,01	3,28
	4	87,61	55,72	21,53	2,35
	5	58,44	37,44	14,53	1,40
Модрина					
	1	92,23	79,44	30,41	7,50
	2	66,67	56,62	21,53	5,15
	3	52,92	44,74	17,30	4,23
	4	39,28	33,80	13,08	3,28
	5	26,49	22,85	8,88	1,88
Ялина, ялиця					
	1	187,76	160,44	61,52	6,64
	2	134,36	114,72	44,12	4,68
	3	106,92	91,28	35,44	4,00
	4	80,88	69,16	26,72	3,36
	5	53,40	45,68	17,36	2,00
Дуб (крім дуба коркового)					
	1	535,50	258,05	86,10	8,43
	2	383,85	184,35	61,32	6,08
	3	305,23	147,48	48,66	4,65
	4	228,42	109,54	37,02	3,72
	5	153,52	73,70	24,81	2,35
Ясен, клен (крім явора)					
	1	200,82	172,03	86,10	8,43
	2	143,95	122,86	61,32	6,08
	3	114,44	98,31	48,66	4,65
	4	85,68	73,02	37,02	3,72
	5	57,60	49,17	24,81	2,35
Бук					
	1	386,18	247,52	82,38	7,50
	2	275,24	175,92	58,97	5,15
	3	220,50	141,15	47,29	4,23
	4	165,68	105,31	35,56	3,28
	5	110,94	70,59	23,44	2,35
Береза, вільха чорна, граб звичайний, в'яз, липа					
	1	28,76	24,56	18,96	7,03
	2	21,08	18,23	13,33	5,15
	3	16,86	14,06	11,23	3,72
	4	12,66	11,23	7,76	3,28
	5	8,43	7,03	5,63	1,88
Осика, вільха сіра, тополя					
	1	17,56	15,43	11,23	4,65
	2	12,66	11,23	7,76	3,28
	3	9,83	9,13	7,03	2,80
	4	7,76	6,30	4,90	2,35
	5	4,90	4,90	3,53	1,40;

256.3.2. за заготівлю деревини неосновних лісових порід:

Найменування лісової породи	Розряд	Ставка за 1 щільний куб. метр деревини, гривень			
		ділової (без кори)			дров'яної (з корою)
		великої	середньої	дрібної	
Перший пояс лісів					
Самшит					
	1	1106,62	945,78	472,78	10,30
	2	790,61	675,47	337,96	7,50
	3	632,63	540,65	270,09	6,08
	4	474,66	405,13	202,69	4,23
	5	315,98	270,34	135,27	3,28
Бархат, горіх					
	1	689,50	589,82	294,90	10,30
	2	492,94	421,29	210,64	7,50
	3	393,93	337,04	168,53	6,08
	4	295,60	252,78	126,84	4,23
	5	197,29	168,53	84,25	3,28
Груша, кизил, явір					
	1	553,31	473,26	236,40	10,30
	2	395,30	337,71	169,01	7,50
	3	315,98	270,34	135,27	6,08
	4	237,33	202,94	101,58	4,23
	5	158,00	135,52	67,87	3,28

85

Абрикос, вишня, ялівець, обліпиха, слива (крім терну), черешня, шовковиця, яблуня					
	1	413,56	353,19	176,48	10,30
	2	295,60	252,11	125,89	7,50
	3	235,93	201,52	100,66	6,08
	4	177,66	150,95	75,38	4,23
	5	117,96	101,11	50,57	3,28
Каштан, дуб корковий					
	1	344,76	294,90	147,48	10,30
	2	246,46	210,64	105,31	7,50
	3	197,29	168,53	84,25	6,08
	4	148,18	126,39	63,22	4,23
	5	98,31	84,25	42,59	3,28
Барбарис, гледичія, кипарис, шипшина					
	1	276,64	235,93	118,44	10,30
	2	197,29	168,53	84,25	7,50
	3	157,28	134,82	67,40	6,08
	4	117,96	101,11	50,57	4,23
	5	79,32	68,12	34,16	3,28
Акація, бересклет, бірючина, глід, граб східний, тамарикс, калина, крушина, ліщина, горобина, бузок, скумпія, свидина, терен, черемха					
	1	207,17	176,93	88,45	10,30
	2	148,18	126,39	63,22	7,50
	3	117,96	101,11	50,57	6,08
	4	89,21	75,82	38,39	4,23
	5	59,70	50,57	25,28	3,28
Верба, чагарники (крім зазначених в інших позиціях)					
	1	68,80	58,97	29,51	5,63
	2	49,17	42,14	21,08	3,72
	3	39,31	33,71	16,86	3,28
	4	29,51	25,28	12,66	2,35
	5	19,66	16,86	8,43	1,88
Другий пояс лісів					
Самшит					
	1	937,36	801,14	400,71	8,43
	2	669,14	572,26	286,02	6,08
	3	535,75	457,80	229,38	4,65
	4	401,60	343,36	171,78	3,72
	5	268,21	228,90	114,69	2,35
Бархат, горіх					
	1	586,99	502,04	250,91	8,43
	2	419,16	358,79	179,28	6,08
	3	335,61	286,50	143,25	4,65
	4	251,36	216,27	107,18	3,72
	5	167,80	143,95	71,62	2,35
Груша, кизил, явір					
	1	468,33	400,23	200,34	8,43
	2	334,94	285,77	143,25	6,08
	3	268,21	228,90	114,69	4,65
	4	200,82	172,03	86,10	3,72
	5	134,15	114,44	57,09	2,35
Абрикос, вишня, ялівець, обліпиха, слива (крім терну), черешня, шовковиця, яблуня					
	1	352,49	300,52	150,75	8,43
	2	251,36	214,84	107,18	6,08
	3	200,82	172,03	86,10	4,65
	4	150,95	129,16	64,60	3,72
	5	100,41	85,68	43,06	2,35
Каштан, дуб корковий					
	1	293,52	251,36	125,89	8,43
	2	209,94	179,76	89,88	6,08
	3	167,80	143,95	71,62	4,65
	4	125,72	107,44	53,82	3,72
	5	83,55	71,62	36,04	2,35
Барбарис, гледичія, кипарис, шипшина					
	1	234,53	200,12	100,16	8,43
	2	167,13	143,25	71,15	6,08
	3	134,15	114,44	57,09	4,65
	4	100,41	85,68	43,06	3,72
	5	66,72	57,60	28,59	2,35
Акація, бересклет, бірючина, глід, граб східний, тамарикс, калина, крушина, ліщина, горобина, бузок, скумпія, свидина, терен, черемха					
	1	176,23	150,25	75,38	8,43
	2	125,72	107,44	53,82	6,08
	3	100,41	85,68	43,06	4,65
	4	75,15	64,60	32,28	3,72
	5	50,57	42,81	21,53	2,35
Верба, чагарники (крім зазначених в інших позиціях)					
	1	58,27	49,84	24,81	4,65
	2	42,14	35,81	17,81	3,28
	3	33,71	28,76	14,53	2,80
	4	25,28	21,76	10,78	2,35
	5	16,86	14,06	7,50	1,40".

70. Статтю 256^{1} викласти в такій редакції:

«Стаття 256^{1}. Рентна плата за транспортування нафти і нафтопродуктів магістральними нафтопроводами та нафтопродуктопроводами, транзитне транспортування трубопроводами аміаку територією України

256^{1}.1. Платниками рентної плати є суб'єкти господарювання, які експлуатують об'єкти магістральних трубопроводів та надають (організовують) послуги з транспортування (переміщення) вантажу трубопроводами України.

256^{1}.2. Об'єктом оподаткування рентною платою:

для нафти та нафтопродуктів є їх фактичні обсяги, що транспортуються територією України у податковому (звітному) періоді;

для аміаку є сума добутків відстаней відповідних маршрутів його транспортування (переміщення), узгоджених між платником рентної плати та замовником на відповідний податковий (звітний) період, на обсяги аміаку, транспортованого (переміщеного) кожним маршрутом транспортування.

256^{1}.3. Ставки оподаткування:

0,56 долара США за транспортування однієї тонни нафти магістральними нафтопроводами;

0,56 долара США за транспортування однієї тонни нафтопродуктів магістральними нафтопродуктопроводами;

2,4 долара США за транзитне транспортування однієї тонни аміаку за кожні 100 кілометрів відстані відповідних маршрутів його транспортування.

У разі зміни тарифів на транспортування до ставок рентної плати застосовується коригуючий коефіцієнт, який обчислюється у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, крім ставки рентної плати за транзитне транспортування аміаку та за транспортування нафти магістральними нафтопроводами для споживачів України.

256^{1}.4. Сума податкових зобов'язань з рентної плати обчислюється як добуток відповідного об'єкта оподаткування, визначеного у пункті 256^{1}.2 цієї статті, на відповідну ставку оподаткування, визначену у пункті 256^{1}.3 цієї статті, та з урахуванням коригуючого коефіцієнта, визначеного в установленому порядку.

256^{1}.5. Сума податкових зобов'язань з рентної плати за податковий (звітний) період сплачується виходячи з:

фактичних обсягів аміаку і відстані відповідних маршрутів його транспортування територією України;

фактичних обсягів нафти і нафтопродуктів, що транспортуються територією України.

256^{1}.6. Для цілей цієї статті застосовуються такі терміни:

вантаж - нафта та продукти її переробки (нафтопродукти), а також аміак;

відповідний маршрут - шлях транспортування (переміщення) вантажу, що визначається видом транспортних послуг під час його транзиту трубопроводами, зокрема:

а) між прикордонними пунктами приймання (відправлення) та призначення або перевалювальним комплексом для вантажу, що надійшов з територій інших держав і призначений для споживачів за межами України;

б) магістральними трубопроводами, у тому числі з наданням послуг з тимчасового зберігання або переробки вантажу на території України, з подальшим переміщенням за її межі;

маршрут транспортування - шлях транспортування (переміщення) вантажу між пунктами приймання (відправлення) та призначення, що визначені сторонами в істотних умовах договору з надання транспортних послуг;

послуги - транспортування (переміщення) вантажу магістральними трубопроводами України;

тариф - вартість транспортування облікової одиниці вантажу магістральними трубопроводами України (без податку на додану вартість), що встановлюється:

на транспортування для споживачів України - органом державної влади, уповноваженим відповідно до законодавства;

для транзиту територією України - на підставі договорів».

71. У статті 257:

1) пункт 257.1 викласти в такій редакції:

«257.1. Базовий податковий (звітний) період для рентної плати дорівнює календарному кварталу, а для рентної плати за користування надрами для видобування корисних копалин за видобування нафти, конденсату, природного газу, у тому числі газу, розчиненого у нафті (нафтового (попутного) газу), етану, пропану, бутану, рентної плати за користування радіочастотним ресурсом України та рентної плати за транспортування нафти і нафтопродуктів магістральними нафтопроводами та нафтопродуктопроводами, транзитне транспортування трубопроводами аміаку територією України, дорівнює календарному місяцю»;

2) у пункті 257.3:

в абзаці першому слова «що дорівнює календарному кварталу» замінити словами «визначений цією статтею»;

у підпункті 257.3.6 слова «природного газу та» виключити;

3) пункт 257.4 виключити;

4) у пункті 257.5 слова «з урахуванням фактично сплачених авансових внесків» виключити.

72. У статті 266:

1) підпункт «ґ» підпункту 266.2.2 пункту 266.2 викласти в такій редакції:

«ґ) житлова нерухомість непридатна для проживання, у тому числі у зв'язку з аварійним станом, визнана такою згідно з рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

2) у пункті 266.4:

абзац шостий підпункту 266.4.1 виключити;

у підпункті 266.4.2:

абзац перший викласти в такій редакції:

«266.4.2. Сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, встановлюють пільги з податку, що сплачується на відповідній території, з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, громадських об'єднань, благодійних організацій, релігійних організацій України, статути (положення) яких зареєстровані у встановленому законом порядку, та використовуються для забезпечення діяльності, передбаченої такими статутами (положеннями). Пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової нерухомості, для фізичних осіб визначаються виходячи з їх майнового стану та рівня доходів»;

в абзаці шостому слова «абзацу першого та другого» виключити;

3) підпункт 266.5.1 пункту 266.5 викласти в такій редакції:

«266.5.1. Ставки податку для об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних та юридичних осіб, встановлюються за рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспек-

тивним планом формування територій громад, залежно від місця розташування (зональності) та типів таких об'єктів нерухомості у розмірі, що не перевищує три відсотки розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року, за 1 квадратний метр бази оподаткування»;

4) у підпункті 266.7.1 пункту 266.7:

у підпунктах «а», «б», «в» слова «та пільги органів місцевого самоврядування з неоподатковуваної площі таких об'єктів (у разі її встановлення)» виключити;

у підпункті «г» слова і цифри «підпунктів 2 і 3» замінити словами «підпунктів «б» і «в»;

доповнити підпунктом «ґ» такого змісту:

«ґ) за наявності у власності платника податку об'єкта (об'єктів) житлової нерухомості, у тому числі його частки, що перебуває у власності фізичної чи юридичної особи - платника податку, загальна площа якого перевищує 300 квадратних метрів (для квартири) та/або 500 квадратних метрів (для будинку), сума податку, розрахована відповідно до підпунктів «а»-«г» цього підпункту, збільшується на 25000 гривень на рік за кожен такий об'єкт житлової нерухомості (його частку)»;

5) абзац другий підпункту 266.9.1 пункту 266.9 викласти в такій редакції:

«Фізичні особи можуть сплачувати податок у сільській та селищній місцевості через каси сільських (селищних) рад або рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, за квитанцією про прийняття податків».

73. У статті 267:

1) підпункт 267.2.1 пункту 267.2 викласти в такій редакції:

«267.2.1. Об'єктом оподаткування є легкові автомобілі, з року випуску яких минуло не більше п'яти років (включно) та середньоринкова вартість яких становить понад 750 розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Така вартість визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику економічного розвитку, за методикою, затвердженою Кабінетом Міністрів України, виходячи з марки, моделі, року випуску, типу двигуна, об'єму циліндрів двигуна, типу коробки переключення передач, пробігу легкового автомобіля, та розміщується на його офіційному веб-сайті»;

2) пункт 267.6 доповнити підпунктами 267.6.7-267.6.10 такого змісту:

«267.6.7. У разі спливу п'ятирічного віку легкового автомобіля протягом звітного року податок сплачується за період з 1 січня цього року до початку місяця, наступного за місяцем, в якому вік такого автомобіля досяг (досягне) п'яти років.

267.6.8. У разі незаконного заволодіння третьою особою легковим автомобілем, який відповідно до підпункту 267.2.1 пункту 267.2 цієї статті є об'єктом оподаткування, транспортний податок за такий легковий автомобіль не сплачується з місяця, наступного за місяцем, в якому мав місце факт незаконного заволодіння легковим автомобілем, якщо такий факт підтверджується відповідним документом про внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань, виданим уповноваженим державним органом.

У разі повернення легкового автомобіля його власнику (законному володільцю) податок за такий легковий автомобіль сплачується з місяця, в якому легковий автомобіль було повернено відповідно до постанови слідчого, прокурора чи рішення суду. Платник податку зобов'язаний надати контролюючому органу копію такої постанови (рішення) протягом 10 днів з моменту отримання.

267.6.9. У разі незаконного заволодіння третьою особою легковим автомобілем, який відповідно до підпункту 267.2.1 пункту 267.2 цієї статті є об'єктом оподаткування, уточнююча декларація юридичною особою - платником податку подається протягом 30 календарних днів з дня внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

У разі повернення легкового автомобіля його власнику уточнююча декларація юридичною особою - платником податку подається протягом 30 календарних днів з дня складання постанови слідчого, прокурора чи винесення ухвали суду.

267.6.10. Фізичні особи - платники податку мають право звернутися з письмовою заявою до контролюючого органу за місцем своєї реєстрації для проведення звірки даних щодо:

а) об'єктів оподаткування, що перебувають у власності платника податку;

б) розміру ставки податку;

в) нарахованої суми податку.

У разі виявлення розбіжностей між даними контролюючих органів та даними, підтвердженими платником податку на підставі оригіналів відповідних документів (зокрема документів, що підтверджують право власності на об'єкт оподаткування, перехід права власності на об'єкт оподаткування, документів, що впливають на середньоринкову вартість легкового автомобіля), контролюючий орган за місцем реєстрації платника податку проводить перерахунок суми податку і надсилає (вручає) йому нове податкове повідомлення-рішення. Попереднє податкове повідомлення-рішення вважається скасованим (відкликаним).

Фізичні особи - нерезиденти у порядку, визначеному цим пунктом, звертаються за проведенням звірки даних до контролюючих органів за місцем реєстрації об'єктів оподаткування».

74. У статті 268:

1) у підпункті 268.2.1 пункту 268.2 слова «та міської ради» замінити словами «міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

2) у підпункті 268.5.1 пункту 268.5:

в абзаці першому слова «та міської ради» замінити словами «міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

в абзаці четвертому слова «або міською радою» замінити словами «міською радою або радою об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад».

75. У статті 268^{1}:

1) у пункті $268^{1}.1$:

у підпункті $268^{1}.1.1$ слова «або міської ради» замінити словами «міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

у підпункті $268^{1}.1.2$:

в абзаці першому слова «або міської ради» замінити словами «міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

абзац другий після слів «міської ради» доповнити словами «або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

2) у підпункті $268^{1}.2.1$ пункту $268^{1}.2$ слова «або міської ради» замінити словами «міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

3) у підпункті $268^{1}.3.2$ пункту $268^{1}.3$ слова «та міські ради» замінити словами «міські ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

4) у підпункті $268^{1}.4.1$ пункту $268^{1}.4$ слова «або міською радою» замінити словами «міською радою або радою об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад».

76. Пункт 274.1 статті 274 після слів «сільськогосподарських угідь» доповнити словами «та земель загального користування».

77. Абзац другий пункту 287.5 статті 287 після слів «каси сільських (селищних) рад» доповнити словами «або рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад».

78. Абзац перший пункту 288.1 статті 288 викласти в такій редакції:

«288.1. Підставою для нарахування орендної плати за земельну ділянку є договір оренди такої земельної ділянки».

79. У підпункті 3 пункту 291.4 статті 291 цифри «20 000 000» замінити цифрами «5 000 000».

80. Абзац другий пункту $292^{1}.1$ статті 292^{1} виключити.

81. У статті 293:

1) у пункті 293.3:

у підпункті 1 цифру і слово «2 відсотки» замінити цифрою і словом «3 відсотки»;

у підпункті 2 цифру і слово «4 відсотки» замінити цифрою і словом «5 відсотків»;

2) у пункті 293.7 слова «або міської ради» замінити словами «міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад»;

3) у пункті 293.9:

у підпункті 293.9.1 цифри «0,45» замінити цифрами «0,81»;

у підпункті 293.9.2 цифри «0,27» замінити цифрами «0,49»;

у підпункті 293.9.3 цифри «0,27» замінити цифрами «0,49»;

у підпункті 293.9.4 цифри «0,09» замінити цифрами «0,16»;

у підпункті 293.9.5 цифри «1,35» замінити цифрами «2,43»;

у підпункті 293.9.6 цифру «3» замінити цифрами «5,4».

82. У розділі XIX «Прикінцеві положення»:

1) абзац сьомий пункту 1 виключити;

2) у підпункті 4 пункту 2 цифри «2018» замінити цифрами «2017».

83. У розділі XX «Перехідні положення»:

1) у підрозділі 2:

у пункті 12 цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

пункти 15, 15^{1} та 15^{2} виключити;

пункт 26 доповнити абзацом четвертим такого змісту:

«У разі здійснення операцій, звільнених відповідно до цього пункту, положення пункту 198.5 статті 198 цього Кодексу та положення статті 199 цього Кодексу не застосовуються»;

в абзаці четвертому пункту 33 цифри та слова «31 січня 2014 року» замінити цифрами та словами «31 грудня 2014 року»;

доповнити пунктом 34^{1} такого змісту:

«34^{1}. Для платників податку, які застосовують касовий метод податкового обліку відповідно до пункту 187.10 статті 187 цього Кодексу, у обрахунку суми ΣНакл беруть участь суми податку, зазначені в податкових накладних, складених до 1 липня 2015 року, за якими право на включення таких сум до податкового кредиту виникає після 1 липня 2015 року.

Такі суми податку беруть участь у обрахунку суми ΣНакл на підставі податкової декларації з податку за звітний період, у якому платник податку, що застосує касовий метод податкового обліку, відповідно до пункту 187.10 статті 187 цього Кодексу, включає такі суми податку до податкового кредиту (з урахуванням вимог пункту 198.6 статті 198 цього Кодексу) у зв'язку із застосуванням касового методу податкового обліку»;

у пункті 37:

абзац перший після слів та цифр «після 1 липня 2015 року» доповнити словами та цифрами «крім випадків, визначених пунктом 200.11 статті 200 цього Кодексу»;

доповнити абзацом третім такого змісту:

«Бюджетне відшкодування сум податку на додану вартість, задекларованих до відшкодування до 1 липня 2015 року, здійснюється у порядку, визначеному статтею 200 цього Кодексу у редакції, що діяла станом на 1 липня 2015 року»;

доповнити пунктом 46 такого змісту:

«46. Тимчасово, до 1 січня 2020 року, звільняються від сплати податку на додану вартість операції платника податку - боржника з постачання товарів для цілей погашення його заборгованості перед кредиторами відповідно до плану реструктуризації, погодженого згідно із законом щодо фінансової реструктуризації, або плану санації, затвердженого згідно із статтею 6 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» з урахуванням особливостей, встановлених законом щодо фінансової реструктуризації. Під час постачання товарів, що звільняються від сплати податку на додану вартість згідно із цим пунктом, платник податку - боржник не застосовує норми розділу V цього Кодексу щодо нарахування податкових зобов'язань або коригування раніше визнаних податкових зобов'язань та/або виділеного податкового кредиту у зв'язку з таким постачанням»;

2) у підрозділі 4:

пункт 9 викласти в такій редакції:

«9. У січні - грудні 2015 року платники зобов'язані сплачувати щомісячні авансові внески з податку на прибуток підприємств відповідно до пункту 57.1 статті 57 цього Кодексу у редакції, що діяла до 1 січня 2015 року. Починаючи з 1 січня 2016 року щомісячні авансові внески з податку на прибуток підприємств не сплачуються»;

доповнити пунктами 38-40 такого змісту:

«38. Платники податку на прибуток підприємств сплачують до 31 грудня 2016 року авансовий внесок з цього податку у розмірі 2/9 податку на прибуток, нарахованого у податковій звітності за три квартали 2016 року.

Розрахунок такого авансового внеску подається платником податку у податковій декларації за три квартали 2016 року. Визначена в розрахунку сума авансових внесків вважається узгодженою сумою грошових зобов'язань.

У разі якщо платник податків не сплачує узгоджену суму авансових внесків з податку на прибуток підприємств протягом строків, визначених цим Кодексом, такий платник податків притягується до відповідальності у вигляді штрафу в розмірах, визначених статтею 123 цього Кодексу.

39. На період дії закону щодо фінансової реструктуризації платник податку на прибуток підприємств:

1) зменшує фінансовий результат до оподаткування:

на суму доходів, визнаних ним відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності внаслідок списання йому податкового боргу, анулювання (прощення) та/або розстрочення (відстрочення) його зобов'язань відповідно до положень пункту 37 підрозділу 10 розділу XX «Перехідні положення» цього Кодексу та закону щодо фінансової реструктуризації;

на суму доходів, визнаних ним відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності у зв'язку з розформуванням резервів внаслідок реструктуризації ним зобов'язань відповідно до плану реструктуризації, погодженого згідно із законом щодо фінансової реструктуризації, або плану санації, затвердженого згідно із статтею 6 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» з урахуванням особливостей, встановлених законом щодо фінансової реструктуризації, якщо оподаткування таких резервів регулюється нормами пункту 139.3 статті 139 цього Кодексу;

2) збільшує фінансовий результат до оподаткування:

на одну третю частину суми доходів, визнаних у зв'язку із зменшенням (розформуванням) резервів, на яку зменшувався його фінансовий результат до оподаткування згідно з підпунктом 1 цього пункту, в кожному з трьох років, наступних за роком, у якому було погоджено план реструктуризації згідно із законом щодо фінансової реструктуризації або затверджено план санації згідно із статтею 6 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» з урахуванням особливостей, встановлених законом щодо фінансової реструктуризації;

3) не змінює фінансового результату до оподаткування:

на суму використаного резерву внаслідок анулювання (прощення) зобов'язання на умовах плану реструктуризації, погодженого згідно із законом щодо фінансової реструктуризації, або плану санації, затвердженого згідно із статтею 6 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» з урахуванням особливостей, встановлених законом щодо фінансової реструктуризації;

на суму доходів та витрат, не зазначених у підпунктах 1 і 2 цього пункту, що визнаються відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності внаслідок реструктуризації зобов'язань на умовах плану реструктуризації, погодженого згідно із законом щодо фінансової реструктуризації, або плану санації, затвердженого згідно із статтею 6 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» з урахуванням особливостей, встановлених законом щодо фінансової реструктуризації.

40. Розрахунок об'єкта оподаткування податком на прибуток підприємств у 2015 році здійснюється з урахуванням того, що фінансовий результат до оподаткування зменшується на суму нарахованих доходів від участі в капіталі інших платників податку на прибуток підприємств, платників єдиного податку четвертої групи та на суму нарахованих доходів у вигляді дивідендів, що підлягають виплаті на його користь від інших платників податків, які сплачують авансові внески з податку на прибуток при виплаті дивідендів»;

3) у підрозділі 5:

абзаци восьмий та дев'ятий пункту 1 викласти в такій редакції:

«63,50 гривні за 1 літр 100-відсоткового спирту - з 1 січня до 31 березня 2016 року, а з 1 квітня 2016 року - 89,94 гривні за 1 літр 100-відсоткового спирту;

з 1 січня 2017 року застосовується ставка акцизного податку, визначена підпунктом 215.3.1 пункту 215.3 статті 215 цього Кодексу»;

доповнити пунктами 9-14 такого змісту:

«9. Протягом 20 календарних днів, починаючи з 1 березня 2016 року, платник податку зобов'язаний подати контролюючому органу акт проведення інвентаризації обсягів залишку пального станом на початок дня 1 березня 2016 року із зазначенням адрес об'єктів, на яких зберігаються відповідні обсяги залишків пального, перелік резервуарів, в яких зберігаються обсяги залишку пального, їх технічних параметрів (фізична місткість, що відповідає технічним паспортам), правовстановлюючих документів на відповідні об'єкти та документів, що засвідчують правові підстави експлуатації таких об'єктів. Зазначені у такому акті інвентаризації обсяги залишку пального контролюючий орган враховує у формулі, визначеній пунктом 232.3 статті 232 цього Кодексу, як обсяг, на який платник податку має право зареєструвати акцизні накладні та/або розрахунки коригування в системі електронного адміністрування реалізації пального.

Форма акта проведення інвентаризації затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

Дані акта проведення інвентаризації обсягів залишку пального можуть бути перевірені контролюючим органом у встановленому порядку протягом шести календарних місяців із дня його подання.

При встановленні за результатами перевірки невідповідності обсягів пального, зазначених у акті інвентаризації, фактичним даним та/або даним бухгалтерського обліку підприємства контролюючий орган здійснює відповідні коригування в Єдиному реєстрі електронних акцизних накладних на підставі даних акта перевірки.

10. Платникам акцизного податку, які є виробниками пального, якими задекларовані до сплати до бюджету та погашені зобов'язання з акцизного податку на реалізацію пального у 12-місячному періоді починаючи з березня 2015 року, контролюючий орган відкриває на обліковій картці овердрафт у сумі, що дорівнює середньомісячному розміру сум податку, які за останні відповідних 12 звітних (податкових) місяців (березень 2015 року - лютий 2016 року) задекларовані платником до сплати до бюджету та погашені.

За рахунок сум такого овердрафту платник податку має право зареєструвати заявку на поповнення обсягу залишку обсягів пального в системі електронного адміністрування реалізації пального без наявності на обліковій картці сум коштів сплаченого акцизного податку.

Такий овердрафт щокварталу (протягом першого числа відповідного кварталу) підлягає автоматичному перерахунку з урахуванням показника середньомісячного розміру сум податку, які за останні 12 звітних (податкових) місяців/чотири квартали, станом на дату такого перерахунку, задекларовані платником до сплати до бюджету та погашені. Такий перерахунок здійснюється шляхом віднімання суми попереднього розрахунку та додавання суми згідно з поточним перерахунком.

11. Норми статті 120^{2} цього Кодексу не застосовуються при порушенні термінів реєстрації акцизних накладних/розрахунків коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних, складених у період з 1 березня 2016 року до 1 квітня 2016 року.

Період з 1 березня 2016 року до 1 квітня 2016 року є перехідним періодом, протягом якого реєстрація акцизних накладних/розрахунків коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних здійснюється без обмеження обсягів, обчислених за формулою, визначеною у пункті 232.3 статті 232 цього Кодексу.

З 1 квітня 2016 року реєстрація акцизних накладних/розрахунків коригування в Єдиному реєстрі акцизних накладних здійснюється з урахуванням усіх вимог, встановлених цим Кодексом.

12. Норми пункту 230.1 статті 230 цього Кодексу щодо обладнання акцизних складів, на території яких здійснюється виробництво, оброблення (перероблення), змішування, навантаження-розвантаження, зберігання пального, витратомірами-лічильниками та рівнемірами-лічильниками застосовуються з 1 січня 2017 року.

13. Тимчасово, до 29 лютого 2016 року (включно), до запровадження системи електронного адміністрування реалізації пального встановити:

1) здійснення функціонування акцизних складів на підприємствах, що здійснюють виробництво пального, та представника (представників) контролюючого органу на такому акцизному складі відповідно до редакції цього Кодексу, що діяла до набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році»;

2) для пального, у виробництві якого як сировина використані інші оподатковувані підакцизні товари, сума податку

до сплати зменшується на суму податку, розрахованого для такої сировини. Сума податку на сировину, що підлягає відніманню, обчислюється із застосуванням ставок податку на таку сировину, чинних на день реалізації пального. У разі якщо така сума перевищує суму податку на пальне, вироблене з такої сировини, різниця платнику не відшкодовується;

3) для обчислення зменшення суми акцизного податку відповідно до підпункту 2 цього пункту платник податку має отримати від виробника або імпортера підакцизної сировини довідку про обсяг поставленої підакцизної сировини (із зазначенням найменування покупця (отримувача) підакцизної сировини, відомостей про відповідні суми сплаченого акцизного податку та переліку податкових накладних з податку на додану вартість, оформлених на постачання такої сировини) та підтвердження контролюючого органу про зарахування акцизного податку до бюджету. Таке підтвердження надається виробнику або імпортеру підакцизної сировини контролюючим органом за його місцезнаходженням протягом одного робочого дня після звернення шляхом надання відповідної довідки.

14. Тимчасово, з 1 січня 2016 року до 29 лютого 2016 року (включно), встановити ставки акцизного податку на такі товари:

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставка акцизного податку у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	
		одиниця виміру	ставка
2707 50 10 00 2707 50 90 00	суміші ароматичних вуглеводнів, з яких 65 об. % або більше (включаючи втрати) переганяється при температурі до 250° C за методом, визначеним згідно з ASTM D 86	євро за 1000 кілограмів	228
	Легкі дистиляти:		
2710 12 11 10 2710 12 11 20 2710 12 11 90	для специфічних процесів переробки	євро за 1000 кілограмів	228
2710 12 15 10 2710 12 15 20 2710 12 15 90	для хімічних перетворень у процесах, крім зазначених у товарних підкатегоріях 2710 12 11 10, 2710 12 11 20, 2710 12 11 90	євро за 1000 кілограмів	228
	Бензини спеціальні:		
2710 12 21 00	уайт-спірит	_"_	228
2710 12 25 00	інші спеціальні бензини	_"_	228
	Бензини моторні:		
2710 12 31 00	бензини авіаційні	євро за 1000 кілограмів	36
	бензини моторні з вмістом свинцю 0,013 г/л або менше:		
2710 12 41 11 2710 12 41 12 2710 12 41 13 2710 12 41 31 2710 12 41 32 2710 12 41 33 2710 12 41 91 2710 12 41 92 2710 12 41 93 2710 12 45 01 2710 12 45 02 2710 12 45 09 2710 12 49 01 2710 12 49 02 2710 12 49 09	із вмістом не менш як 5 мас. % біоетанолу або не менш як 5 мас. % етил-трет-бутилового ефіру або їх суміші	_"_	228
2710 12 41 14 2710 12 41 15 2710 12 41 19 2710 12 41 34 2710 12 41 35 2710 12 41 39 2710 12 41 94 2710 12 41 95 2710 12 41 99 2710 12 45 12 2710 12 45 13 2710 12 45 99 2710 12 49 12 2710 12 49 13 2710 12 49 99	інші бензини	_"_	228
2710 20 90 00	інші нафтопродукти	євро за 1000 кілограмів	228
2710 12 51 10 2710 12 51 20 2710 12 51 90 2710 12 59 10 2710 12 59 20 2710 12 59 90	із вмістом свинцю більш як 0,013 г/л	_"_	228
2710 12 70 00	Паливо для реактивних двигунів	_"_	34
2710 12 90 00	Інші легкі дистиляти	_"_	228
	Середні дистиляти:		
2710 19 11 10 2710 19 11 20 2710 19 11 90	для специфічних процесів переробки	_"_	228
2710 19 15 10 2710 19 15 20 2710 19 15 90	для хімічних перетворень у процесах, не зазначених у товарній категорії 2710 19 11	_"_	228
	Гас:		
2710 19 21 00	паливо для реактивних двигунів	_"_	26
2710 19 25 00	інший гас	_"_	228
2710 19 29 00	Інші середні дистиляти	_"_	228
2710 19 31 01 2710 19 31 10 2710 19 35 01 2710 19 35 10 2710 19 43 00 2710 19 46 00 2710 19 47 10 2710 20 11 00 2710 20 15 00	Важкі дистиляти (газойлі):	_"_	113
2710 19 31 20 2710 19 31 30 2710 19 31 40 2710 19 35 20 2710 19 35 30 2710 19 35 40 2710 19 47 90 2710 19 48 00 2710 20 17 00 2710 20 19 00	Важкі дистиляти (газойлі):	_"_	149
2710 19 62 00 2710 19 64 00 2710 19 68 10 2710 19 68 20 2710 19 68 90 2710 20 31 00 2710 20 35 00 2710 20 39 00	Тільки паливо пічне побутове	євро за 1000 кілограмів	115
2710 19 51 00	Паливо рідке (мазут) для специфічних процесів переробки	_"_	115
2710 19 55 00	Паливо рідке (мазут) для хімічних перетворень у процесах, крім зазначених у товарній підкатегорії 2710 19 51 00	_"_	115
2711 11 00 00	Скраплений газ природний	_"_	7
2711 12 11 00 2711 12 19 00 2711 12 91 00 2711 12 93 00 2711 12 94 00 2711 12 97 00 2711 13 10 00 2711 13 30 00 2711 13 91 00 2711 13 97 00 2711 14 00 00 2711 19 00 00	Скраплений газ (пропан або суміш пропану з бутаном) та інші гази	_"_	57
2707 10 10 00 2707 10 90 00	Бензол	євро за 1000 кілограмів	283
2707 20 10 00 2707 20 90 00	Толуол	_"_	283
2707 30 10 00 2707 30 90 00	Ксилол	_"_	283
	Вуглеводні ациклічні:		
2901 10 00 00	насичені	_"_	228
2905 11 00 00	Метанол технічний (метиловий спирт)	_"_	452
2909 19 10 00 2909 19 90 10 2909 19 90 20 2909 19 90 90	Інші ефіри прості, ефіроспирти, ефірофеноли, ефіроспиртофеноли, пероксиди спиртів, пероксиди простих ефірів, пероксиди кетонів (визначеного або невизначеного хімічного складу) та їх галогеновані, сульфовані, нітровані або нітрозовані похідні, крім диетилового ефіру (код згідно з УКТ ЗЕД 2909 11 00 00)	_"_	228
	Антидетонатори, антиоксиданти, інгібітори смолоутворення, загусники, антикорозійні препарати та інші готові присадки, добавки для нафтопродуктів (включаючи бензин) або для інших рідин, які використовують з тією самою метою, що й нафтопродукти:		
3811 11 10 00 3811 11 90 00 3811 19 00 00	антидетонатори:	євро за 1000 кілограмів	228
3811 90 00 00	інші	_"_	283
3826 00 10 00 3826 00 90 00	Біодизель та його суміші (що не містять або містять менш як 70 мас. % нафти або нафтопродуктів, одержаних з бітумінозних порід) на основі моноалкільних кладних ефірів жирних кислот	_"_	115
3824 90 97 10	Паливо моторне альтернативне	_"_	141";

4) у підрозділі 6:

у назві слова «земельного податку» замінити словами «плати за землю»;

доповнити пунктом 6 такого змісту:

«6. Встановити, що індекс споживчих цін за 2015 рік, що використовується для визначення коефіцієнта індексації нормативної грошової оцінки сільськогосподарських угідь (ріллі, багаторічних насаджень, сіножатей, пасовищ та перелогів), застосовується із значенням 120 відсотків»;

5) підрозділ 8 доповнити пунктом 5 такого змісту:

«5. Встановити, що у 2016 році база оподаткування єдиним податком для платників єдиного податку четвертої групи (сільськогосподарських товаровиробників) визначається з урахуванням таких особливостей:

1) для сільськогосподарських угідь (ріллі, сіножатей, пасовищ і багаторічних насаджень) базою оподаткування є нормативна грошова оцінка одного гектара сільськогосподарських угідь з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного станом на 1 січня 2015 року відповідно до порядку, встановленого розділом XII цього Кодексу;

2) для земель водного фонду (внутрішніх водойм, озер, ставків, водосховищ) базою оподаткування є нормативна грошова оцінка ріллі в Автономній Республіці Крим або в області з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного станом на 1 січня 2015 року відповідно до порядку, встановленого розділом XII цього Кодексу»;

6) текст підрозділу 91 викласти в такій редакції:

«1. Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року до 1 квітня 2016 року, встановлюється ставка рентної плати за користування надрами для видобування газу природного, визначена пунктом 252.20 статті 252 цього Кодексу, за природний газ, що відповідає умові, визначеній у пункті 252.24 статті 252 цього Кодексу, видобутий з покладів до 5000 метрів, у розмірі 70 відсотків, а з 1 квітня 2016 року до 31 грудня 2016 року (включно) 50 відсотків»;

7) підрозділ 10 доповнити пунктом 37 такого змісту:

«37. Виконання контролюючими органами плану реструктуризації, погодженого згідно із законом щодо фінансової реструктуризації (далі - план реструктуризації), або плану санації, затвердженого згідно із статтею 6 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» з урахуванням особливостей, встановлених законом щодо фінансової реструктуризації (далі - план санації), у разі визнання їх залученими кредиторами відповідно до Закону України «Про фінансову реструктуризацію» здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених цим пунктом.

Реструктуризація податкового боргу та грошових зобов'язань платника податків на умовах плану реструктуризації або плану санації здійснюється відповідно до цього пункту та не потребує укладення окремого договору про розстрочення (відстрочення) згідно із статтею 100 цього Кодексу.

Реструктуризація податкового боргу та грошових зобов'я-

зань платника податків згідно з цим пунктом здійснюється контролюючими органами шляхом анулювання (прощення), розстрочення (відстрочення) податкового боргу та грошових зобов'язань.

Операції з реструктуризації заборгованості відповідно до плану реструктуризації або плану санації не визнаються контрольованими операціями відповідно до статті 39 цього Кодексу та до них не застосовуються вимоги цього Кодексу, встановлені до контрольованих операцій.

Контролюючі органи здійснюють списання, розстрочення (відстрочення) податкового боргу та грошових зобов'язань платника податку протягом 10 робочих днів з дня погодження плану реструктуризації або затвердження плану санації.

Контролюючі органи зобов'язані списати частину податкового боргу пропорційно до частини анульованих (прощених) кредиторами зобов'язань боржника відповідно до плану реструктуризації або плану санації. Розстрочення (відстрочення) або списання податкового боргу здійснюється на умовах плану реструктуризації або плану санації. Такі умови повинні бути не гіршими, ніж умови задоволення вимог інших кредиторів, визначені планом реструктуризації або планом санації. Загальний строк погашення розстроченого (відстроченого) податкового боргу не може перевищувати трьох років з дня погодження плану реструктуризації або затвердження плану санації.

Майно платника податку звільняється з податкової застави та від адміністративного арешту з дня погодження плану реструктуризації або затвердження плану санації.

Погашення реструктуризованих податкових зобов'язань здійснюється платником податку на умовах плану реструктуризації або плану санації. У разі невиконання платником податку своїх обов'язків з погашення реструктуризованих податкових зобов'язань строк виконання податкових зобов'язань вважається таким, що настав.

Не підлягають списанню та/або реструктуризації податковий борг та грошові зобов'язання платника податку з податку на доходи фізичних осіб та за єдиним внеском на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, крім штрафних санкцій та пені.

Визнається безнадійним незалежно від наявності критеріїв визначення податкового боргу безнадійним, установлених у статті 101 цього Кодексу, та підлягає списанню контролюючими органами:

податковий борг платника податків, що виник більш як за три роки до дня початку процедури фінансової реструктуризації відповідно до закону щодо фінансової реструктуризації;

податковий борг платника податків, що виник протягом трьох років до дня початку процедури фінансової реструктуризації відповідно до закону щодо фінансової реструктуризації, що списується на умовах плану реструктуризації або плану санації;

застосовані штрафні санкції та пеня, нараховані платнику податків до дати початку процедури фінансової реструктуризації відповідно до закону щодо фінансової реструктуризації, за якими тривають процедури адміністративного або судового оскарження.

Підлягають розстроченню (відстроченню) несписаний податковий борг та грошові зобов'язання платника податків, що виникли до дня початку процедури фінансової реструктуризації відповідно до закону щодо фінансової реструктуризації, на умовах плану реструктуризації або плану санації.

Припинення плану реструктуризації або плану санації є підставою для нарахування пені, штрафних та фінансових санкцій відповідно до законодавства на несплачену суму заборгованості з податків (зборів)».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня набрання чинності Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», але не раніше 1 січня 2016 року, крім:

підпунктів 3 та 10 пункту 45 розділу I цього Закону щодо запровадження реєстрів заяв про повернення суми бюджетного відшкодування, які набирають чинності з 1 лютого 2016 року;

підпункту 2 пункту 52 розділу I цього Закону щодо ставок акцизного податку на алкогольні напої, що підлягають маркуванню марками акцизного податку, який набирає чинності з першого числа третього місяця з дня набрання чинності цим Законом;

пункту 58 розділу I цього Закону (щодо доповнення Кодексу статтями 231 та 232) щодо запровадження акцизних накладних при реалізації пального, Єдиного реєстру акцизних накладних та системи електронного адміністрування реалізації пального, який набирає чинності з 1 березня 2016 року.

2. Внести зміни до таких законів України:

1) у Законі України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 37, ст. 237 із наступними змінами):

а) у статті 1:

у пункті 5 частини першої:

в абзаці третьому слова «юридичними та фізичними особами, крім банківських установ» замінити словами «фізичними особами»;

абзац четвертий викласти в такій редакції:

«Уповноважені банки, інші фінансові установи та національний оператор поштового зв'язку подають до 20 числа місяця, що настає за звітним, до органів Пенсійного фонду України звіт про нарахування (утримання) та сплату збору на обов'язкове державне пенсійне страхування при здійсненні операцій з купівлі іноземної валюти фізичними особами у готівковій формі у порядку та за формою, визначеними Кабінетом Міністрів України»;

у частині другій:

слова «здійсненні операцій з купівлі іноземної валюти в безготівковій та/або готівковій формі» виключити, а слова «торгівлі ювелірними виробами із золота (крім обручок), платини і дорогоцінного каміння» замінити словами «поданні ювелірних та побутових виробів з дорогоцінних металів на клеймування державним пробірним клеймом до казенних підприємств пробірного контролю»;

доповнити реченням другим такого змісту: «Фізичні особи, які проживають у зонах гарантованого добровільного відселення та посиленого радіоекологічного контролю, сплачують збір на обов'язкове державне пенсійне страхування при здійсненні операцій з купівлі іноземної валюти у готівковій формі на загальних підставах»;

б) у частині першій статті 3 слова «визначеному законодавством України» замінити словами «визначеному Кабінетом Міністрів України»;

2) частину четверту статті 21 Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 23, ст. 121; 2011 р., № 2-3, ст. 11; 2014 р., № 39, ст. 2006) виключити;

3) у Законі України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 31-32, ст. 263 із наступними змінами):

а) у статті 17:

в абзаці сорок четвертому частини другої слова «клас професійного ризику виробництва платника єдиного внеску за основним видом його економічної діяльності» виключити;

в абзаці дванадцятому частини третьої слова «клас професійного ризику виробництва платника єдиного внеску за основним видом його економічної діяльності» виключити;

в абзаці двадцятому частини четвертої слова «клас професійного ризику виробництва платника єдиного внеску за основним видом його економічної діяльності» виключити;

б) абзац четвертий частини п'ятої статті 17[1] виключити;

в) в абзаці восьмому частини другої статті 28 слова «клас професійного ризику виробництва платника єдиного внеску за основним видом його економічної діяльності» виключити;

4) у Законі України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 2-3, ст. 11 із наступними змінами):

а) пункт 4 частини першої статті 1 викласти в такій редакції:

«4) максимальна величина бази нарахування єдиного внеску - максимальна сума доходу застрахованої особи на місяць, що дорівнює двадцяти п'яти розмірам прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом, на яку нараховується єдиний внесок»;

б) у статті 4:

у частині першій:

абзац сьомий пункту 1 замінити сімома новими абзацами такого змісту:

«підприємства, установи, організації, фізичні особи, які використовують найману працю, військові частини та органи, які виплачують грошове забезпечення, допомогу по тимчасовій непрацездатності, допомогу у зв'язку з вагітністю та пологами, допомогу або компенсацію відповідно до законодавства для таких осіб:

військовослужбовців (крім військовослужбовців строкової військової служби), осіб рядового і начальницького складу;

батьків - вихователів дитячих будинків сімейного типу, прийомних батьків, якщо вони отримують грошове забезпечення відповідно до законодавства;

осіб, які отримують допомогу по тимчасовій непрацездатності, перебувають у відпустці у зв'язку з вагітністю та пологами і отримують допомогу у зв'язку з вагітністю та пологами;

осіб, які проходять строкову військову службу у Збройних Силах України, інших утворених відповідно до закону військових формуваннях, Службі безпеки України, органах Міністерства внутрішніх справ України та службу в органах і підрозділах цивільного захисту;

осіб, які доглядають за дитиною до досягнення нею трирічного віку та відповідно до закону отримують допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку та/або при народженні дитини;

одного з непрацюючих працездатних батьків, усиновителів, опікунів, піклувальників, які фактично здійснюють догляд за дитиною-інвалідом, а також непрацюючих працездатних осіб, які здійснюють догляд за інвалідом I групи або за престарілим, який за висновком медичного закладу потребує постійного стороннього догляду або досяг 80-річного віку, якщо такі непрацюючі працездатні особи отримують допомогу або компенсацію відповідно до законодавства».

У зв'язку з цим абзац восьмий вважати абзацом чотирнадцятим;

пункти 2, 3 та 6-14 виключити;

доповнити пунктом 15 такого змісту:

«15) особи, які беруть добровільну участь у системі загальнообов'язкового державного соціального страхування»;

частини другу і третю виключити;

в) частину третю статті 5 викласти в такій редакції:

«3. Платникам єдиного внеску, зазначеним у пунктах 1, 4 та 5 частини першої статті 4 цього Закону, на яких не поширюється дія Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців», у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики, за погодженням з Пенсійним фондом безоплатно надсилається повідомлення про взяття їх на облік»;

г) у статті 7:

у частині першій:

у пункті 1:

в абзаці першому цифри і слово «2, 3, 6, 7 і 8» виключити;

в абзаці третьому слова та цифри «пунктах 10, 12, 13 та 14» замінити словами та цифрою «абзаці сьомому пункту 1»;

абзац четвертий виключити;

у пункті 4:

в абзаці першому слово та цифри «пункті 11» замінити словами та цифрою «абзаці сьомому пункту 1»;

абзац другий виключити;

частину шосту виключити;

друге речення частини сьомої викласти в такій редакції: «Не нараховується на виплати та не утримується єдиний внесок з виплат, що компенсуються з бюджету в межах середнього заробітку працівників, призваних на строкову військову службу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період або прийнятих на військову службу за контрактом у разі виникнення кризової ситуації, що загрожує національній безпеці, оголошення рішення про проведення мобілізації та /або введення воєнного стану»;

ґ) у статті 8:

частину п'яту викласти в такій редакції:

«5. Єдиний внесок для платників, зазначених у статті 4 цього Закону, встановлюється у розмірі 22 відсотки до визначеної статтею 7 цього Закону бази нарахування єдиного внеску.

У разі якщо база нарахування єдиного внеску не перевищує розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на місяць, за який отримано дохід, сума єдиного внеску розраховується як добуток розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на місяць, за який отримано дохід (прибуток), та ставки єдиного внеску.

При нарахуванні заробітної плати (доходів) фізичним особам з джерел не за основним місцем роботи ставка єдиного внеску, встановлена цією частиною, застосовується до визначеної бази нарахування незалежно від її розміру»;

частини шосту - дванадцяту виключити;

абзац другий частини двадцять восьмої виключити;

д) у статті 10:

у частині першій:

абзац другий виключити;

абзац третій викласти в такій редакції:

«члени фермерського господарства, особистого селянського господарства»;

абзац четвертий виключити;

в абзаці п'ятому слова та цифри «не належать до платників єдиного внеску, визначених пунктами 2-14» замінити словами та цифрами «не перебувають у трудових відносинах з роботодавцями, визначеними пунктом 1 частини першої статті 4, та не належать до платників єдиного внеску, визначених пунктами 4 та 5»;

частину другу доповнити словами «(крім договорів про одноразову сплату)»;

абзац четвертий частини четвертої виключити;

частину шосту викласти в такій редакції:

«6. Єдиний внесок для осіб, які мають право на добровільну сплату внеску, встановлюється у розмірі, визначеному статтею 8 цього Закону»;

в абзаці третьому пункту 1 частини восьмої слова «Пенсійного фонду» замінити словами «доходів і зборів»;

у частині дев'ятій:

в абзаці першому слова «Пенсійним фондом» замінити словами «центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику»;

в абзаці п'ятому слова «абзацами третім і четвертим частини шостої цієї статті» замінити словами та цифрою «статтею 8 цього Закону»;

е) у частині першій статті 13:

пункт перший після слів «і від» доповнити словами «осіб, які провадять незалежну професійну діяльність»;

пункт 2 після слів «в установах і організаціях у» доповнити словами «осіб, які провадять незалежну професійну діяльність»;

пункти 3 і 4 після слів «установ і організацій» доповнити словами «осіб, які провадять незалежну професійну діяльність»;

є) у статті 19:

пункт 6 частини другої виключити;

у частині третій слова «та його клас професійного ризику виробництва у встановленому» виключити;

ж) в абзаці другому частини другої статті 20 слова «забезпечують себе роботою самостійно» замінити словами «провадять незалежну професійну діяльність»;

з) у статті 25:

в абзаці дев'ятому частини четвертої слово «робочих» замінити словом «календарних»;

у першому реченні абзацу другого частини чотирнадцятої слово «робочих» замінити словом «календарних»;

в абзаці другому частини п'ятнадцятої слово «робочих» замінити словом «календарних»;

и) у розділі VIII «Прикінцеві та перехідні положення»:

у пункті 5 слова «забезпечують себе роботою самостійно» замінити словами «провадять незалежну професійну діяльність»;

пункт 9[2] доповнити абзацами сьомим та восьмим такого змісту:

«Під час особливого періоду, визначеного Законом України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» для платників єдиного внеску, визначених у статті 4 цього Закону, призваних на військову службу під час мобілізації або залучених до виконання обов'язків щодо мобілізації за посадами, передбаченими штатами воєнного часу, на весь строк їхньої військової служби зупиняється застосування норм статті 25 цього Закону.

Підставою для такого зупинення є копія військового квитка або копія документа, виданого відповідним державним органом, із зазначенням даних про призов такої особи на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, яка подається до органів доходів і зборів цим державним органом протягом десяти днів після її мобілізації»;

абзац дев'ятнадцятий пункту 9[5] виключити;

5) у Законі України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 11, ст. 75; № 49-50, ст. 453):

а) пункти 4 та 5 частини першої статті 9 виключити;

б) пункт 5 частини другої статті 15 викласти в такій редакції:

«5) інформувати про кожний нещасний випадок або професійне захворювання на підприємстві»;

в) перше речення частини третьої статті 17 викласти в такій редакції: «3. Спори щодо розміру шкоди та прав на її відшкодування, накладення штрафів та з інших питань вирішуються в судовому порядку»;

г) статтю 52 виключити;

6) у розділі IV Митного тарифу України, встановленого Законом України «Про Митний тариф України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 20-21, ст. 740):

а) додаткову примітку України до групи 22 викласти в такій редакції:

«Додаткові примітки України:

1. У товарних підкатегоріях 2207 10 00 10, 2208 90 91 10 і 2208 90 99 10 класифікується спирт етиловий, який відповідає вимогам Закону України «Про лікарські засоби».

2. У товарній підкатегорії 2207 20 00 10 класифікується біоетанол із концентрацією денатурованого етилового спирту 97,8 об. % або більше, який буде використовуватися підприємствами тільки для виробництва біоетанолу, бензинів моторних сумішевих із вмістом біоетанолу, етил-трет-бутилового ефіру (ЕТБЕ), інших добавок на основі біоетанолу. Назви денатуруючих добавок до біоетанолу та концентрація цих добавок у біоетанолі, що класифікується у підкатегорії 2207 20 00 10 згідно з УКТ ЗЕД, повинні відповідати вимогам нормативно-правових актів України»;

б) цифри та слова:

«2207 20 00 00	- спирт етиловий та інші спиртові дистиляти та спиртні напої, одержані шляхом перегонки, денатуровані, будь-якої концентрації	0	10	л»

замінити цифрами та словами

«2207 20 00	- спирт етиловий та інші спиртові дистиляти та спиртні напої, одержані шляхом перегонки, денатуровані, будь-якої концентрації:			
2207 20 00 10	- - біоетанол	0	10	л
2207 20 00 90	- - інші	0	10	л»;

7) у пункті 4 частини першої статті 39 Закону України «Про зайнятість населення» (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243) слова «відповідно до класів професійного ризику виробництва, до якого віднесено роботодавця, який застосовує працю працівника» виключити.

3. На часткову зміну положень статті 220 цього Кодексу виробники та/або імпортери тютюнових виробів можуть протягом п'яти робочих днів з дня, наступного за днем опублікування цього Закону, подати нову декларацію про встановлені максимальні роздрібні ціни, які запроваджуються з наступного після подання такої декларації дня.

4. Установити, що в 2016 році до прийнятих рішень органів місцевого самоврядування про встановлення місцевих податків і зборів на 2016 рік не застосовуються вимоги, встановлені підпунктом 12.3.4 пункту 12.3 статті 12 Податкового кодексу України та Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

5. Кабінету Міністрів України встановити мінімальні оптово-відпускні та роздрібні ціни на тютюнові вироби, тютюн та промислові замінники тютюну.

6. Кабінету Міністрів України у двомісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

забезпечити розробку, тестування та введення в експлуатацію програмного забезпечення, необхідного для функціонування Єдиного реєстру акцизних накладних та запровадження системи електронного адміністрування реалізації пального;

прийняти нормативно-правові акти, необхідні для реалізації цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд та приведення центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

7. Рекомендувати органам місцевого самоврядування у місячний строк з дня набрання чинності цим Законом переглянути прийняті на 2016 рік рішення щодо встановлення місцевих податків і зборів, визначених статтею 10 Податкового кодексу України.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
24 грудня 2015 року.
№ 909-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законів України щодо приведення законодавства України у сфері насінництва та розсадництва у відповідність з європейськими та міжнародними нормами і стандартами

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести зміни до таких законів України:

1. У Законі України «Про охорону прав на сорти рослин» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 23, ст. 163; 2007 р., № 1, ст. 1; 2014 р., № 6-7, ст. 80):

1) статтю 1 викласти в такій редакції:

«Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

автор сорту - фізична особа, яка безпосередньо вивела чи виявила і поліпшила сорт;

батьківські компоненти - складові гібриду першого покоління (лінія, гібрид), що використовувалися для його створення;

ботанічний таксон - таксономічна категорія, встановлена для відособленої групи рослин, споріднених між собою спільністю ознак, властивостей;

використання сорту - будь-яка дія щодо сорту, зазначена в цьому Законі в переліку дій, що потребують дозволу володільця патенту або, за його відсутності, власника майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту;

власник майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту - особа, якій належить упродовж визначеного цим Законом строку і засвідчене свідоцтвом про державну реєстрацію сорту майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин;

держава-учасниця - держава, що приєдналася до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин, прийнятої 2 грудня 1961 року і переглянутої 10 листопада 1972 року, 23 жовтня 1978 року і 19 березня 1991 року;

Державний реєстр сортів рослин, придатних для поширення в Україні (далі - Реєстр сортів рослин України) - офіційний перелік сортів рослин, придатних для поширення в Україні;

експертний заклад - підприємство, установа або організація, уповноважені Компетентним органом на виконання окремих повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин відповідно до цього Закону;

об'єкт заявки - сорт рослин, щодо якого подано заявку;

поширення сорту - комерційне розповсюдження посадкового матеріалу - матеріального носія сорту, занесеного до Реєстру сортів рослин України;

селекціонер - автор сорту, особа, яка має трудові чи цивільно-правові відносини з автором сорту щодо виведення або виявлення та поліпшення сорту, правонаступник (спадкоємець) першої або другої із зазначених вище осіб, залежно від конкретного випадку;

сорт рослин - окрема група рослин (клон, лінія, гібрид першого покоління, популяція) в рамках нижчого із відомих ботанічних таксонів (рід, вид, різновидність) незалежно від того, чи задовольняє вона умови виникнення правової охорони»;

2) у назві статті 2 слова «про права» замінити словами «про охорону прав»;

3) у статті 4 слово «виданими» замінити словом «прийнятими»;

4) у статті 5 слово «захистом» замінити словом «охороною»;

5) статті 6-9 викласти в такій редакції:

«Стаття 6. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері охорони прав на сорти

1. Кабінет Міністрів України:

спрямовує і координує роботу центральних органів виконавчої влади щодо виконання цього Закону;

видає нормативно-правові акти з питань охорони прав на сорти рослин;

організовує міжнародне співробітництво з питань охорони прав на сорти рослин;

утворює консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи для забезпечення ефективності реалізації своїх повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин із забезпечення конституційних прав і свобод громадян України щодо регулювання їхніх майнових і немайнових відносин, що виникають у зв'язку з набуттям, здійсненням та захистом інтелектуальної власності на сорти рослин;

визначає порядок ведення Реєстру заявок, Реєстру патентів, Реєстру сортів рослин України;

здійснює інші повноваження, визначені цим Законом.

Стаття 7. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері охорони прав на сорти рослин (Контролюючого органу)

1. Контролюючий орган організовує та здійснює державний нагляд (контроль) у частині охорони прав на сорти рослин за:

дотриманням юридичними та фізичними особами вимог законодавства з охорони прав на сорти рослин у сфері виробництва, використання, зберігання, реалізації та розмноження сортів рослин;

веденням первинного насінництва власниками майнових прав інтелектуальної власності та підтримувачами сортів рослин;

проведенням експертизи заявки на сорт рослин;

ввезенням в Україну садивного матеріалу (насіння) незареєстрованих в Україні сортів рослин;

дотриманням особистого немайнового права авторства на сорт, майнового права власника сорту, права попереднього користування і права при відновленні прав на сорт, права на поширення сорту в Україні, прав автора сорту у разі відмови власника від майнового права на сорт, порядку вивезення з України посадкового матеріалу (насіння) сортів рослин, що містять об'єкт інтелектуальної власності, угоди, укладеної між роботодавцем та автором сорту щодо виплати справедливої винагороди;

здійснює інші повноваження, визначені цим Законом.

Стаття 8. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони прав на сорти рослин (Компетентного органу)

1. Компетентний орган:

забезпечує розвиток наукового та матеріально-технічного потенціалу у сфері охорони прав на сорти рослин;

узгоджує формування і виконання міжнародних науково-технічних програм і проектів з охорони прав на сорти рослин за спільними координаційними договорами;

сприяє розвитку інноваційної діяльності в галузі сортовивчення і охорони прав на сорти рослин;

дає державне замовлення на проведення науково-технічної експертизи у сфері охорони прав на сорти рослин;

узагальнює практику застосування законодавства про охорону прав на сорти рослин, розробляє пропозиції з його вдосконалення;

забезпечує організацію приймання заявок, проведення їх експертизи, приймає рішення щодо них;

забезпечує проведення державної реєстрації заявок, прав на сорти рослин, сортів і підтримувачів сортів рослин;

уповноважує підприємства, установи або організації на виконання окремих повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин відповідно до цього Закону;

видає патенти на сорти рослин, свідоцтва про авторство на сорти рослин, свідоцтва про державну реєстрацію сорту рослин;

забезпечує ведення Реєстру заявок, Реєстру патентів, Реєстру сортів рослин України;

організовує перевірку збереженості сортів рослин;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про видані патенти на сорти рослин і свідоцтва про авторство на сорти рослин, видає Каталог сортів рослин, придатних для поширення в Україні;

забезпечує опублікування офіційних відомостей про видачу ліцензії на використання сорту та передачу майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин;

здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони сортів рослин і представляє інтереси України з питань охорони прав на сорти рослин у міжнародних організаціях відповідно до законодавства;

організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері охорони прав на сорти рослин;

організовує науково-дослідні роботи у сфері охорони прав на сорти;

організовує роботу щодо підготовки і перепідготовки кадрів державної системи охорони прав на сорти рослин;

організовує післяреєстраційне вивчення сортів, розмноження нових і перспективних сортів рослин;

затверджує галузеві та міжгалузеві програми науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт у сфері охорони прав на сорти рослин;

затверджує нормативні документи галузевого призначення на продукцію, процеси, послуги у разі відсутності національних стандартів або необхідності встановлення вимог, що перевищують чи доповнюють вимоги національних стандартів;

організовує та бере участь у міжнародних заходах наукового спрямування (форуми, симпозіуми, конференції тощо), координує участь наукових установ у діяльності іноземних та міжнародних наукових товариств, асоціацій і союзів на правах їх членів у сфері інтелектуальної власності на сорти рослин;

здійснює інші повноваження, визначені цим Законом.

Стаття 9. Уповноваження підприємств, установ, організацій на виконання окремих повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин

1. Компетентний орган може уповноважувати підприємства, установи, організації на виконання повноважень у сфері прав на сорти рослин, закріплених цим Законом за Компетентним органом, якщо підприємство, установа, організація відповідають таким вимогам:

є юридичною особою - резидентом України;

може підтвердити відповідний рівень компетентності;

має належну кількість кваліфікованого персоналу, який працює на постійних умовах, достатню для проведення експертизи заявки на сорт;

не є суб'єктом насінництва та розсадництва;

не використовує фінансові та матеріальні ресурси заявника;

має належне інформаційно-технічне забезпечення для проведення експертизи заявки на сорт;

має акредитовані лабораторії (центри);

має систему управління якістю;

не має комерційної або іншої заінтересованості щодо об'єктів заявки;

має належну матеріально-технічну базу та інші об'єкти інфраструктури, необхідні для виконання повноважень у сфері прав на сорти рослин, на виконання яких надається уповноваження.

2. Порядок підтвердження підприємствами, установами, організаціями відповідного рівня компетентності, вимоги щодо кількості кваліфікованого персоналу, який працює на постійній основі, вимоги до фінансових та матеріальних ресурсів, акредитованих лабораторій та системи управління якістю, перелік документів, необхідних для отримання уповноваження, та порядок їх подачі затверджуються Компетентним органом.

3. У разі прийняття рішення про уповноваження підприємства, установи, організації Компетентний орган видає організаційно-розпорядчий акт, в якому зазначаються:

найменування юридичної особи, яку уповноважено на виконання окремих повноважень Компетентного органу;

строк уповноваження;

перелік повноважень у сфері прав на сорти рослин, на виконання яких надається уповноваження;

умови, за яких уповноваження може бути припинене або відкликане;

порядок координації дій між Компетентним органом та експертним закладом.

4. Експертні заклади регулярно або за відповідним запитом Компетентного органу звітують про результати своєї діяльності у сфері охорони прав на сорти рослин.

5. Компетентний орган щорічно проводить аудит діяльності експертних закладів щодо виконання ними окремих повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин. У разі виявлення за результатами аудиту порушень Компетентний орган встановлює строк для їх усунення. Якщо експертний заклад не вживає заходів з усунення таких порушень протягом встановленого строку, Компетентний орган відкликає уповноваження експертного закладу.

6. Компетентний орган оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті організаційно-розпорядчий акт про уповноваження експертного закладу не пізніше наступного дня після його прийняття, а також перелік експертних закладів, уповноважених на виконання окремих повноважень у сфері охорони прав на сорти рослин.

7. Експертні заклади не можуть бути уповноважені Компетентним органом на виконання повноважень щодо:

прийняття рішень щодо заявок;

видачі охоронних документів, що засвідчують права на сорт;

затвердження нормативних документів галузевого призначення на продукцію, процеси, послуги у разі відсутності національних стандартів або необхідності встановлення вимог, що перевищують чи доповнюють вимоги національних стандартів;

надання державного замовлення на проведення науково-технічної експертизи у сфері прав на сорти рослин;

представництва інтересів України з питань охорони прав на сорти рослин у міжнародних організаціях»;

6) у статті 11:

в абзаці першому частини третьої слово «(селекціонер)» виключити;

у частині четвертій:

в абзаці четвертому слова «придатність на поширення» замінити словами «придатність сорту для поширення»;

абзац п'ятий доповнити словами «рослин України»;

7) у статті 14 слова «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин» замінити словами «Кабінетом Міністрів України»;

8) статті 15-18 і 19[1] викласти в такій редакції:

«Стаття 15. Загальні положення порядку набуття прав на сорт рослин

1. Права на сорт набуваються в Україні шляхом подання до Компетентного органу заявки, експертизи заявки та державної реєстрації прав.

2. Набуття прав на сорт в іноземних державах здійснюється незалежно від набуття таких прав в Україні.

3. Від імені авторів сортів, заявників, володільців патентів та власників майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту у відносинах, врегульованих цим Законом, можуть виступати їх представники, зокрема представники з питань інтелектуальної власності, зареєстровані відповідно до положення про них, затвердженого Кабінетом Міністрів України. У такому разі відносини з представниками вважаються відносинами відповідно з авторами, заявниками, володільцями патентів та власниками майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту.

Стаття 16. Право автора сорту

1. Право на подання заявки на сорт рослин належить автору сорту, якщо інше не передбачено цим Законом або договором.

2. Якщо сорт створили спільно кілька авторів, вони мають право на подання спільної заявки, якщо інше не передбачено договором між ними. Відмова одного чи кількох авторів від здійснення права на подання заявки не припиняє такого права в решти співавторів сорту.

3. У разі перегляду умов договору стосовно складу авторів сорту Компетентний орган за спільним клопотанням осіб, зазначених у заявці як авторів, а також авторів, не зазначених у заявці, вносить зміни до відповідних документів у встановленому порядку за умови надходження клопотання до прийняття рішення про державну реєстрацію прав на сорт та сплати відповідного збору.

4. Автору сорту належать права авторства, які є особистими немайновими правами і охороняються безстроково згідно із статтею 37 цього Закону.

Стаття 17. Право роботодавця (замовника)

1. Якщо сорт створено автором сорту у зв'язку з виконанням трудового договору (контракту) чи договору про створення сорту за замовленням, то, в разі якщо трудовим договором (контрактом) чи договором про створення сорту за замовленням між роботодавцем (замовником) і автором сорту не передбачено інше, право на подання заявки на сорт належить автору сорту та роботодавцю (замовнику) спільно.

Роботодавець (замовник) може передати право на подання заявки на сорт рослин на підставі закону або договору.

2. Якщо сорт створено автором сорту у зв'язку з виконанням трудового договору (контракту) чи договору про створення сорту за замовленням, роботодавець (замовник) має право вимагати від автора сорту письмового повідомлення про одержаний ним сорт з повним описом такого сорту, якщо трудовим договором (контрактом) чи договором про створення сорту за замовленням не передбачено інше.

3. Якщо трудовим договором або договором про створення за замовленням між роботодавцем і селекціонером передбачено право на подання заявки тільки роботодавцем, він повинен, якщо трудовим договором (контрактом) чи договором про створення сорту за замовленням не передбачено інше, протягом 60 днів з дня отримання повідомлення автора сорту подати до Компетентного органу заявку на сорт чи передати право на подання заявки іншій особі або прийняти рішення про збереження відомостей про сорт як конфіденційної інформації або комерційної таємниці. У цей самий строк роботодавець повинен укласти з автором сорту письмовий договір щодо розміру та умови виплати йому справедливої винагороди (роялті) відповідно до економічної цінності сорту та іншої його вигоди, якщо трудовим договором (контрактом) чи договором про створення сорту за замовленням не передбачено інше. Компетентний орган може встановлювати мінімальні ставки зазначеної винагороди.

4. Якщо роботодавець (правонаступник роботодавця) не виконає зазначених у частині третій цієї статті вимог у встановлений строк чи не використовуватиме сорт, зберігаючи відомості про нього як конфіденційну інформацію більше чотирьох років з дня одержання повідомлення автора сорту, то право на подання заявки і одержання патенту переходить до автора сорту, а за роботодавцем залишається переважне право на придбання невиключної ліцензії на використання сорту, якщо трудовим договором (контрактом) чи договором про створення сорту за замовленням не передбачено інше.

5. Суперечки щодо умов одержання автором сорту від роботодавця (замовника) винагороди та її розміру вирішуються в судовому порядку.

Стаття 18. Право правонаступника (спадкоємця)

1. Право на подання заявки на сорт рослин має відповідно правонаступник (спадкоємець) автора або роботодавця (замовника)»;

«Стаття 19[1]. Право будь-якої особи

1. Будь-яка особа може подати заявку на набуття майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту, віднесеного до загальновідомих, без набуття майнових прав інтелектуальної власності на такий сорт, засвідчених патентом»;

9) у статті 20:

частину першу викласти в такій редакції:

«1. Заявка на сорт подається до Компетентного органу особою, яка має на це право, згідно із статтями 16, 17 і 18 цього Закону.

Якщо заявника можна ідентифікувати як селекціонера на підставі інформаційного обміну між компетентними органами держав-учасниць або державами - членами Міжнародного союзу з охорони нових сортів рослин, договір про передачу права на подання заявки не вимагається»;

абзац дванадцятий частини третьої виключити;

включити частину четверту такого змісту:

«4. У порядку, встановленому Компетентним органом, до заявки додаються зразки посадкового матеріалу об'єкта заявки в кількості та якості, необхідних для проведення його кваліфікаційної експертизи та зберігання.

Зразки посадкового матеріалу батьківських компонентів об'єкта заявки не додаються. Компетентний орган може затребувати зразки посадкового матеріалу батьківських компонентів об'єкта заявки у випадках та порядку, встановлених Кабінетом Міністрів України.

За зверненням заявника Компетентний орган враховує результати експертизи батьківських компонентів, проведеної компетентним органом будь-якої іншої держави-учасниці»;

частину п'яту викласти в такій редакції:

«5. Автор сорту має право вимагати, щоб його не згадували як автора в будь-якій публікації про заявку чи патент.

Якщо трудовим договором (контрактом) або договором про створення за замовленням між автором і роботодавцем передбачено відмову автора (авторів) від особистих немайнових прав інтелектуальної власності на сорт, а в заяві не зазначено наміру набути немайнові права інтелектуальної власності на сорт рослин, ім'я та адреса місця проживання автора (авторів) у заявці можуть не зазначатися»;

частину шосту виключити;

10) в абзаці першому частини першої статті 21 слово «всіх» виключити;

11) абзаци перший і другий частини першої статті 23 після слова «органом» доповнити словами «або експертним закладом»;

12) у статті 25:

частини другу і третю викласти в такій редакції:

«2. Експертиза заявки проводиться Компетентним органом або експертним закладом у порядку, встановленому цим Законом.

3. Експертиза заявки складається з формальної експертизи (експертизи за формальними ознаками) та кваліфікаційної (технічної) експертизи»;

доповнити частиною шостою такого змісту:

«6. Компетентний орган або експертний заклад зобов'язані письмово повідомити заявника про результати розгляду кожного окремого клопотання, що надійшло від заявника»;

13) у статті 26:

у частині першій слова «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони прав на сорти рослин» замінити словами «Компетентним органом»;

пункт «д» частини другої виключити;

пункт «а» частини третьої викласти в такій редакції:

«а) протягом десяти календарних днів заявнику надсилаються:

повідомлення про прийняття заявки до розгляду (із зазначенням її номера та дати подання) та ввезення дослідних зразків сортів (із зазначенням необхідної кількості) для цілей експертизи заявки;

повідомлення щодо сум зборів, які має сплатити заявник, та реквізити для сплати»;

частину четверту викласти в такій редакції:

«4. У разі надходження матеріалів, на підставі яких дата подання заявки не може бути встановлена, заявка вважається неподаною, про що протягом десяти календарних днів заявнику надсилається експертний висновок із зазначенням дати надходження матеріалів. Перше повідомлення про результати формальної експертизи повинно бути надіслано Компетентним органом заявникові не пізніше трьох місяців з дати одержання ним матеріалів заявки»;

пункт «а» частини п'ятої викласти в такій редакції:

«а) заявнику протягом десяти календарних днів надсилається експертний висновок про позитивні результати формальної експертизи і про початок проведення кваліфікаційної експертизи»;

частину шосту виключити;

14) статтю 27 викласти в такій редакції:

«Стаття 27. Кваліфікаційна експертиза

1. Кваліфікаційна експертиза передбачає проведення комплексу досліджень, необхідних для підготовки експертного висновку за заявкою та прийняття рішення щодо державної реєстрації сорту і прав на нього.

2. Кваліфікаційна експертиза розпочинається після отримання заявником експертного висновку про позитивні результати формальної експертизи за умови оплати послуг експертного закладу.

Оплата послуг з проведення кваліфікаційної експертизи здійснюється на договірних умовах за кожен рік експертизи протягом двох місяців з дня отримання звіту про результати експертизи попереднього року.

Заявник має право звернутися до Компетентного органу або експертного закладу із заявою про перенесення строку початку кваліфікаційної експертизи.

3. Розмір плати за послуги з проведення кваліфікаційної експертизи для сортів, що не проходять у Компетентному органі або експертному закладі експертизу на придатність сорту для поширення, є меншим від розміру плати за аналогічні продукти для сортів, що проходять таку експертизу.

4. Під час проведення кваліфікаційної експертизи:

а) проводиться експертиза запропонованої назви сорту в порядку, визначеному статтею 28 цього Закону;

б) визначається новизна сорту відповідно до частин третьої і четвертої статті 11 цього Закону.

Якщо в заяві зазначено намагання набути майнові права інтелектуальної власності на сорт рослин та майнове право інтелектуальної власності на поширення сорту рослин і встановлено, що новизна втрачена, заявникові надсилається експертний висновок про неможливість набуття майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин з цієї причини і продовження кваліфікаційної експертизи з метою набуття майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту рослин;

в) визначається відповідність сорту критеріям відмінності, однорідності та стабільності відповідно до частин п'ятої, шостої і сьомої статті 11 цього Закону, а Компетентний орган визначає переліки родів і видів, сорти яких проходять цю експертизу;

г) відповідно до положень статті 29 цього Закону проводиться експертиза на придатність сорту для поширення;

ґ) розглядаються у порядку, визначеному статтею 30 цього Закону, можливі заперечення третіх осіб проти набуття прав на сорт.

5. За результатами кваліфікаційної експертизи у порядку, визначеному статтею 31 цього Закону, формулюється обґрунтований експертний висновок за заявкою і Компетентний орган приймає рішення про державну реєстрацію сорту і видачу патенту або рішення про відмову в реєстрації сорту і видачі патенту.

6. Під час проведення кваліфікаційної експертизи Компетентний орган або експертний заклад зобов'язаний направляти заявнику щорічний звіт про хід кваліфікаційної експертизи з відповідними роз'ясненнями.

Під час проведення кваліфікаційної експертизи Компетентний орган або експертний заклад має право направити заявнику запит про надання додаткових матеріалів, інформації, документів, зразків, необхідних для встановлення новизни, відмінності, однорідності і стабільності сорту.

Якщо протягом двох місяців з дня одержання заявником відповідного запиту він не надає додаткових матеріалів, інформації, документів, зразків, необхідних для встановлення новизни, відмінності, однорідності і стабільності сорту, Компетентний орган або експертний заклад приймає рішення про відкликання заявки та надсилає заявнику повідомлення про відкликання заявки.

Строк, пропущений з поважних причин, поновлюється за умови подання заявником клопотання протягом 12 місяців з дати його закінчення та сплати відповідного збору»;

15) включити частину другу статті 28 такого змісту:

«2. Під час експертизи заявки на сорт заявник має право зазначати в матеріалах заявки селекційний код як назву сорту»;

16) статтю 29 викласти в такій редакції:

«Стаття 29. Експертиза на придатність сорту для поширення

1. Компетентний орган визначає перелік родів і видів, сорти яких проходять експертизу на придатність сорту для поширення. Щодо сортів родів і видів, які не увійшли до вищезазначеного переліку, рішення приймається на підставі інформації, наданої заявником.

2. Експертиза на придатність сорту для поширення проводиться Компетентним органом або експертним закладом за умови попередньої сплати відповідного збору.

3. Визначення придатності сорту для поширення виконується відповідно до статті 14 цього Закону.

4. Дослідні зразки сортів, які ввозяться в Україну для цілей експертизи заявки, не обкладаються ввізним митом і не підлягають квотуванню, ліцензуванню і сертифікації та державній санітарно-гігієнічній експертизі, а карантинний огляд цих зразків здійснюється безоплатно. Митне оформлення зразків сортів здійснюється без сертифікатів відповідності на основі документального підтвердження від Компетентного органу, що ці зразки ввозяться для проведення експертизи заявки (повідомлення про прийняття заявки до розгляду та ввезення дослідних зразків сортів для цілей експертизи заявки).

5. Компетентний орган або експертний заклад зобов'язаний щорічно повідомляти заявника про результати експертизи сорту, а також надавати йому коментарі до результатів експертизи.

6. Якщо Компетентний орган або експертний заклад вважає результати експертизи недостатніми для складення експертного висновку за заявкою, він має право за погодженням із заявником продовжити строк експертизи, але не більше ніж на один календарний рік.

7. Якщо експертиза сорту проводиться експертним закладом, її результати повинні передаватися виключно Компетентному органу та заявнику. Будь-яке інше використання результатів експертизи можливе лише з дозволу заявника»;

17) у статті 33:

абзац другий частини першої після слів «Реєстр сортів» і «Реєстру сортів» доповнити словами «рослин України»;

абзац перший частини другої після слів «Реєстр сортів» доповнити словами «рослин України»;

18) статтю 34 після слів «Реєстру сортів» доповнити словами «рослин України»;

19) у статті 35:

у частині першій слово «місячний» замінити словом «десятиденний»;

частину п'яту викласти в такій редакції:

«5. Патент, свідоцтво про державну реєстрацію, свідоцтво про авторство на сорти родів і видів, не включених до переліку родів і видів, сорти яких проходять експертизу на відповідність сорту критеріям відмінності, однорідності та стабільності, а також експертизу на придатність сорту для поширення, видаються під відповідальність заявників за відповідність сорту критеріям, визначеним цим Законом»;

20) текст статті 36 викласти в такій редакції:

«Заявник має право оскаржити будь-яке рішення, дії чи бездіяльність Компетентного органу або експертного закладу щодо заявки до суду»;

21) статтю 38 викласти в такій редакції:

«Стаття 38. Право на поширення сорту в Україні

1. Право на поширення сорту в Україні виникає з дня прийняття рішення про державну реєстрацію майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту. Щодо сортів родів і видів, не віднесених до переліку родів і видів, сорти яких проходять експертизу на придатність сорту для поширення, що затверджується Компетентним органом, рішення про державну реєстрацію прав на сорт є одночасно рішенням про державну реєстрацію сорту.

Власник майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту має право передати своє право на поширення сорту на підставі договору будь-якій особі.

2. Сорти, не внесені до Реєстру сортів рослин України, забороняється поширювати в Україні, якщо інше не встановлено законом»;

22) частину другу статті 47 викласти в такій редакції:

«2. Будь-яка особа має право розмножувати у своєму господарстві, що не вважається порушенням майнових прав володільця патенту та власника майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту, для власних потреб зібраний матеріал, одержаний нею у своєму господарстві шляхом вирощування сорту, що охороняється, чи сорту, на який поширюється дія частини третьої статті 39 цього Закону, за умови належності сорту до одного з таких ботанічних родів і видів:

Боби (Vicia faba L. var. minor; var. major Harz);

Горох посівний (Pisum sativum L.);

Горошок посівний (вика) (Vicia sativa L.);

Жито посівне (Secale cereale L.);

Картопля (Solanum tuberosum L.);

Конюшина олександрійська (Trifolium alexandrinum L.);

Конюшина перевернута (персидська) (Trifolium resupinatum L.);

Люпин жовтий (Lupinus luteus L.);

Люцерна посівна (Medicago sativa L.);

Льон низький (олійний) (Linum humile Mill.), включаючи льон звичайний (довгунець) (Linum usitatissimum L.);

Нут звичайний (Cicer arietinum L.);

Овес посівний (Avena sativa L.);

Очеретянка канарська (Phalaris canariensis L.);

Пажитниця багатоквіткова (райграс) (Lolium multiflorum Lam.);

Пшениця м'яка (Triticum aestivum L. emend. Fiori et Paol.);

Пшениця спельта (Triticum spelta L.);

Пшениця тверда (Triticum turgidum L. subsp. durum (Desf.) Husn.);

Ріпак (Brassica napus L. oleifera);

Редька (Raphanus sativus L.);

Рис посівний (Oriza sativa L.);

Тритикале (Triticosecale);

Ячмінь звичайний (Hordeum vulgare L.)»;

23) статтю 48 викласти в такій редакції:

«Стаття 48. Обов'язки володільця патенту та власника майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту

1. Володілець патенту та власник майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту повинні добросовісно користуватися своїми майновими правами.

2. Володілець патенту протягом усього терміну чинності патенту або за відсутності володільця патенту - власник майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту забезпечує збереженість сорту чи його вихідних компонентів.

3. На запит Компетентного органу або експертного закладу володілець патенту або за відсутності володільця патенту - власник майнового права інтелектуальної власності на поширення сорту зобов'язаний надати інформацію, документи, матеріал, зразки сорту, що охороняється (у тому числі батьківські компоненти сорту), з метою:

а) перевірки збереженості сорту;

б) визначення та оновлення офіційного зразка сорту;

в) проведення порівняльної експертизи між сортами;

г) визначення відповідності сорту морфологічним ознакам, визначеним при його реєстрації.

4. Компетентний орган може зобов'язати володільця патенту зберігати офіційний зразок об'єкта заявки»;

24) у статті 50^1:

частини першу і другу після слів «Реєстрі сортів» доповнити словами «рослин України»;

частину четверту і абзац другий частини шостої доповнити словами «рослин України»;

25) частину третю статті 56 викласти в такій редакції:

«3. Збори сплачуються до державного бюджету та використовуються на покриття витрат за дії, пов'язані з охороною прав на сорти рослин»;

26) у тексті Закону слова «Уповноважений орган» в усіх відмінках замінити словами «Компетентний орган» у відповідному відмінку.

2. Пункт 127 Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженого Законом України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532; 2014 р., № 23, ст. 873), викласти в такій редакції:

«127. Підтвердження на ввезення в Україну та вивезення з України насіння і садивного матеріалу, не внесеного до Реєстру сортів рослин України та/або до Реєстру сортів рослин Організації економічного співробітництва та розвитку для селекційних, дослідних робіт і експонування».

3. У Законі України «Про насіння і садивний матеріал» (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 42, ст. 585):

1) абзац другий преамбули викласти в такій редакції:

«Дія цього Закону не поширюється на діяльність фізичних осіб щодо виробництва, зберігання, транспортування та/або використання насіння та садивного матеріалу для задоволення власних потреб, не пов'язаних із здійсненням господарської діяльності, а також на обіг насіння і садивного матеріалу генетично модифікованих організмів (рослин), що регулюється спеціальним законодавством»;

2) статті 1-4 викласти в такій редакції:

«Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

насіння - рослинний матеріал, що використовується для сівби, включаючи власне насіння (насінину), плоди, супліддя;

садивний матеріал - рослини та їхні вегетативні органи (частини), придатні для відтворення цілісного організму рослин;

насінництво - галузь рослинництва, що забезпечує розмноження та виробництво насіння і садивного матеріалу сортів рослин;

первинні ланки насінництва - посіви (насадження) розсадників добору і розмноження визнаного сорту добазового насіння;

розсадництво - галузь рослинництва, що забезпечує виробництво, створення маточних насаджень;

первинні ланки розсадництва - маточні насадження багаторічних рослин, створені з використанням вихідного садивного матеріалу визнаних сортів у базових розсадниках, і садивний матеріал, що з них отримується;

категорія насіння і садивного матеріалу - насіння і садивний матеріал, отримані на певному етапі відтворення сорту.

Категорії насіння і садивного матеріалу:

добазове насіння - насіння первинних ланок насінництва, що використовують для подальшого його розмноження і отримання базового насіння;

базове насіння - генерації насіння, отримані від послідовного розмноження добазового насіння;

сертифіковане насіння - генерації насіння, отримані від послідовного розмноження базового насіння.

До насіння категорій добазове, базове і сертифіковане належать насіннєва картопля та лікарські рослини;

вихідний садивний матеріал багаторічних рослин - безвірусні рослини або частини рослин сортів, клонів, створені внаслідок селекційної роботи для подальшого розмноження;

базовий садивний матеріал багаторічних рослин - безвірусні рослини або частини рослин сортів, клонів, отримані від послідовного розмноження вихідного садивного матеріалу і призначені для створення маточних насаджень;

сертифікований садивний матеріал багаторічних рослин - безвірусні рослини сортів, клонів, отримані від розмноження базового садивного матеріалу і призначені для закладення промислових насаджень.

До садивного матеріалу категорій вихідний, базовий, сертифікований належать виноград, хміль, плодові, ягідні, горіхоплідні, малопоширені, декоративні та лісові рослини;

пакування - процес затарювання (фасування) певної маси насіння або кількості садивного матеріалу в упаковку (контейнер);

етикетка - ярлик, виготовлений із спеціального паперу чи іншого матеріалу і призначений для маркування насіння, який закріплюється ззовні та, за бажанням виробника, вкладається всередину упаковки (контейнера);

маркування - нанесення на етикетку інформації про назву ботанічного таксону, сорт, номер партії, категорію, генерацію, рік та місяць пакування, а також іншої інформації згідно з вимогами законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

сортові якості насіння і садивного матеріалу - сукупність морфологічних ознак, за якими визначається належність рослини до відповідного сорту;

посівні якості насіння - сукупність показників, що характеризують придатність насіння до сівби;

товарні якості садивного матеріалу - сукупність біометричних показників садивного матеріалу, у тому числі санітарного стану, згідно з якими ведеться сортування і визначення господарської придатності садивного матеріалу;

розсадники добору - ланка розмноження насіння, що відбирається від кращих рослин для подальшого закладення розсадників розмноження;

розсадники розмноження - ланки розмноження насіння, отримані з розсадників добору;

реалізація насіння або садивного матеріалу - діяльність юридичних осіб та/або фізичних осіб - підприємців з продажу та/або постачання насіння або садивного матеріалу;

кондиційне насіння - насіння, сортові та посівні якості якого відповідають вимогам, встановленим законодавством у сфері насінництва та розсадництва;

некондиційне насіння - насіння, сортові та посівні якості якого не відповідають вимогам, встановленим законодавством у сфері насінництва та розсадництва;

генерація насіння - насіннєве покоління в межах певної категорії;

система насінництва та розсадництва - комплекс взаємопов'язаних організаційних, наукових і агротехнологічних заходів, спрямованих на забезпечення виробництва, реалізації та використання насіння і садивного матеріалу сортів рослин;

Державний реєстр сортів рослин, придатних для поширення в Україні (далі - Реєстр сортів рослин України) - офіційний перелік сортів рослин, придатних для поширення в Україні;

Перелік сортів рослин Організації економічного співробітництва та розвитку (далі - Перелік сортів рослин ОЕСР) - офіційний перелік сортів рослин, визнаних придатними для сертифікації країнами, що приєдналися до насіннєвих схем Організації економічного співробітництва та розвитку;

Державний реєстр суб'єктів насінництва та розсадництва (далі - Реєстр суб'єктів насінництва та розсадництва) - перелік суб'єктів насінництва та розсадництва, які виробляють насіння та/або садивний матеріал для реалізації відповідно до вимог цього Закону;

польове оцінювання - оцінювання стану та сортових якостей насіннєвих посівів, багаторічних насаджень, насіння і садивного матеріалу;

державний нагляд (контроль) - діяльність відповідного центрального органу виконавчої влади у межах його повноважень щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

сортовий контроль - комплекс заходів із визначення сортових якостей насіння, садивного матеріалу або маточних насаджень багаторічних рослин;

насіннєвий контроль - державний та внутрішньогосподарський контроль сортових і посівних якостей насіння, сортових і товарних якостей садивного матеріалу;

ділянковий (ґрунтовий) сортовий контроль - оцінювання відповідності рослин, отриманих від насіння контрольної проби, рослинам, отриманим від насіння стандартного зразка, або офіційному опису сорту;

лабораторний сортовий контроль - встановлення належності вегетативних та генеративних органів рослин до відповідного сорту;

державний резервний насіннєвий фонд - запас базового та сертифікованого насіння;

оновлення насіння і садивного матеріалу - періодична заміна сертифікованого насіння, маточних насаджень багаторічних рослин у порядку сортозаміни або сортооновлення;

проба - необхідна кількість насіння або частин рослин (вегетативні та генеративні органи) відповідного сорту, відібраних із загальної кількості для обстеження та аналізу;

контрольна проба - зразок, сформований з проби для безпосереднього висіву на контрольних ділянках для ділянкового (ґрунтового) та лабораторного сортового контролю;

сільськогосподарські рослини - рослини, представлені сортами (гібридами), що використовуються для виробництва сільськогосподарської сировини і продуктів харчування;

багаторічні рослини - рослини, розвиток яких відбувається понад два вегетаційні періоди;

лісові рослини - лісові дерева і кущі, що використовуються в лісовому господарстві;

декоративні рослини - квіти, газонні трави, цибулини, бульбоцибулини, сіянці і саджанці, живці, мікроживці та рослини-регенеранти, що використовуються в декоративних цілях;

лікарські рослини - дикорослі та культурні рослини або їхні частини (насіння, бруньки, квіти, плоди, стебла, кореневища), що використовуються в медицині для виготовлення лікарських препаратів;

сертифікація насіння і садивного матеріалу - комплекс заходів, спрямованих на визначення сортових і посівних якостей насіння та сортових і товарних якостей садивного матеріалу з метою документального підтвердження відповідності вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

сертифікат на насіння - документ про відповідність, що засвідчує сортові або посівні якості насіння;

сертифікат на садивний матеріал - документ про відповідність, що засвідчує сортові або товарні якості садивного матеріалу;

лісонасіннєва база - природні та штучно створені насадження з цінними спадковими ознаками, призначені для заготівлі лісового насіння;

арбітражне (експертне) визначення посівних якостей насіння і товарних якостей садивного матеріалу - процедура, що проводиться шляхом аналізу проб, відібраних від партії насіння та/або садивного матеріалу, і встановлює відповідність посівних якостей насіння і товарних якостей садивного матеріалу вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

насіннєві схеми Організації економічного співробітництва та розвитку (далі - насіннєві схеми ОЕСР) - схеми сортової сертифікації ОЕСР або контролю за обігом насіння в міжнародній торгівлі;

аудитор із сертифікації (агроном-інспектор) - фізична особа, яка отримала свідоцтво аудитора з сертифікації (агронома-інспектора) та включена до Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів);

сертифікат на насіння Організації економічного співробітництва та розвитку (далі - сертифікат ОЕСР) - сертифікат, виданий згідно з насіннєвими схемами ОЕСР;

сертифікат на насіння Міжнародної асоціації з контролю за якістю насіння (далі - сертифікат ISTA) - сертифікат, виданий згідно з правилами та в порядку, встановленими Міжнародною асоціацією з контролю за якістю насіння (ISTA);

органи з оцінки відповідності - підприємства, установи, організації чи їхні підрозділи, акредитовані національним органом України з акредитації та уповноважені відповідним центральним органом виконавчої влади на здійснення діяльності з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва;

уповноваження - надання підприємствам, установам, організаціям чи їхнім підрозділам, акредитованим національним органом України з акредитації, права на здійснення діяльності з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва.

Термін «атестат про акредитацію» вживається у значенні, наведеному у Законі України «Про акредитацію органів з оцінки відповідності».

Стаття 2. Об'єкти насінництва та розсадництва

До об'єктів насінництва та розсадництва належать:

види рослин;

сорти рослин (клон, лінія, гібрид першого покоління, популяція);

насіння і садивний матеріал;

насіннєві посіви та насадження.

Стаття 3. Суб'єкти насінництва та розсадництва

До суб'єктів насінництва та розсадництва належать фізичні особи підприємці та юридичні особи, які здійснюють виробництво насіння та/або садивного матеріалу для його реалізації відповідно до цього Закону.

Стаття 4. Законодавство України у сфері насінництва та розсадництва

Законодавство України у сфері насінництва та розсадництва базується на Конституції України і складається з цього Закону, законів України «Про охорону прав на сорти рослин», «Про карантин рослин», інших законів та нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до них»;

3) назву розділу II викласти в такій редакції:

«Розділ II
ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ НАСІННИЦТВА ТА РОЗСАДНИЦТВА»;

4) статті 5-9 викласти в такій редакції:

«Стаття 5. Органи виконавчої влади, що здійснюють державне управління та регулювання у сфері насінництва та розсадництва

Державне управління та регулювання у сфері насінництва та розсадництва здійснюють Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва.

Стаття 6. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері насінництва та розсадництва

До повноважень Кабінету Міністрів України у сфері насінництва та розсадництва належать:

забезпечення здійснення державної політики у сфері насінництва та розсадництва;

визначення пріоритетних напрямів розвитку насінництва та розсадництва;

координація діяльності центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, а також центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва;

забезпечення розроблення і виконання державних цільових програм розвитку насінництва та розсадництва;

прийняття в межах своїх повноважень нормативно-правових актів у сфері насінництва та розсадництва;

державна підтримка розвитку насінництва та розсадництва і державне регулювання ринку насіння;

організація міжнародного співробітництва з питань насінництва та розсадництва;

здійснення інших повноважень, визначених цим Законом.

Стаття 7. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у сфері насінництва та розсадництва

До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у сфері насінництва та розсадництва належать:

забезпечення формування та реалізація державної політики у сфері насінництва та розсадництва;

здійснення державного управління та регулювання у сфері насінництва та розсадництва;

розроблення та організація виконання державних програм розвитку селекції, насінництва та розсадництва;

прийняття нормативно-правових актів відповідно до цього Закону;

затвердження форм документації на насіння і садивний матеріал, технологічних і методичних вимог у сфері насінництва та розсадництва щодо збереження сортових якостей, біологічних і урожайних властивостей сорту та посівних якостей насіння;

забезпечення формування державного резервного насіннєвого фонду і контроль за ефективним його використанням;

забезпечення організації, здійснення підготовки та атестації осіб на отримання свідоцтв аудиторів з сертифікації (агрономів-інспекторів), видача та скасування свідоцтва аудитора з сертифікації (агронома-інспектора), підвищення кваліфікації аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів);

забезпечення проведення визначення сортових та посівних якостей насіння і сортових та товарних якостей садивного матеріалу;

уповноваження підприємств, установ, організацій чи їхніх підрозділів, акредитованих національним органом України з акредитації, на здійснення діяльності з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва;

сприяння розвитку ринку насіння і садивного матеріалу;

забезпечення ведення Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва, Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів), Реєстру органів з оцінки відповідності, Реєстру сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал, а також забезпечення відкритості та загальнодоступності цих реєстрів;

створення системи зонального лісового і декоративного насінництва та розсадництва;

участь у міжнародному співробітництві з питань насінництва та розсадництва, а також виконання міжнародних договорів України у цій сфері;

забезпечення видачі та скасування відповідних сертифікатів у сфері насінництва та розсадництва;

здійснення інших повноважень, визначених цим Законом.

Стаття 8. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва

До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, належать:

здійснення державного контролю за дотриманням вимог законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

здійснення державного контролю за обігом насіння і садивного матеріалу на території України;

видача підтвердження на ввезення в Україну та вивезення з України зразків насіння і садивного матеріалу сортів рослин, не занесених до Реєстру сортів рослин України та/або до Переліку сортів рослин ОЕСР, для селекційних, дослідних робіт і експонування;

звернення до національного органу України з акредитації з письмовим умотивованим клопотанням щодо розгляду питання про тимчасове зупинення дії або скасування атестата про акредитацію органу з оцінки відповідності та притягнення органу з оцінки відповідності до відповідальності за порушення вимог законодавства;

звернення до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з письмовим умотивованим клопотанням щодо розгляду питання про скасування свідоцтв аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів);

участь у розробленні нормативно-правових актів у сфері насіння і садивного матеріалу;

здійснення інших повноважень, визначених цим Законом.

Розділ III
СИСТЕМА НАСІННИЦТВА ТА РОЗСАДНИЦТВА

Стаття 9. Організація системи насінництва та розсадництва

Система насінництва та розсадництва включає категорії добазового, базового і сертифікованого насіння, вихідного, базового та сертифікованого садивного матеріалу, державний резервний насіннєвий фонд, колекційні маточні насадження багаторічних рослин»;

5) абзац перший статті 10 після слів «що проводять дослідження у сфері насінництва» доповнити словами «та розсадництва»;

6) статтю 12 викласти в такій редакції:

«Стаття 12. Право на виробництво та реалізацію насіння і садивного матеріалу

Фізичні особи - підприємці та юридичні особи мають право на виробництво насіння та/або садивного матеріалу, за умови додержання майнових прав інтелектуальної власності на сорти рослин.

Фізичні особи - підприємці та юридичні особи мають право на виробництво насіння і садивного матеріалу для його реалізації, за умови їх включення до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва, а також у випадках, передбачених цим Законом.

Фізичні особи - підприємці та юридичні особи, не включені до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва, мають право здійснювати реалізацію насіння і садивного матеріалу лише за умови наявності сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал та додержання майнових прав інтелектуальної власності на сорти рослин»;

7) доповнити статтями 12^1 -12^5 такого змісту:

«Стаття 12^1. Вимоги до реєстрів системи насінництва та розсадництва

Для належного функціонування системи насінництва та розсадництва

центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, забезпечує ведення в електронній формі та є держателем таких державних реєстрів:

Реєстр суб'єктів насінництва та розсадництва;

Реєстр аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів);

Реєстр сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал;

Реєстр органів з оцінки відповідності.

Відомості, що містяться у зазначених державних реєстрах, є відкритими і загальнодоступними.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, забезпечує вільний, цілодобовий і безоплатний доступ до відомостей, що містяться у зазначених реєстрах, через мережу Інтернет.

Відомості державних реєстрів, передбачених частиною першою цієї статті, отримані шляхом доступу до них через мережу Інтернет:

мають статус офіційної інформації центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику;

не потребують будь-якого додаткового підтвердження центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику;

можуть використовуватися будь-якими органами державної влади та органами місцевого самоврядування, фізичними особами, фізичними особами - підприємцями, юридичними особами.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, надає суб'єктам видачі сертифікатів на насіння та садивний матеріал право внесення відомостей до Реєстру сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал при здійсненні сертифікації насіння і садивного матеріалу в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 12^2. Реєстр суб'єктів насінництва та розсадництва

Для включення до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва фізична особа -

підприємець або юридична особа подає заяву до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, в якій, крім відомостей про таку особу, зазначається:

наявність у штатному розписі спеціаліста відповідної кваліфікації для організації насінництва та/або розсадництва або наявність відповідної кваліфікації для організації насінництва та/або розсадництва безпосередньо у фізичної особи - підприємця;

наявність матеріально-технічної бази, необхідної для провадження господарської діяльності у сфері насінництва та/або розсадництва;

ботанічний таксон, назва сорту, категорія (генерація) та кількість (обсяг) насіння, садивного матеріалу, включеного до виробничої програми;

номер та дата видачі документа, на підставі якого фізичною особою - підприємцем або юридичною особою набуто право на використання сорту.

Підзаконні нормативно-правові акти не можуть встановлювати додаткові вимоги для включення до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва.

Відповідальність за достовірність поданих відомостей несе заявник. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, має право перевіряти відомості, подані заявником, та подавати запити на відповідну інформацію до органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також має доступ до даних державних реєстрів.

Форма заяви затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, та не може передбачати подання фізичною особою - підприємцем або юридичною особою документів, що підтверджують заявлені відомості та одночасно є в розпорядженні будь-яких органів державної влади та/або органів місцевого самоврядування чи містяться у державних реєстрах.

Рішення про включення фізичної особи - підприємця або юридичної особи до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва або про відмову у включенні до цього реєстру приймається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, протягом 10 календарних днів з дня надходження заяви.

Копія рішення, зазначеного в частині п'ятій цієї статті, вручається (направляється) фізичній особі - підприємцю або юридичній особі не пізніше наступного робочого дня після його прийняття. Вручення (направлення) копії рішення, зазначеного у частині п'ятій цієї статті, здійснюється в будь-який спосіб, що забезпечує наявність доказів здійснення такого вручення (направлення).

Якщо протягом строку розгляду заяви, передбаченого частиною п'ятою цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, не прийме рішення про включення або вмотивовану відмову у включенні до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва, фізична особа - підприємець або юридична особа має право на виробництво насіння і садивного матеріалу для їх реалізації без включення до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва з останнього дня строку розгляду заяви, передбаченого частиною п'ятою цієї статті.

Виключними підставами для відмови у включенні до Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва є:

невідповідність поданих документів вимогам цього Закону;

виявлення у поданих документах недостовірної інформації.

У разі зміни інформації про ботанічний таксон, назву сорту, категорію (генерацію) та кількість (обсяг) насіння, садивного матеріалу, включеного до виробничої програми, або номера та дати видачі документа, на підставі якого набуто право на використання сорту (але не рідше одного разу на рік), суб'єкт насінництва та розсадництва зобов'язаний подавати оновлені відомості до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Рішення про виключення суб'єкта насінництва та розсадництва з Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва приймається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у разі:

подання суб'єктом насінництва та розсадництва заяви про виключення з Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва;

неподання суб'єктом насінництва та розсадництва оновлених відомостей про ботанічний таксон, назву сорту, категорію (генерацію) та кількість (обсяг) насіння, садивного матеріалу, включеного до його виробничої програми, або номера та дати видачі документа, на підставі якого ним набуто право на використання сорту;

систематичного грубого порушення законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

припинення юридичної особи чи підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

Реєстр суб'єктів насінництва та розсадництва містить такі відомості:

найменування/прізвище, ім'я та по батькові суб'єкта насінництва та розсадництва, його місцезнаходження/місце проживання;

ботанічний таксон, назва сорту, який він виробляє;

категорія (генерація) та кількість (обсяг) насіння, садивного матеріалу, включеного до виробничої програми;

номер та дата видачі документа, на підставі якого фізичною особою - підприємцем або юридичною особою набуто право на використання сорту.

Оновлення інформації Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва здійснюється протягом трьох робочих днів після прийняття рішення, що має наслідком зміну відомостей, що містяться в Реєстрі суб'єктів насінництва та розсадництва.

Порядок ведення Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 12^3. Реєстр аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів)

Особа, яка отримала свідоцтво аудитора з сертифікації (агронома-інспектора), включається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, до Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів) не пізніше наступного робочого дня з дня видачі їй свідоцтва аудитора з сертифікації (агронома-інспектора).

Рішення про виключення особи з Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів) приймається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у разі скасування свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) не пізніше наступного робочого дня після прийняття рішення про скасування свідоцтва.

Оновлення інформації Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів) здійснюється протягом трьох робочих днів з дня прийняття рішення, що має наслідком зміну відомостей, що містяться в Реєстрі аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів), крім інформації про включення або виключення особи з Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів), яка оновлюється у строки, встановлені цим Законом.

Реєстр аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів) містить такі відомості:

прізвище, ім'я та по батькові аудитора із сертифікації (агронома-інспектора);

дата видачі та номер свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора);

дата видачі та номер свідоцтва про підвищення кваліфікації (за наявності);

види робіт, які аудитор із сертифікації (агроном-інспектор) має право здійснювати;

дата скасування чи тимчасового зупинення дії свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора);

посада аудитора із сертифікації (агронома-інспектора), якщо аудитор провадить свою діяльність як посадова особа центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, чи державного підприємства, установи, організації, що входить до сфери управління такого органу.

Порядок ведення Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів) затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 12^4. Реєстр органів з оцінки відповідності

Підприємства, установи, організації чи їхні підрозділи, акредитовані та уповноважені у встановленому цим Законом порядку на здійснення діяльності з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва, включаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, до Реєстру органів з оцінки відповідності не пізніше наступного робочого дня з дня прийняття рішення про уповноваження.

Реєстр органів з оцінки відповідності містить відомості про юридичну особу, її матеріально-технічну базу, кількість кваліфікованого персоналу, який працює на постійній основі, наявність лабораторій.

Оновлення інформації Реєстру органів з оцінки відповідності здійснюється протягом одного робочого дня з дня прийняття рішення про зміну відомостей, що містяться в Реєстрі органів з оцінки відповідності.

Підприємство, установа, організація чи їхній підрозділ виключається з Реєстру органів з оцінки відповідності та позбавляється права на здійснення діяльності з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва у разі скасування атестата про акредитацію або рішення про уповноваження.

Порядок ведення Реєстру органів з оцінки відповідності встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 12^5. Реєстр сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал

Відомості про видані сертифікати на насіння та/або садивний матеріал вносяться до Реєстру сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал суб'єктом видачі відповідного сертифіката не пізніше наступного робочого дня з дня його видачі.

Реєстр сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал містить такі відомості:

номер, дата видачі та строк дії відповідного сертифіката;

найменування/прізвище, ім'я та по батькові суб'єкта насінництва та розсадництва, якому видано сертифікат;

ботанічний таксон, назва сорту, категорія (генерація), номер та маса партії, номери етикеток;

інформація (відмітка) про скасування сертифіката.

Порядок ведення Реєстру сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал затверджується Кабінетом Міністрів України»;

8) статті 13, 15-18 викласти в такій редакції:

«Стаття 13. Права та обов'язки суб'єктів насінництва та розсадництва

Суб'єкти насінництва та розсадництва мають право:

на перевагу при розташуванні насіннєвих посівів сортів рослин (клонів, ліній, гібридів першого покоління) перехреснозапильних культур перед іншими товаровиробниками;

вимагати відшкодування завданих збитків від перехресного запилення посівів перехреснозапильних культур іншим сортом внаслідок порушення їхнього права на перевагу при розташуванні насіннєвих посівів, встановленого цим Законом;

звертатися до відповідних органів виконавчої влади або до суду в разі порушення прав, наданих їм цим Законом;

брати участь у виконанні державних цільових програм щодо виробництва насіння і садивного матеріалу;

брати участь у формуванні державного резервного насіннєвого фонду.

Порядок узгодження розташування насіннєвих посівів встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Суб'єкти насінництва та розсадництва зобов'язані:

додержуватися майнових прав інтелектуальної власності на сорти рослин при виробництві та реалізації насіння і садивного матеріалу;

додержуватися технологічних і методичних вимог у сфері насінництва та розсадництва щодо збереження сортових якостей, біологічних і урожайних властивостей сорту та посівних якостей насіння і садивного матеріалу;

гарантувати відповідність насіння і садивного матеріалу, що підлягає реалізації, сортовим і посівним (товарним) якостям, зазначеним у сертифікатах на насіння і садивний матеріал;

зберігати дублікати проб насіння і садивного матеріалу (відповідно до біологічної здатності) упродовж строку дії сертифікатів на насіння або садивний матеріал;

вести щодо кожного сорту насінницьку документацію за встановленими формами і зберігати її протягом трьох років;

додержуватися встановленого законодавством у сфері насінництва та розсадництва порядку пакування, маркування, транспортування та зберігання насіння і садивного матеріалу;

відшкодовувати матеріальні збитки споживачу в разі реалізації йому некондиційного насіння чи садивного матеріалу;

здійснювати внутрішньогосподарський контроль за виробництвом та обігом насіння і садивного матеріалу;

у разі створення базових маточних насаджень формувати їх вихідним садивним матеріалом багаторічних рослин, отриманих від базових розсадників.

Посадові особи суб'єкта насінництва та розсадництва в разі проведення заходів державного контролю у сфері насінництва та розсадництва зобов'язані сприяти посадовим особам, які здійснюють державний контроль у сфері насінництва та розсадництва, у виконанні їхніх повноважень.

Суб'єкти насінництва та розсадництва також можуть мати інші права та обов'язки, визначені законом»;

«Стаття 15. Введення в обіг насіння і садивного матеріалу

Насіння і садивний матеріал вводяться в обіг після їх сертифікації. Сертифікати на насіння або сертифікати на садивний матеріал можуть бути видані, якщо:

насіння та/або садивний матеріал належить до сорту, занесеного до Реєстру сортів рослин України;

насіння за сортовими або посівними якостями відповідає вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

садивний матеріал за сортовими або товарними якостями відповідає вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва.

Стаття 16. Вимоги щодо визначення сортових і посівних якостей насіння та сортових і товарних якостей садивного матеріалу

При визначенні сортових і посівних якостей насіння та сортових і товарних якостей садивного матеріалу використовуються єдині методи та лабораторно-технічні засоби, єдина термінологія і нормативна документація.

Стаття 17. Визначення сортових і посівних якостей насіння та сортових і товарних якостей садивного матеріалу

Визначення сортових якостей насіння і садивного матеріалу здійснюється шляхом польового оцінювання, ділянкового та лабораторного сортового контролю на відповідність сорту морфологічним ознакам, визначеним при його реєстрації.

Польове оцінювання садивного матеріалу, призначеного для реалізації, та багаторічних насаджень плодових, ягідних, горіхоплідних, малопоширених культур, винограду та хмелю проводиться щорічно, незалежно від обсягів виробництва, з метою визначення його якості та видачі сертифіката.

Якщо посів (насадження) за сортовими якостями не відповідає вимогам до заявленої категорії, одержане насіння та/або садивний матеріал може бути переведено в нижчу категорію, вимогам якої воно відповідає. У разі якщо посів (насадження) не відповідає вимогам заявленої категорії, аудитор з сертифікації (агроном-інспектор) знижує її до тієї категорії, вимогам якої він відповідає.

У разі невідповідності посіву (насадження) вимогам, встановленим законодавством у сфері насінництва та розсадництва, він вилучається з числа насіннєвих (розсадницьких).

Насіння, яке не може бути використане на посів, продовольчі, кормові або інші цілі, знищується під наглядом посадової особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, за рахунок власника насіння.

Садивний матеріал, який не може бути використаний для створення багаторічних насаджень або в інших цілях, знищується під наглядом посадової особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, за рахунок власника садивного матеріалу.

Кожна партія насіння і садивного матеріалу для реалізації повинна супроводжуватися сертифікатами:

насіння - сертифікатом, що засвідчує його сортові якості, та сертифікатом, що засвідчує його посівні якості;

садивний матеріал - сертифікатом, що засвідчує його сортові якості, та сертифікатом, що засвідчує його товарні якості.

За результатами визначення сортових якостей аудитор з сертифікації (агроном-інспектор) видає акт польового оцінювання, який є підставою для видачі сертифіката, що засвідчує сортові якості насіння та/або садивного матеріалу.

Форма акта польового оцінювання затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Використання для сівби/посадки насіння та/або садивного матеріалу, що не має відповідного сертифіката, забороняється.

Визначення посівних якостей насіння або товарних якостей садивного матеріалу здійснюється органом з оцінки відповідності шляхом аналізу проб, відібраних від партій насіння та/або садивного матеріалу аудиторами з сертифікації (агрономами-інспекторами).

Якщо за результатами аналізу проб насіння та/або садивний матеріал відповідають вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва, на таке насіння та/або садивний матеріал видаються сертифікати, що засвідчують посівні якості насіння або товарні якості садивного матеріалу.

Взяття проб і визначення сортових та посівних якостей насіння або сортових і товарних якостей садивного матеріалу, що експортуються, здійснюються відповідно до міжнародних правил.

Стаття 18. Проведення сертифікації насіння і садивного матеріалу

Сертифікації підлягає:

насіння і садивний матеріал сорту, занесеного до Реєстру сортів рослин України;

насіння і садивний матеріал сорту, занесеного до Переліку сортів рослин ОЕСР, тих рослин, до схем сертифікації яких приєдналася Україна та які вирощуються з метою експорту.

Сертифікати видаються на платній основі.

Порядок формування вартості послуг із проведення сертифікації у сфері насінництва та розсадництва органами з оцінки відповідності державної форми власності та аудиторами із сертифікації (агрономами-інспекторами), які провадять свою діяльність як посадові особи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, чи державного підприємства, установи, організації, що входить до сфери його управління, визначається Кабінетом Міністрів України.

Оплата послуг з проведення сертифікації органами з оцінки відповідності приватної форми власності та аудиторами із сертифікації (агрономами-інспекторами), які провадять свою діяльність як незалежні експерти, здійснюється на договірних засадах.

За результатами проведення сертифікації видаються сертифікати, що засвідчують сортові або посівні якості насіння, чи сертифікати, що засвідчують сортові або товарні якості садивного матеріалу.

Суб'єктами видачі сертифікатів, що засвідчують сортові якості насіння або садивного матеріалу, є центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, або органи з оцінки відповідності, що входять до сфери його управління.

Суб'єктами видачі сертифікатів, що засвідчують посівні якості насіння або товарні якості садивного матеріалу, є центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, або органи з оцінки відповідності будь-якої форми власності.

Порядок проведення сертифікації, видачі та скасування сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал та форма сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал затверджуються Кабінетом Міністрів України»;

9) доповнити статтями 18^1 та 18^2 такого змісту:

«Стаття 18^1. Орган з оцінки відповідності

Орган з оцінки відповідності має право здійснювати діяльність з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва лише за умови, що він уповноважений центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Орган з оцінки відповідності:

встановлює відповідність насіння і садивного матеріалу вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва шляхом визначення посівних якостей насіння і товарних якостей садивного матеріалу;

здійснює лабораторний сортовий контроль насіння і садивного матеріалу;

видає сертифікати на сортові і посівні якості насіння та сортові і товарні якості садивного матеріалу;

здійснює інші функції, на виконання яких його уповноважено відповідно до цього Закону.

Підприємство, установа, організація чи їхній підрозділ може бути уповноважено рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, на здійснення діяльності з оцінки відповідності у сфері насінництва та розсадництва, якщо таке підприємство, установа, організація чи їхній підрозділ:

є юридичною особою - резидентом України;

може підтвердити відповідний рівень компетентності;

має належну кількість кваліфікованого персоналу, який працює на постійних умовах, достатню для проведення робіт з оцінки відповідності;

не використовує фінансові та матеріальні ресурси суб'єктів насінництва та розсадництва;

має належне інформаційно-технічне забезпечення, фінансові та матеріальні ресурси, які дають змогу проводити роботи з оцінки відповідності;

має акредитовані лабораторії (центри);

має систему управління якістю;

не має комерційної або іншої заінтересованості щодо об'єктів заявки;

має належну матеріально-технічну базу та інші об'єкти інфраструктури;

не має комерційної або іншої заінтересованості щодо продукції, яку оцінює.

Порядок підтвердження підприємствами, установами, організаціями чи їхніми підрозділами відповідного рівня компетентності, вимоги щодо кількості кваліфікованого персоналу, що працює на постійній основі, вимоги до фінансових та матеріальних ресурсів, вимоги до акредитованих лабораторій та системи управління якістю, перелік документів, необхідних для отримання уповноваження, та порядок їх подання затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Виключними підставами для відмови в уповноваженні є:

невідповідність підприємства, установи, організації чи їхнього підрозділу вимогам, встановленим цією статтею;

виявлення недостовірних відомостей у документах.

Підприємство, установа, організація чи їхній підрозділ, щодо якого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, прийнято рішення про відмову в уповноваженні, повторно подає заяву після усунення всіх виявлених недоліків.

Рішення про скасування уповноваження приймається у разі:

подання органом з оцінки відповідності заяви про скасування уповноваження;

виявлення недостовірних відомостей у документах;

скасування атестата про акредитацію органу з оцінки відповідності шляхом прийняття відповідного рішення;

виявлення фактів порушення законодавства з питань оцінки відповідності.

Рішення про скасування уповноваження приймається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, який інформує про це у десятиденний строк орган з оцінки відповідності.

Контроль за діяльністю органу з оцінки відповідності щодо виконання функцій, на які його уповноважено, здійснюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Органи з оцінки відповідності можуть додатково акредитуватися у відповідних системах сертифікації та/або оцінки відповідності міжнародних організацій, учасницею яких є Україна, або інших профільних організаціях та/або асоціаціях у сфері насінництва та розсадництва.

Стаття 18^2. Аудитори із сертифікації (агрономи-інспектори)

Для отримання свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) особа повинна:

мати повну вищу агрономічну освіту та стаж роботи за спеціальністю не менше одного року;

пройти атестацію шляхом складання кваліфікаційного іспиту.

Аудитором із сертифікації (агрономом-інспектором) не може бути особа з обмеженою дієздатністю або визнана недієздатною за рішенням суду.

Особа, яка має намір скласти кваліфікаційний іспит, подає до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику:

заяву встановленого зразка;

копію документа про повну вищу освіту;

документ, що підтверджує стаж роботи.

Форма заяви на складання кваліфікаційного іспиту затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Під час проведення кваліфікаційного іспиту перевіряється та підтверджується рівень теоретичних і практичних знань та умінь особи у сфері насінництва та розсадництва.

Особі, яка успішно склала кваліфікаційний іспит, видається свідоцтво аудитора із сертифікації (агронома-інспектора). У свідоцтві зазначається вид робіт, які аудитор із сертифікації (агроном-інспектор) має право здійснювати. Особа, яка не склала кваліфікаційний іспит, допускається до його повторного складання не раніше ніж через два місяці.

Свідоцтво аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) є безстроковим та видається безоплатно. Аудитори із сертифікації (агрономи-інспектори) зобов'язані не рідше одного разу на три роки підвищувати свою кваліфікацію. Порядок підвищення кваліфікації та внесення відповідної інформації до Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів) встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику. Невиконання вимоги щодо підвищення кваліфікації у встановлені цим Законом строки є підставою для тимчасового зупинення дії свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) на період до одержання свідоцтва про підвищення кваліфікації.

Рішення про тимчасове зупинення дії свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) приймається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Дія свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) поновлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, протягом п’яти днів з дня одержання свідоцтва про підвищення кваліфікації.

Свідоцтво аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) скасовується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у таких випадках:

за зверненням аудитора із сертифікації (агронома-інспектора);

за рішенням суду, у тому числі щодо обмеження дієздатності особи, яка є аудитором із сертифікації (агрономом-інспектором), визнання її недієздатною, безвісно відсутньою;

надання завідомо неправдивих відомостей, що призвели до прийняття рішення про видачу свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора);

у разі встановлення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, факту систематичного грубого порушення аудитором із сертифікації (агрономом-інспектором) законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

на підставі свідоцтва про смерть.

Порядок видачі, скасування, тимчасового зупинення дії та форма свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Аудитор із сертифікації (агроном-інспектор) може провадити свою діяльність як незалежний експерт або як посадова особа центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, чи державного підприємства, установи, організації, що входить до сфери його управління.

Аудитор із сертифікації (агроном-інспектор) з урахуванням обмежень, встановлених цим Законом, має право здійснювати у сфері насінництва та розсадництва:

визначення сортових якостей насіння і садивного матеріалу та видачу актів польового оцінювання;

відбір проб;

брати участь у маркуванні партій насіння і садивного матеріалу.

Роботи з визначення сортових якостей насіння і садивного матеріалу (польове оцінювання) категорій добазового і базового насіння та категорій вихідного і базового садивного матеріалу проводить виключно аудитор із сертифікації (агроном-інспектор), який є посадовою особою центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, чи державного підприємства, установи, організації, що входить до сфери його управління, а роботи із визначення сортових якостей інших категорій можуть проводити будь-які аудитори із сертифікації (агрономи-інспектори), за умови вибіркового оцінювання таких робіт аудитором із сертифікації (агрономом-інспектором), який є посадовою особою відповідного центрального органу виконавчої влади чи державного підприємства, установи, організації, що входить до сфери управління такого органу.

Аудитори із сертифікації (агрономи-інспектори) несуть відповідальність за результати та якість своєї роботи у сфері насінництва та розсадництва згідно із законом»;

10) статті 19-21 викласти в такій редакції:

«Стаття 19. Використання насіння і садивного матеріалу сортів, не занесених до Реєстру сортів рослин України

Кондиційне насіння і садивний матеріал сортів, не занесених до Реєстру сортів рослин України, можуть використовуватися для посівних цілей лише у разі, якщо:

розмноження насіння сорту, включеного до Переліку сортів рослин ОЕСР, до насіннєвих схем сертифікації яких приєдналася Україна, здійснюється для вивезення за межі України;

заявник сорту створює запас насіння та садивного матеріалу для набуття майнових прав інтелектуальної власності на нього.

Стаття 20. Ввезення та вивезення насіння і садивного матеріалу

Ввезення на територію України насіння і садивного матеріалу здійснюється за умови належності його до сорту, занесеного до Реєстру сортів рослин України та/або Переліку сортів рослин ОЕСР, тих сільськогосподарських рослин, до схем сортової сертифікації яких приєдналася Україна, а також в інших випадках, визначених цією статтею.

Ввезення на територію України та вивезення за її межі насіння і садивного матеріалу сорту, не занесеного до Реєстру сортів рослин України, але занесеного до Переліку сортів рослин ОЕСР, тих сільськогосподарських рослин, до схем сортової сертифікації яких приєдналася Україна, здійснюються виключно для цілей розмноження та подальшого вивезення за межі України в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Митне оформлення насіння і садивного матеріалу здійснюється за наявності фітосанітарного сертифіката та сертифіката країни-експортера, що засвідчує якість насіння та/або садивного матеріалу, або сертифіката ОЕСР і сертифіката ISTA.

Насіння і садивний матеріал, що ввозяться на територію України та на які видані сертифікати ОЕСР та сертифікати ISTA, не потребують додаткової перевірки показників, зазначених у цих сертифікатах.

Насіння і садивний матеріал, що ввозяться для реалізації на території України, повинні відповідати вимогам, встановленим законодавством у сфері насінництва та розсадництва.

Ввезення на територію України та вивезення за її межі зразків насіння і садивного матеріалу сортів рослин, не включених до Реєстру сортів рослин України та/або Переліку сортів рослин ОЕСР, можуть здійснюватися для селекційних, дослідних робіт і експонування суб’єктами насінництва та розсадництва на основі підтвердження, виданого центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва.

Порядок видачі підтвердження або відмови в його видачі, переоформлення, видачі дубліката чи анулювання підтвердження встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Видача підтвердження, його переоформлення та видача дубліката здійснюються безоплатно.

Для отримання підтвердження суб’єкт насінництва та розсадництва подає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, або до центру надання адміністративних послуг заяву за формою, затвердженою Кабінетом Міністрів України.

Інформація про прийняття заяви центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, або центром надання адміністративних послуг у порядку інформаційної взаємодії направляється центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері митної справи.

Відповідальність за достовірність зазначених відомостей, що містяться у заяві, несе суб’єкт господарювання - заявник.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, має право перевіряти відомості, зазначені в заяві. Для перевірки відомостей, зазначених у заяві, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, має право запитувати відповідну інформацію в органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також має доступ до даних державних реєстрів.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, зобов’язаний прийняти рішення про видачу підтвердження або про обґрунтовану відмову у його видачі не пізніше п’яти робочих днів з дня отримання заяви.

Підтвердження або обґрунтована відмова у його видачі направляється (вручається) суб’єкту насінництва та розсадництва, а також у порядку інформаційної взаємодії центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері митної справи, не пізніше наступного робочого дня після прийняття відповідного рішення у будь-який спосіб, що забезпечує наявність доказів здійснення такого направлення (вручення).

Порядок інформаційної взаємодії центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, і центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері митної справи, визначається Кабінетом Міністрів України.

Виключними підставами для обґрунтованої відмови у видачі підтвердження є:

перевищення дозволених кількісних обмежень на обсяг зразків насіння та/або садивного матеріалу, що ввозиться в Україну для селекційних, дослідних робіт і експонування;

встановлення факту подання недостовірних відомостей у заяві.

У разі якщо через п’ять робочих днів з дня закінчення встановленого строку суб’єкт господарювання не отримав підтвердження або обґрунтовану відмову у його видачі, він має право на ввезення в Україну або вивезення з України зразків насіння і садивного матеріалу без підтвердження на підставі копії заяви (з описом прийнятих документів) з відміткою про дату її прийняття центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, за умови відсутності у центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері митної справи, інформації про відмову у видачі підтвердження.

Підтвердження діє з дня його видачі до дня фактичного ввезення в Україну або вивезення з України погодженого обсягу насіння або садивного матеріалу, але не більше одного року.

Зразки насіння і садивного матеріалу, що ввозяться в Україну або вивозяться з України для селекційних, дослідних робіт і експонування суб’єктами насінництва та розсадництва, не підлягають сертифікації. Карантинний огляд зазначених зразків здійснюється безоплатно.

Обсяг зразків насіння та садивного матеріалу сорту рослин, що ввозяться для селекційних, дослідних робіт і експонування протягом одного календарного року, не повинен перевищувати тридцятикратного обсягу посадкового матеріалу сорту, що надається для проведення одного року польових досліджень з кваліфікаційної експертизи сортів рослин на придатність для поширення в Україні.

Для сортів рослин (родів і видів), рішення щодо придатності яких для поширення в Україні приймається за даними заявника, зразки насіння та садивного матеріалу для селекційних, дослідних робіт і експонування ввозяться в кількості, що подається разом із заявкою на сорт рослин.

Суб’єкт насінництва та розсадництва, який отримав підтвердження, до 1 лютого року, наступного за роком, в якому здійснено ввезення в Україну зразків насіння і садивного матеріалу для селекційних, дослідних робіт і експонування, зобов’язаний письмово повідомити центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, про фактичний обсяг ввезених зразків насіння і садивного матеріалу та їх подальше використання (місце вирощування та обсяги отриманого врожаю).

Контроль за використанням зразків насіння і садивного матеріалу, що ввозяться для селекційних, дослідних робіт і експонування, а також за врожаєм, отриманим з таких зразків, здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва.

Стаття 21. Маркування та пакування насіння і садивного матеріалу

Насіння і садивний матеріал, що вводяться в обіг, обов’язково маркуються і пакуються згідно із законодавством у сфері насінництва та розсадництва»;

11) частину першу статті 22 викласти в такій редакції:

«Суб’єкт насінництва гарантує відповідність сортових і посівних якостей насіння, а суб’єкт розсадництва - сортових і товарних якостей садивного матеріалу вимогам законодавства у сфері насінництва та розсадництва, про що зазначається у сертифікатах»;

12) статті 23-26 і 28 викласти в такій редакції:

«Стаття 23. Арбітражне (експертне) визначення посівних якостей насіння і товарних якостей садивного матеріалу

Арбітражне (експертне) визначення посівних якостей насіння і товарних якостей садивного матеріалу може здійснюватися на вимогу споживача або суб’єкта насінництва та розсадництва центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва.

Порядок арбітражного (експертного) визначення якості насіння і садивного матеріалу та порядок оформлення відповідних заяв встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Розділ V
ДЕРЖАВНИЙ НАГЛЯД (КОНТРОЛЬ) У СФЕРІ НАСІННИЦТВА ТА РОЗСАДНИЦТВА

Стаття 24. Державний орган нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва

Державний нагляд (контроль) у сфері насінництва та розсадництва здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва, та його територіальні органи в порядку, встановленому законом.

Стаття 25. Посадові особи, які здійснюють державний нагляд (контроль) у сфері насінництва та розсадництва

Здійснення державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва покладається на інспекторів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва.

На посадових осіб, які здійснюють державний нагляд (контроль) у сфері насінництва та розсадництва, поширюється дія Закону України «Про державну службу».

Стаття 26. Повноваження посадових осіб з питань нагляду (контролю) у сфері насінництва та розсадництва

Посадові особи, які здійснюють державний нагляд (контроль) у сфері насінництва та розсадництва, у межах своїх повноважень при здійсненні заходів державного контролю мають право:

контролювати додержання суб’єктами насінництва та розсадництва вимог законодавства у сфері насінництва та розсадництва;

давати обов’язкові для виконання суб’єктами насінництва та розсадництва вказівки про усунення порушень щодо ведення насінництва та розсадництва і визначати строк усунення виявлених порушень;

безперешкодного доступу в будь-яке місце вирощування, оброблення та зберігання насіння і садивного матеріалу відповідно до закону;

ознайомлюватися з документацією щодо насінництва та розсадництва, відкривати будь-яку упаковку (контейнер) з насінням чи садивним матеріалом для відбору контрольних проб;

накладати на винних осіб адміністративні стягнення за порушення вимог цього Закону та інших нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до цього Закону;

звертатися до суду щодо застосування заходів реагування у вигляді зупинення або заборони реалізації насіння і садивного матеріалу, якщо під час перевірки виявлено невідповідність їхніх якісних показників вимогам законодавства;

виконувати інші повноваження, визначені законом»;

«Стаття 28. Відповідальність за порушення законодавства у сфері насінництва та розсадництва

Особи, винні в порушенні законодавства у сфері насінництва та розсадництва, несуть відповідальність згідно із законом.

Суб’єкт насінництва та розсадництва позбавляється права займатися виробництвом, реалізацією та використанням насіння і садивного матеріалу шляхом виключення з Реєстру суб’єктів насінництва та розсадництва у разі систематичного грубого порушення ним законодавства у сфері насінництва та розсадництва.

У разі систематичного грубого порушення аудитором із сертифікації (агрономом-інспектором) законодавства у сфері насінництва та розсадництва він позбавляється права провадити діяльність у сфері насінництва та розсадництва строком на п’ять років, а видане йому свідоцтво аудитора із сертифікації (агронома-інспектора) скасовується.

Накладення стягнення не звільняє винних осіб від відшкодування збитків у випадках і порядку, передбачених законом».

II. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності через шість місяців з дня його опублікування, крім підпункту 10 пункту 3 розділу I в частині визнання сертифікатів ОЕСР та ISTA і пунктів 2 та 3 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону.

2. Установити, що сертифікація насіння і садивного матеріалу, не завершена до набрання чинності цим Законом, проводиться відповідно до законодавства, що діяло на момент подачі повідомлення про проведення сертифікації насіння і садивного матеріалу.

3. Кабінету Міністрів України:

1) протягом трьох місяців з дня, наступного за днем опублікування цього Закону, але не пізніше дня набрання чинності цим Законом:

прийняти нормативно-правові акти, передбачені цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону;

забезпечити прийняття міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади нормативно-правових актів, що випливають із цього Закону;

2) протягом шести місяців з дня, наступного за днем опублікування цього Закону, але не пізніше дня набрання чинності цим Законом забезпечити:

організацію навчання та видачу свідоцтв аудиторам із сертифікації (агрономам-інспекторам);

створення та функціонування передбачених цим Законом систем сертифікації насіння і садивного матеріалу та реєстрації прав на сорти рослин;

передачу матеріалів заявок на сорти рослин, поданих до набрання чинності цим Законом, відповідному центральному органу виконавчої влади, відповідальному за державну реєстрацію прав на сорти рослин згідно із цим Законом;

передачу існуючих реєстрів та відомостей, необхідних для їх ведення, відповідним центральним органам виконавчої влади, що згідно із цим Законом відповідають за забезпечення їх ведення.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
8 грудня 2015 року.
№ 864-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до статті 50 Закону України «Про землеустрій» щодо спрощення процедури виготовлення проектів землеустрою для відведення земельних ділянок

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Абзац десятий частини третьої статті 50 Закону України «Про землеустрій» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 36, ст. 282; 2013 р., № 40, ст. 535) викласти в такій редакції:

«копії правовстановлюючих документів на об’єкти нерухомого майна для об’єктів будівництва III-V категорії складності, які розташовані на земельній ділянці».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом місяця з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 8 грудня 2015 року.
№ 863-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Декрету Кабінету Міністрів України «Про стандартизацію і сертифікацію»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Декрету Кабінету Міністрів України від 10 травня 1993 року № 46-93 «Про стандартизацію і сертифікацію» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 27, ст. 289; 2014 р., № 41-42, ст. 2024) такі зміни:

1) у частині другій статті 1 слова «не поширюються на продукцію» замінити словами «не поширюються на обов’язкову сертифікацію продукції»;

2) частину першу статті 13 доповнити другим реченням такого змісту: «Сертифікація харчової продукції, послуг і систем управління в державній системі сертифікації є добровільною».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 8 грудня 2015 року.
№ 868-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 29, ст. 377 із наступними змінами) такі зміни:

1) у статті 9:

абзац дев’ятий частини першої після слів «на торгівлю» доповнити словами «крім випадків, визначених цим Законом»;

абзац одинадцятий частини другої доповнити словами та цифрами «або здійснення інших заходів відповідно до частин одинадцятої та дванадцятої статті 29 цього Закону»;

2) статтю 29 після частини десятої доповнити чотирма новими частинами такого змісту:

«У разі якщо дискримінаційні та/або недружні дії щодо України застосовуються державою, визнаною Верховною Радою України державою-агресором та/або державою-окупантом, заходи у відповідь, визначені частиною третьою цієї статті, можуть застосовуватися за рішенням Кабінету Міністрів України.

Додатковими заходами, що можуть застосовуватися у відповідь, є:

заборона зовнішньоекономічних операцій або встановлення обмеження на їх здійснення;

скасування тарифних пільг (тарифних преференцій) щодо ставок Митного тарифу України шляхом зупинення звільнення від оподаткування ввізним митом, застосування пільгових чи повних ставок ввізного мита або скасування тарифних квот.

Кабінет Міністрів України приймає рішення про застосування заходів у відповідь на дії держави-агресора та/або держави-окупанта без дотримання вимог частин четвертої - дев’ятої цієї статті.

Рішення про застосування заходів у відповідь на дії держави-агресора та/або держави-окупанта має містити строк їх застосування, крім випадків застосування заходів, що призводять до припинення прав, та інших заходів, які за змістом не можуть застосовуватися тимчасово».

У зв’язку з цим частину одинадцяту вважати частиною п’ятнадцятою.

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 24 грудня 2015 року.
№ 905-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо цільового спрямування екологічного податку

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до Бюджетного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 50-51, ст. 572) такі зміни:

1. Пункт 43 частини першої статті 64, пункт 33 частини першої статті 66 та пункт 20^4 частини першої статті 69 виключити.

2. Частину першу статті 69^1 доповнити пунктом 4^1 такого змісту:

«41) 80 відсотків екологічного податку (крім екологічного податку, визначеного пунктом 16^1 частини другої статті 29 цього Кодексу), у тому числі: до сільських, селищних, міських бюджетів, бюджетів об’єднаних територіальних громад, що створюються згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, - 25 відсотків, обласних бюджетів та бюджету Автономної Республіки Крим - 55 відсотків, бюджетів міст Києва та Севастополя - 80 відсотків».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2016 року.

2. Частину шосту статті 47 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 41, ст. 546 із наступними змінами) викласти в такій редакції:

«Кошти місцевих, Автономної Республіки Крим і Державного фондів охорони навколишнього природного середовища можуть використовуватися тільки для фінансового забезпечення здійснення природоохоронних заходів, включаючи захист від шкідливої дії вод сільських населених пунктів та сільськогосподарських угідь, ресурсозберігаючих заходів, у тому числі наукових досліджень з цих питань, ведення державного кадастру територій та об’єктів природно-заповідного фонду, а також заходів для зниження забруднення навколишнього природного середовища та дотримання екологічних нормативів і нормативів екологічної безпеки, для зниження впливу забруднення навколишнього природного середовища на здоров’я населення».

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 24 грудня 2015 року.
№ 918-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди (у формі обміну нотами) між Україною і Малайзією про продовження дії Угоди між Україною та Малайзією про направлення Малайзійського персоналу до України у зв’язку з падінням літака «Malaysian Airlines» рейсу MH17 від 1 серпня 2014 року

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Угоду (у формі обміну нотами) між Україною і Малайзією про продовження дії Угоди між Україною та Малайзією про направлення Малайзійського персоналу до України у зв’язку з падінням літака «Malaysian Airlines» рейсу MH17 від 1 серпня 2014 року, вчинену 17 серпня 2015 року в м. Києві, яка набирає чинності з дня отримання Малайзійською Стороною дипломатичного повідомлення про завершення виконання Українською Стороною внутрішньодержавних процедур, необхідних для продовження строку дії Угоди, ратифікувати.

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України П. ПОРОШЕНКО

м. Київ, 25 грудня 2015 року.
№ 929-VIII.

(Додаток див. на сайті www.golos.com.ua).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо дерегуляції в агропромисловому комплексі

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. В абзаці другому частини першої статті 107[1] Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122) слова «використання для відтворення неатестованих та недопущених до відтворення плідників» виключити.

2. У Кодексі України про надра (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 36, ст. 340):

1) у статті 21:

у назві слова «прісних підземних вод» замінити словами «підземних вод (крім мінеральних)»;

у частині першій слова «прісних підземних вод» замінити словами «підземних вод (крім мінеральних)», а після слів «спеціальних дозволів» доповнити словами та цифрами «крім випадків, передбачених статтею 23 цього Кодексу»;

2) у статті 23:

у назві слова «прісних підземних вод» замінити словами «підземних вод (крім мінеральних)»;

частину першу замінити двома частинами такого змісту:

«Землевласники і землекористувачі в межах наданих їм земельних ділянок мають право без спеціальних дозволів та гірничого

відводу видобувати корисні копалини місцевого значення і торф загальною глибиною розробки до двох метрів, а також підземні води (крім мінеральних) для всіх потреб, крім виробництва фасованої питної води, за умови, що обсяг видобування підземних вод із кожного з водозаборів не перевищує 300 кубічних метрів на добу.

Землевласники і землекористувачі, які є сільськогосподарськими товаровиробниками, частка сільськогосподарського товаровиробництва яких за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 відсотків, крім випадків, передбачених частиною першою цієї статті, в межах наданих їм земельних ділянок мають право без спеціальних дозволів та гірничого відводу видобувати підземні води (крім мінеральних) для сільськогосподарських, виробничих, а також власних господарсько-побутових потреб».

У зв'язку з цим частину другу вважати частиною третьою.

3. У Законі України «Про пестициди і агрохімікати» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 14, ст. 91 із наступними змінами):

1) у статті 4:

частину другу викласти в такій редакції:

«Забороняються ввезення на митну територію України, виробництво, торгівля, застосування та рекламування пестицидів і агрохімікатів до їх державної реєстрації, крім випадків, встановлених цим Законом. Вимоги щодо проведення державної реєстрації пестицидів і агрохімікатів не поширюються на дослідні партії, що використовуються для державних випробувань та наукових досліджень; виробництво для експорту та виробництво дослідних партій, що використовуються для державних випробувань, науково-технологічних досліджень та випробувань, а також на агрохімікати за переліком згідно з додатком до цього Закону. Обов'язковою умовою завезення та застосування незареєстрованих в Україні пестицидів для цих цілей є документальне підтвердження їх державної реєстрації в країні, де вони виробляються»;

частину п'яту виключити;

2) доповнити додатком такого змісту:

"Додаток
до Закону України "Про пестициди і агрохімікати"
від 2 березня 1995 року № 86/95 ВР

ПЕРЕЛІК
агрохімікатів, дозволених до ввезення на митну територію України, виробництва, торгівлі, застосування та рекламування без їх державної реєстрації

№ з/п	Товарна підкатегорія згідно з УКТ ЗЕД	Різновид продукції	Вміст основних складників (масова частка, %)
1	2	3	4
1	2814 10 00 00	Аміак безводний	
2	3102 10 10 00	Сечовина (карбамід)	Азот (більше 45%)
3	3102 10 90 00	Сечовина (карбамід)	Азот (не більше 45%)
4	3102 21 00 00	Сульфат амонію	
5	3102 30 90 00	Аміачна селітра (нітрат амонію)	
6	3102 40 10 00	Суміш нітрату амонію з карбонатом кальцію	Азот (не більше 28%)
7	3102 40 90 00	Суміш нітрату амонію з карбонатом кальцію	Азот (більше 28%)
8	3102 80 00 00	Суміш сечовини та нітрату амонію у водному або аміачному розчині (КАС)	
9	3103 10 90 00	Суперфосфат, концентрований суперфосфат	Вміст оксиду фосфору (P_2O_5) не більше 35%
10	3103 10 10 00	Потрійний суперфосфат	Вміст оксиду фосфору (P_2O_5) більше 35%
11	3103 90 00 00	Фосфоритне борошно	
12	3104 20 50 00	Хлористий калій	Калій у перерахунку на водорозчинний K_2O (більше 40%, але не більше 62%)
13	3104 20 90 00	Хлористий калій	Калій у перерахунку на водорозчинний K_2O (більше 62%)
14	3104 30 00 00	Сульфат калію	
15	2833 21 00 00	Сульфат магнію	
16	2810 00 90 00	Борна кислота	
17	3105 20 10 00	Добрива мінеральні або хімічні із вмістом трьох поживних елементів: азоту, фосфору та калію	Вміст азоту у перерахунку на сухий безводний продукт (більше 10 %)
18	3105 20 90 00	Добрива мінеральні або хімічні із вмістом трьох поживних елементів: азоту, фосфору та калію	Вміст азоту у перерахунку на сухий безводний продукт (не більше 10%)
19	3105 51 00 00	Добрива мінеральні або хімічні інші із вмістом двох поживних елементів: азоту і фосфору (із вмістом нітратів та фосфатів)	
20	3105 59 00 00	Добрива мінеральні або хімічні інші із вмістом двох поживних елементів: азоту і фосфору	
21	3105 60 00 00	Добрива мінеральні або хімічні із вмістом двох поживних елементів: фосфору та калію	
22	2503 00 10 00	Сірка сира або нерафінована (крім сірки сублімованої, осадженої та колоїдної)	
23	2503 00 90 00	Інша сірка	
24	2802 00 00 00	Сірка сублімована або осаджена, колоїдна	

".

4. У Законі України «Про племінну справу у тваринництві» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 6-7, ст. 37 із наступними змінами):

1) у статті 7:

абзаци перший і шостий частини другої викласти в такій редакції:

«Суб'єкти племінної справи у тваринництві зобов'язані»;

«використовувати для відтворення поголів'я плідників з визначеною племінною цінністю за походженням, власною продуктивністю та якістю потомства або плідників, які проходять випробування за якістю потомства»;

частину третю викласти в такій редакції:

«Визначення племінної цінності плідників за походженням, власною продуктивністю та якістю потомства здійснюють уповноважені установи (організації) та селекційні центри»;

доповнити частиною четвертою такого змісту:

«Уповноважені установи (організації) та селекційні центри визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері тваринництва»;

2) статтю 9 викласти в такій редакції:

«Стаття 9. Організація племінної справи у тваринництві

Суб'єкти господарювання, що здійснюють господарську діяльність у племінній справі у тваринництві, пов'язану з виробництвом, зберіганням і торгівлею племінними (генетичними) ресурсами, проведенням генетичної експертизи походження та аномалій тварин, мають право на отримання відповідного статусу суб'єкта племінної справи у тваринництві згідно із законодавством.

Суб'єктам племінної справи у тваринництві (крім власників неплемінних тварин) присвоюється відповідний статус за результатами оцінки певного стану (рівня) ведення селекційно-племінної роботи.

Відповідність суб'єктів племінної справи у тваринництві певному статусу визначається напрямом їхньої господарської діяльності, якістю наявних племінних (генетичних) ресурсів, рівнем ведення селекційно-племінної роботи та участю у створенні селекційних досягнень тощо.

Порядок присвоєння відповідного статусу суб'єкта племінної справи у тваринництві визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері тваринництва.

Рівень ведення селекційно-племінної роботи суб'єктів племінної справи у тваринництві, якість наявних племінних (генетичних) ресурсів, наявність селекційних досягнень визначаються за даними племінного обліку, бонітування, оцінки плідників за якістю потомства, апробації, генетичної експертизи походження та аномалій тварин.

Порядок ведення племінного обліку, бонітування, визначення племінної цінності плідників за походженням, власною продуктивністю та якістю потомства, випробування плідників за якістю потомства, апробації, проведення генетичної експертизи походження та аномалій тварин визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері тваринництва»;

3) у частині першій статті 10:

абзаци третій і п'ятий викласти в такій редакції:

«сперма має бути одержана від племінних плідників, які пройшли генетичну експертизу походження та аномалій тварин, ідентифікована, заготовлена та оброблена в умовах, передбачених технологічними вимогами, встановленими для цієї продукції, відповідати ветеринарно-санітарним вимогам і правилам, а дані про неї повинні відповідати вимогам з племінного обліку. Для відтворення використовується сперма плідників з визначеною племінною цінністю за походженням, власною продуктивністю та якістю потомства або плідників, які проходять випробування за якістю потомства»;

«плідники мають походити від племінних тварин вищої племінної (генетичної) цінності, мати результати генетичної експертизи походження та аномалій тварин, оцінюватися за походженням, власною продуктивністю та якістю отриманого від них потомства або проходити випробування за якістю потомства, а дані про них повинні відповідати вимогам з племінного обліку»;

абзац шостий виключити;

4) у частині першій статті 13 слова «зобов'язані мати» замінити словами «мають право отримувати»;

5) статтю 14 викласти в такій редакції:

«Стаття 14. Вимоги до працівників, які виконують спеціальні роботи, пов'язані з племінними (генетичними) ресурсами

Для виконання спеціальних робіт, пов'язаних з веденням офіційного обліку продуктивності тварин, офіційної класифікації (оцінки) за типом, отриманням, ідентифікацією, зберіганням сперми, ембріонів, яйцеклітин, штучним осімененням маток і трансплантацією ембріонів, залучаються працівники згідно із кваліфікаційними вимогами, визначеними центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері тваринництва»;

6) у статті 16:

у частині першій:

абзац шостий викласти в такій редакції:

«затвердження вимог і порядку визначення племінної цінності плідників за походженням, власною продуктивністю, якістю потомства та проведення випробування плідників за якістю потомства»;

доповнити абзацом одинадцятим такого змісту:

«затвердження вимог і порядку визначення уповноважених установ (організацій) та селекційних центрів»;

у частині другій:

абзац другий викласти в такій редакції:

«визначення (проведення) процедури присвоєння відповідного статусу суб'єктам племінної справи у тваринництві»;

в абзаці п'ятому слова «атестації та допуску до відтворення плідників» виключити;

7) абзац четвертий статті 17 викласти в такій редакції:

«організація випробування плідників за власною продуктивністю та якістю потомства»;

8) в абзаці п'ятому частини першої статті 18 слова «атестацією та допуском плідників до відтворення» замінити словами «проведенням випробувань»;

9) абзац третій частини першої статті 21 виключити.

5. Статтю 4 Закону України «Про рибу, інші водні живі ресурси та харчову продукцію з них» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 15, ст. 107; 2014 р., № 20-21, ст. 727; 2015 р., № 21, ст. 133) викласти в такій редакції:

«Стаття 4. Переробка продуктів лову

Оператори потужностей повинні розробити та запровадити ефективну систему НАССР, що дозволяє контролювати всі небезпечні фактори, які можуть впливати на якість та безпечність харчової продукції».

6. У Законі України «Про карантин рослин» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 19-20, ст. 167 із наступними змінами):

1) у статті 1 визначення терміна «карантинний дозвіл (на імпорт або транзит)» виключити;

2) в абзаці восьмому статті 4 слова «карантинного дозволу» виключити;

3) у частині першій статті 7:

абзац восьмий виключити;

абзац дев'ятнадцятий викласти в такій редакції:

«надання повідомлень заінтересованим партнерам про фітосанітарні заборони чи обмеження, а також інформування в порядку інформаційної взаємодії центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері митної справи, про наявність діючих заборон для імпорту в Україну об'єктів регулювання із зазначенням конкретних країн-експортерів або зон країн походження, з яких заборонено імпорт об'єктів регулювання та/або щодо яких заборонено імпорт об'єктів регулювання, які надходять з цих територій, а також розміщення на офіційному веб-сайті інформації про заборону імпорту об'єктів регулювання в розрізі країн, зон походження, строків та підстав протягом трьох днів з дня прийняття рішення про таку заборону»;

4) у частині четвертій статті 12:

абзац третій після слова «виконувати» доповнити словом «законні»;

абзац сьомий після слова «інспекторам» доповнити словами «у визначених законом випадках»;

в абзаці дев'ятому слова «та карантинні дозволи» виключити;

5) частини другу та третю статті 35 замінити однією частиною такого змісту:

«Імпорт біологічних контрольних організмів для проведення наукових досліджень або біологічного контролю та шкідливих організмів, які завозяться для науково-дослідних цілей, дозволяється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України»;

6) абзац четвертий частини першої статті 36 виключити;

7) статтю 37 виключити;

8) у статті 39:

у частині першій:

абзац другий виключити;

абзац третій після слова «супроводжується» доповнити словом «дійсним»;

у частині другій:

після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

«об'єкт регулювання не імпортований та не походить із забороненої для імпорту країни-експортера чи зони країни походження».

У зв'язку з цим абзаци другий - сьомий вважати відповідно абзацами третім - восьмим;

абзац третій викласти в такій редакції:

«відсутність повідомлення компетентного органу країни походження, реекспорту чи транзиту про надзвичайні обставини та/або підтвердження виявлення вогнища та поширення карантинного організму на конкретній території або виробничій ділянці країни походження чи транзиту»;

в абзаці восьмому слова «карантинного дозволу та» виключити;

у частині третій слова «карантинним дозволом та/або» виключити, а слова «без таких документів» замінити словами «без такого документа»;

частину четверту після слів «об'єкт регулювання, є» доповнити словом «недійсним»;

9) в абзаці другому частини першої статті 41 слова «карантинного дозволу та/або» виключити, а слова «такими документами» замінити словами «таким документом»;

10) у частині першій статті 43 слова «незважаючи на наявність карантинного дозволу» виключити.

7. У Законі України «Про дитяче харчування» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 44, ст. 433; 2011 р., № 22, ст. 149; 2014 р., № 2-3, ст. 41):

1) статтю 1 доповнити частиною другою такого змісту:

«2. Термін «експлуатаційний дозвіл» вживається у значенні, наведеному в Законі України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів»;

2) абзац п'ятий статті 5 викласти в такій редакції:

«виробництва дитячого харчування на потужностях, що мають експлуатаційний дозвіл, отриманий у порядку, встановленому Законом України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів»;

3) частину другу статті 9 виключити;

4) у тексті Закону слова «Про безпечність та якість харчових продуктів» замінити словами «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів».

8. У Законі України «Про ветеринарну медицину» (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 5-6, ст. 53; 2015 р., № 21, ст. 133):

1) у частині другій статті 32:

абзац перший після слова «нагляду» доповнити словами «крім випадків, встановлених цим Законом»;

пункт 2 після слова «тваринного» доповнити словами «та рослинного»;

доповнити абзацами шостим - дев'ятим такого змісту:

«Видача відповідних ветеринарних документів на корми з метою державного ветеринарно-санітарного контролю здійснюється виключно у таких випадках:

за запитом особи, яка здійснює переміщення такого об'єкта державного ветеринарно-санітарного контролю та нагляду;

якщо вимога про наявність відповідного ветеринарного документа передбачена зовнішньоекономічним договором (контрактом);

якщо вимога про наявність відповідного ветеринарного документа передбачена законодавством держави-імпортера або надання такого документа вимагають компетентні органи держави-імпортера»;

2) у другому реченні статті 35 слова «або уповноваженого» замінити словами «уповноваженого або ліцензованого».

9. У Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженому Законом України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532 із наступними змінами):

1) у колонці «Назва документа дозвільного характеру» пункти 2 і 3 викласти в такій редакції:

«2. Ветеринарні документи: ветеринарні довідки - при переміщенні в межах району (крім харчових продуктів тваринного та рослинного походження для споживання людиною)

3. Ветеринарні документи: ветеринарні свідоцтва (для України - форми № 1, № 2) - при переміщенні за межі території Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя, районів, міст (крім харчових продуктів тваринного та рослинного походження для споживання людиною)»;

2) пункт 82 виключити.

10. У Законі України «Про рибне господарство, промислове рибальство та охорону водних біоресурсів» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 17, ст. 155; 2014 р., № 6-7, ст. 80, № 23, ст. 873):

1) у статті 9:

абзаци дев'ятий, шістнадцятий і тридцять третій виключити;

абзац тридцять дев'ятий викласти в такій редакції:

«проведення у межах своїх повноважень моніторингу внутрішнього і зовнішнього ринків рибної продукції, здійснення державного регулювання внутрішнього ринку рибної продукції»;

абзац п'ятдесят шостий виключити;

в абзаці шістдесят першому слова «до закону» замінити словами «до цього Закону»;

2) у статті 19:

частину першу доповнити словами «з урахуванням положень міжнародних договорів України»;

частину другу виключити.

11. Частину першу статті 37 Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 41-42, ст. 2024) доповнити пунктом 7 такого змісту:

«7) обіг неперероблених харчових продуктів із свинини для споживання людиною без відповідних ветеринарних документів у разі підтвердження спалаху хвороб, що є небезпечними для здоров'я людей або тварин, за рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері безпечності та окремих показників якості харчових продуктів».

12. У частині першій статті 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 23, ст. 158):

1) пункт 14 викласти в такій редакції:

«14) виробництво особливо небезпечних хімічних речовин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України, поводження з небезпечними відходами. Не підлягає ліцензуванню зберігання (накопичення) суб'єктом господарювання утворених ним небезпечних відходів, якщо протягом року з дня утворення небезпечні відходи передаються суб'єктам господарювання, що мають ліцензію на поводження з небезпечними відходами»;

2) у пункті 21 слова «риби, крім внутрішніх водоймищ та річок» замінити словами «водних біоресурсів за межами юрисдикції України».

II. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Землевласники і землекористувачі, які на момент набрання чинності цим Законом розпочали відповідно до вимог законодавства процес отримання спеціальних дозволів та гірничого відводу, не потребують з моменту набрання чинності цим Законом таких спеціальних дозволів та гірничого відводу для видобування підземних вод (крім мінеральних), а також не несуть відповідальності за видобування до набрання чинності цим Законом підземних вод (крім мінеральних) без таких спеціальних дозволів та гірничого відводу у разі, якщо таке видобування здійснювалося в обсягах, передбачених частиною першою статті 23 Кодексу України про надра.

Землевласники і землекористувачі, які на момент набрання чинності цим Законом є сільськогосподарськими товаровиробниками, частка сільськогосподарського товаровиробництва яких за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 відсотків, та розпочали відповідно до вимог законодавства процес отримання спеціальних дозволів та гірничого відводу, не потребують з моменту набрання чинності цим Законом таких спеціальних дозволів та гірничого відводу для видобування підземних вод (крім мінеральних) для сільськогосподарських, виробничих, а також власних господарсько-побутових потреб, а також не несуть відповідальності за видобування до набрання чинності цим Законом підземних вод (крім мінеральних) без таких спеціальних дозволів та гірничого відводу.

3. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд та приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
8 грудня 2015 року.
№ 867-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про державну службу

Цей Закон визначає принципи, правові та організаційні засади забезпечення публічної, професійної, політично неупередженої, ефективної, орієнтованої на громадян державної служби, яка функціонує в інтересах держави і суспільства, а також порядок реалізації громадянами України права рівного доступу до державної служби, що базується на їхніх особистих якостях та досягненнях.

Розділ I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Державна служба та державний службовець

1. Державна служба - це публічна, професійна, політично неупереджена діяльність із практичного виконання завдань і функцій держави, зокрема щодо:

1) аналізу державної політики на загальнодержавному, галузевому і регіональному рівнях та підготовки пропозицій стосовно її формування, у тому числі розроблення та проведення експертизи проектів програм, концепцій, стратегій, проектів законів та інших нормативно-правових актів, проектів міжнародних договорів;

2) забезпечення реалізації державної політики, виконання загальнодержавних, галузевих і регіональних програм, виконання законів та інших нормативно-правових актів;

3) забезпечення надання доступних і якісних адміністративних послуг;

4) здійснення державного нагляду та контролю за дотриманням законодавства;

5) управління державними фінансовими ресурсами, майном та контролю за їх використанням;

6) управління персоналом державних органів;

7) реалізації інших повноважень державного органу, визначених законодавством.

2. Державний службовець - це громадянин України, який займає посаду державної служби в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті (секретаріаті) (далі - державний орган), одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням завдань і функцій такого державного органу, а також дотримується принципів державної служби.

Стаття 2. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

1) безпосередній керівник - найближчий керівник, якому прямо підпорядкований державний службовець;

2) державна мова - українська мова, якій Конституцією України надано статус мови офіційного спілкування посадових осіб державних органів та органів місцевого самоврядування під час виконання посадових обов'язків, а також мови діловодства і документації цих органів та посадових осіб;

3) керівник державної служби в державному органі (далі - керівник державної служби) - посадова особа, яка займає вищу посаду державної служби в державному органі, до посадових обов'язків якої належить здійснення повноважень з питань державної служби та організації роботи інших працівників у цьому органі;

4) посада державної служби - визначена структурою і штатним розписом первинна структурна одиниця державного органу з установленими відповідно до законодавства посадовими обов'язками у межах повноважень, визначених частиною першою статті 1 цього Закону;

5) професійна компетентність - здатність особи в межах визначених за посадою повноважень застосовувати спеціальні знання, уміння та навички, виявляти відповідні моральні та ділові якості для належного виконання встановлених завдань і обов'язків, навчання, професійного та особистісного розвитку;

6) рівнозначна посада - посада державної служби, що належить до однієї групи оплати праці з урахуванням юрисдикції державного органу;

7) суб'єкт призначення - державний орган або посадова особа, яким відповідно до законодавства надано повноваження від імені держави призначати на відповідну посаду державної служби в державному органі та звільняти з такої посади;

8) функції з обслуговування - діяльність працівників державного органу, яка не передбачає здійснення повноважень, безпосередньо пов'язаних з виконанням завдань і функцій, визначених частиною першою статті 1 цього Закону;

9) професійне навчання - набуття та вдосконалення професійних знань, умінь та навичок, що забезпечує відповідний рівень професійної кваліфікації державного службовця для його професійної діяльності;

10) службова дисципліна - неухильне додержання Присяги державного службовця, сумлінне виконання службових обов'язків та правил внутрішнього службового розпорядку.

2. Терміни «близькі особи», «корупційне правопорушення», «потенційний конфлікт інтересів», «реальний конфлікт інтересів», «пряме підпорядкування» в цьому Законі вживаються у значенні, визначеному Законом України «Про запобігання корупції».

Стаття 3. Сфера дії цього Закону

1. Цей Закон регулює відносини, що виникають у зв'язку із вступом на державну службу, її проходженням та припиненням, визначає правовий статус державного службовця.

2. Дія цього Закону поширюється на державних службовців:

1) Секретаріату Кабінету Міністрів України;

2) міністерств та інших центральних органів виконавчої влади;

3) місцевих державних адміністрацій;

4) органів прокуратури;

5) органів військового управління;

6) закордонних дипломатичних установ України;

7) державних органів, особливості проходження державної служби в яких визначені статтею 91 цього Закону;

8) інших державних органів.

3. Дія цього Закону не поширюється на:

1) Президента України;

2) Главу Адміністрації Президента України та його заступників, Постійного Представника Президента України в Автономній Республіці Крим та його заступників;

3) членів Кабінету Міністрів України, перших заступників та заступників міністрів;

4) Голову та членів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Голову та членів Антимонопольного комітету України, Голову та членів Національного агентства з питань запобігання корупції, Голову та членів Рахункової палати, Голову та членів Центральної виборчої комісії, голів та членів інших державних колегіальних органів;

5) Секретаря Ради національної безпеки і оборони України та його заступників;

6) Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України та його заступників, Голову Фонду державного майна України та його заступників;

7) народних депутатів України;

8) Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та його представників;

9) службовців Національного банку України;

10) депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Голову Ради міністрів Автономної Республіки Крим та його заступників, міністрів Автономної Республіки Крим;

11) депутатів місцевих рад, посадових осіб місцевого самоврядування;

12) суддів;

13) прокурорів;

14) працівників державних органів, які виконують функції з обслуговування;

15) працівників державних підприємств, установ, організацій, інших суб'єктів господарювання державної форми власності, а також навчальних закладів, заснованих державними органами;

16) військовослужбовців Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до закону;

17) осіб рядового і начальницького складу правоохоронних органів та працівників інших органів, яким присвоюються спеціальні звання, якщо інше не передбачено законом;

18) працівників патронатних служб.

4. Критерії визначення переліку посад працівників державних органів, які виконують функції з обслуговування, затверджуються Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Перелік посад працівників державних органів, які виконують функції з обслуговування, затверджує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, за поданням керівника державної служби у відповідному органі.

Стаття 4. Принципи державної служби

1. Державна служба здійснюється з дотриманням таких принципів:

1) верховенства права - забезпечення пріоритету прав і свобод людини і громадянина відповідно до Конституції України, що визначають зміст та спрямованість діяльності державного службовця під час виконання завдань і функцій держави;

2) законності - обов'язок державного службовця діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

3) професіоналізму - компетентне, об'єктивне і неупереджене виконання посадових обов'язків, постійне підвищення державним службовцем рівня своєї професійної компетентності, вільне володіння державною мовою і, за потреби, регіональною мовою або мовою національних меншин, визначеною відповідно до закону;

4) патріотизму - відданість та вірне служіння Українському народові;

5) доброчесності - спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів та відмова державного службовця від превалювання приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень;

6) ефективності - раціональне і результативне використання ресурсів для досягнення цілей державної політики;

7) забезпечення рівного доступу до державної служби - заборона всіх форм та проявів дискримінації, відсутність необґрунтованих обмежень або надання необґрунтованих переваг певним категоріям громадян під час вступу на державну службу та її проходження;

8) політичної неупередженості - недопущення впливу політичних поглядів на дії та рішення державного службовця, а також утримання від демонстрації свого ставлення до політичних партій, демонстрації власних політичних поглядів під час виконання посадових обов'язків;

9) прозорості - відкритість інформації про діяльність державного службовця, крім випадків, визначених Конституцією та законами України;

10) стабільності - призначення державних службовців безстроково, крім випадків, визначених законом, незалежність персонального складу державної служби від змін політичного керівництва держави та державних органів.

Стаття 5. Правове регулювання державної служби

1. Правове регулювання державної служби здійснюється Конституцією України, цим та іншими законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, постановами Верховної Ради України, указами Президента України, актами Кабінету Міністрів України та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

2. Відносини, що виникають у зв'язку із вступом, проходженням та припиненням державної служби, регулюються цим Законом, якщо інше не передбачено законом.

3. Дія норм законодавства про працю поширюється на державних службовців у частині відносин, не врегульованих цим Законом.

Стаття 6. Категорії посад державної служби

1. Посади державної служби в державних органах поділяються на категорії залежно від порядку призначення, характеру та обсягу повноважень і необхідних для їх виконання кваліфікації та професійної компетентності державних службовців.

2. Встановлюються такі категорії посад державної служби:

1) категорія «А» (вищий корпус державної служби) - посади:

Державного секретаря Кабінету Міністрів України та його заступників, державних секретарів міністерств;

керівників центральних органів виконавчої влади, які не є членами Кабінету Міністрів України, та їх заступників;

керівників апаратів Конституційного Суду України, Верховного Суду України, вищих спеціалізованих судів та їх заступників;

голів місцевих державних адміністрацій;

керівників державної служби в інших державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України;

2) категорія «Б» - посади:

керівників структурних підрозділів Секретаріату Кабінету Міністрів України та їх заступників;

керівників структурних підрозділів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади та інших державних органів, їх заступників, керівників територіальних органів цих державних органів та їх структурних підрозділів, їх заступників;

заступників голів місцевих державних адміністрацій;

керівників апаратів апеляційних та місцевих судів, керівників структурних підрозділів апаратів судів, їх заступників;

заступників керівників державної служби в інших державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України;

3) категорія «В» - інші посади державної служби, не віднесені до категорій «А» і «Б».

3. Кількість посад державної служби категорій «А» і «Б» в державному органі повинна становити не більше третини його штатної чисельності.

Розділ II
ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ

Стаття 7. Основні права державного службовця

1. Державний службовець має право на:

1) повагу до своєї особистості, честі та гідності, справедливе і шанобливе ставлення з боку керівників, колег та інших осіб;

2) чітке визначення посадових обов'язків;

3) належні для роботи умови служби та їх матеріально-технічне забезпечення;

4) оплату праці залежно від займаної посади, результатів службової діяльності, стажу державної служби та рангу;

5) відпустки, соціальне та пенсійне забезпечення відповідно до закону;

6) професійне навчання, зокрема за державні кошти, відповідно до потреб державного органу;

7) просування по службі з урахуванням професійної компетентності та сумлінного виконання своїх посадових обов'язків;

8) участь у професійних спілках з метою захисту своїх прав та інтересів;

9) участь у діяльності об'єднань громадян, крім політичних партій у випадках, передбачених цим Законом;

10) оскарження в установленому законом порядку рішень про накладення дисциплінарного стягнення, звільнення з посади державної служби, а також висновку, що містить негативну оцінку за результатами оцінювання його службової діяльності;

11) захист від незаконного переслідування з боку державних органів та їх посадових осіб у разі повідомлення про факти порушення вимог цього Закону;

12) отримання від державних органів, підприємств, установ та організацій, органів місцевого самоврядування необхідної інформації з питань, що належать до його повноважень, у випадках, встановлених законом;

13) безперешкодне ознайомлення з документами про проходження ним державної служби, у тому числі висновками щодо результатів оцінювання його службової діяльності;

14) проведення службового розслідування за його вимогою з метою зняття безпідставних, на його думку, звинувачень або підозри.

2. Державні службовці також реалізують інші права, визначені у положеннях про структурні підрозділи державних органів та посадових інструкціях, затверджених керівниками державної служби в цих органах.

Стаття 8. Основні обов'язки державного службовця

1. Державний службовець зобов'язаний:

1) дотримуватися Конституції та законів України, діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

2) дотримуватися принципів державної служби та правил етичної поведінки;

3) поважати гідність людини, не допускати порушення прав і свобод людини та громадянина;

4) з повагою ставитися до державних символів України;

5) обов'язково використовувати державну мову під час виконання своїх посадових обов'язків, не допускати дискримінацію державної мови і протидіяти можливим спробам її дискримінації;

6) забезпечувати в межах наданих повноважень ефективне виконання завдань і функцій державних органів;

7) сумлінно і професійно виконувати свої посадові обов'язки;

8) виконувати рішення державних органів, накази (розпорядження), доручення керівників, надані на підставі та у межах повноважень, передбачених Конституцією та законами України;

9) додержуватися вимог законодавства у сфері запобігання і протидії корупції;

10) запобігати виникненню реального, потенційного конфлікту інтересів під час проходження державної служби;

11) постійно підвищувати рівень своєї професійної компетентності та удосконалювати організацію службової діяльності;

12) зберігати державну таємницю та персональні дані осіб, що стали йому відомі у зв'язку з виконанням посадових обов'язків, а також іншу інформацію, яка відповідно до закону не підлягає розголошенню;

13) надавати публічну інформацію в межах, визначених законом.

Державні службовці виконують також інші обов'язки, визначені у положеннях про структурні підрозділи державних органів та посадових інструкціях, затверджених керівниками державної служби в цих органах.

2. У разі виявлення державним службовцем під час його службової діяльності або поза її межами фактів порушення вимог цього Закону з боку державних органів, їх посадових осіб він зобов'язаний звернутися для забезпечення законності до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 9. Підпорядкування державного службовця та виконання наказу (розпорядження), доручення

1. Державний службовець під час виконання посадових обов'язків діє у межах повноважень, визначених законом, і підпорядковується своєму безпосередньому керівнику або особі, яка виконує його обов'язки.

2. Державний службовець зобов'язаний виконувати накази (розпорядження), доручення керівника, видані в межах його повноважень, крім випадків, передбачених частиною шостою цієї статті.

Під час виконання своїх обов'язків державний службовець не зобов'язаний виконувати доручення працівників патронатної служби.

3. Наказ (розпорядження), доручення має містити конкретне завдання, інформацію про його предмет, мету, строк виконання та особу, відповідальну за виконання.

Наказ (розпорядження) має бути письмовим, а доручення може бути письмовим або усним.

4. Якщо державний службовець отримав наказ (розпорядження), доручення не від безпосереднього керівника, а від керівника вищого рівня, він зобов'язаний повідомити про це безпосереднього керівника.

5. Наказ (розпорядження), доручення може бути скасовано керівником, який його видав, а також керівником вищого рівня або органом вищого рівня.

6. Державний службовець у разі виникнення у нього сумніву щодо законності виданого керівником наказу (розпорядження), доручення повинен вимагати його письмового підтвердження, після отримання якого зобов'язаний виконати такий наказ (розпорядження), доручення. Одночасно з виконанням такого наказу (розпорядження), доручення державний службовець зобов'язаний у письмовій формі повідомити про нього керівника вищого рівня або орган вищого рівня. У такому разі державний службовець звільняється від відповідальності за виконання зазначеного наказу (розпорядження), доручення, якщо його буде визнано незаконним у встановленому законом порядку, крім випадків виконання явно злочинного наказу (розпорядження), доручення.

7. Якщо державний службовець виконав наказ (розпорядження), доручення, визнані у встановленому законом порядку незаконними, і не вчинив дій, зазначених у частині шостій цієї статті, він несе відповідальність за своє діяння відповідно до закону.

8. Керівник у разі отримання вимоги державного службовця про надання письмового підтвердження наказу (розпорядження), доручення зобов'язаний письмово підтвердити або скасувати відповідний наказ (розпорядження), доручення в одноденний строк.

У разі неотримання письмового підтвердження у зазначений строк наказ (розпорядження), доручення вважається скасованим.

9. За видання керівником та виконання державним службовцем явно злочинного наказу (розпорядження), доручення відповідні особи несуть відповідальність згідно із законом.

Стаття 10. Політична неупередженість

1. Державний службовець повинен неупереджено виконувати законні накази (розпорядження), доручення керівників незалежно від їх партійної належності та своїх політичних переконань.

2. Державний службовець не має права демонструвати свої політичні погляди та вчиняти інші дії або бездіяльність, що у будь-який спосіб можуть засвідчити його особливе ставлення до політичних партій і негативно вплинути на імідж державного органу та довіру до влади або становити загрозу для конституційного ладу, територіальної цілісності і національної безпеки, для здоров'я та прав і свобод інших людей.

3. Державний службовець не має права:

1) бути членом політичної партії, якщо такий державний службовець займає посаду державної служби категорії «А». На час державної служби на посаді категорії «А» особа зупиняє своє членство в політичній партії;

2) обіймати посади в керівних органах політичної партії;

3) суміщати державну службу із статусом депутата місцевої ради, якщо такий державний службовець займає посаду державної служби категорії «А»;

4) залучати, використовуючи своє службове становище, державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування, працівників бюджетної сфери, інших осіб до участі у передвиборній агітації, акціях та заходах, що організовуються політичними партіями;

5) у будь-який інший спосіб використовувати своє службове становище в політичних цілях.

4. У разі реєстрації державного службовця кандидатом у депутати Центральною виборчою комісією, виборчими комісіями, сформованими (утвореними) в установленому порядку, він зобов'язаний в одноденний строк письмово повідомити про це керівника державної служби.

Державному службовцю за його заявою надається відпустка без збереження заробітної плати на час участі у виборчому процесі. Зазначена відпустка надається за рішенням керівника державної служби з дня його повідомлення про участь у виборчому процесі і до дня його завершення відповідно до виборчого законодавства.

5. Державний службовець не має права організовувати і брати участь у страйках та агітації (крім випадку, передбаченого частиною четвертою цієї статті).

Стаття 11. Захист права на державну службу

1. У разі порушення наданих цим Законом прав або виникнення перешкод у реалізації таких прав державний службовець у місячний строк з дня, коли він дізнався або повинен був дізнатися про це, може подати керівнику державної служби скаргу із зазначенням фактів порушення його прав або перешкод у їх реалізації.

У скарзі державний службовець може вимагати від керівника державної служби утворення комісії для перевірки викладених у скарзі фактів.

2. Керівник державної служби на вимогу державного службовця для перевірки викладених у скарзі фактів утворює комісію у складі не менше трьох осіб.

До складу комісії включаються в однаковій кількості:

представники керівника державної служби, визначені ним із числа державних службовців цього державного органу;

представники державного службовця, визначені ним із числа державних службовців цього державного органу;

представники виборного органу первинної профспілкової організації з числа державних службовців, делеговані рішенням цього органу, а в разі відсутності профспілкової організації - представники державних службовців, обрані на загальних зборах (конференції) державних службовців державного органу.

3. Керівник державної служби зобов'язаний не пізніше 20 календарних днів з дня отримання скарги надати державному службовцю обґрунтовану письмову відповідь (рішення).

У разі утворення комісії відповідно до вимог частини другої цієї статті письмова відповідь (рішення) керівника державної служби має ґрунтуватися на висновку комісії.

4. У разі неотримання в установлений частиною третьою цієї статті строк обґрунтованої відповіді на скаргу або незгоди з відповіддю керівника державної служби державний службовець може звернутися із відповідною скаргою до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

5. За результатами розгляду скарги центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, надає державному службовцю вмотивовану відповідь не пізніше 20 календарних днів з дня надходження скарги та в разі встановлення факту порушення прав державного службовця направляє відповідному державному органу обов'язкову для виконання вимогу про усунення відповідних порушень.

6. Якщо права державного службовця, встановлені цим Законом, порушені керівником державної служби чи державним службовцем вищого органу або якщо ці особи створили перешкоди в реалізації прав державного службовця, він може подати скаргу із зазначенням фактів порушення його прав або перешкод у їх реалізації безпосередньо до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

7. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, за фактом подання скарги ініціює та проводить службове розслідування в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, з метою перевірки фактів, викладених у скарзі.

У разі виявлення порушень прав державного службовця або створення перешкод у їх реалізації винні у порушенні посадові особи повинні бути притягнуті до відповідальності, встановленої законом.

Порушені права державного службовця підлягають безумовному поновленню, а перешкоди в реалізації цих прав - усуненню.

8. Заявник має право оскаржити рішення, дії чи бездіяльність державних органів та їх посадових осіб, що перешкоджають реалізації прав, наданих йому цим Законом, до суду.

Розділ III

УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ СЛУЖБОЮ

Стаття 12. Система управління державною службою

1. Система управління державною службою включає:

1) Кабінет Міністрів України;

2) центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби;

3) Комісію з питань вищого корпусу державної служби та відповідні конкурсні комісії;

4) керівників державної служби;

5) служби управління персоналом.

Стаття 13. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, забезпечує функціональне управління державною службою в державних органах.

2. Керівник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, призначається на посаду та звільняється з посади Кабінетом Міністрів України в порядку, встановленому для призначення на посади державної служби категорії «А».

Керівник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, призначається на посаду строком на п'ять років з правом повторного призначення ще на один строк.

3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби:

1) забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби;

2) розробляє проекти нормативно-правових актів з питань державної служби;

3) видає у випадках, встановлених законом, нормативно-правові акти з питань державної служби, надає роз'яснення з питань застосування цього Закону та інших нормативно-правових актів у сфері державної служби;

4) здійснює контроль за додержанням визначених цим Законом умов реалізації громадянами права на державну службу;

5) забезпечує визначення потреб у професійному навчанні державних службовців відповідно до вимог професійних стандартів;

6) організовує із залученням навчальних закладів навчання державних службовців з метою удосконалення рівня володіння ними державною мовою, регіональною мовою або мовою національних меншин, а також іноземною мовою, яка є офіційною мовою Ради Європи, у випадках, якщо володіння такою мовою є обов'язковим відповідно до цього Закону;

7) формує пропозиції щодо обсягів державного замовлення на професійне навчання державних службовців для державних потреб на основі їхніх професійних компетенцій та розміщення затверджених обсягів згідно із законодавством, забезпечує своєчасне фінансування виконавців державного замовлення відповідно до укладених державних контрактів;

8) сприяє розвитку системи навчальних закладів, що здійснюють професійне навчання державних службовців, делегує їм повноваження з визначення змісту навчання державних службовців відповідно до вимог професійних стандартів;

9) організовує із залученням навчальних закладів розроблення освітньо-професійних програм у галузі знань «Публічне управління та адміністрування» та їх погодження, а також розробляє професійні програми спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців на основі професійних компетенцій і погоджує такі програми;

10) в межах повноважень, визначених законом, проводить у державних органах перевірки стану дотримання вимог цього Закону;

11) проводить в установленому порядку службові розслідування з питань дотримання державними службовцями вимог цього Закону;

12) вживає заходів щодо створення рівних умов для прийняття та просування по службі державних службовців категорій «Б» і «В»;

13) забезпечує ведення і оприлюднення єдиного переліку вакантних посад державної служби в державних органах та переможців конкурсів;

14) направляє державним органам та їх посадовим особам вимоги про скасування рішень таких органів з питань державної служби, які суперечать законодавству в частині реалізації громадянами права на державну службу;

15) надає методичну допомогу службам управління персоналом у державних органах;

16) проводить моніторинг вакантних посад державної служби категорії «А» та ініціює перед суб'єктом призначення проведення конкурсу на такі посади;

17) веде облік державних службовців категорії «А», строк повноважень яких закінчується, а також тих, які після звільнення не працевлаштовані в установленому порядку, але не довше ніж протягом одного року з дня закінчення строку призначення на посаду;

18) розробляє за погодженням із Комісією з питань вищого корпусу державної служби типові вимоги до професійної компетентності державних службовців категорії «А» та подає їх Кабінету Міністрів України для затвердження;

19) розглядає скарги державних службовців категорій «Б» і «В» щодо прийняття, проходження та припинення державної служби відповідно до цього Закону;

20) забезпечує захист прав державних службовців під час зміни істотних умов служби;

21) здійснює інші повноваження, визначені цим та іншими законами.

Стаття 14. Комісія з питань вищого корпусу державної служби

1. Комісія з питань вищого корпусу державної служби (далі - Комісія) є постійно діючим колегіальним органом і працює на громадських засадах.

2. До складу Комісії входять:

1) представник, визначений Верховною Радою України за поданням комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого належать питання державної служби, з числа осіб, які займають посади вищого корпусу державної служби;

2) представник, визначений Президентом України;

3) представник, визначений Кабінетом Міністрів України з числа осіб, які займають посади вищого корпусу державної служби;

4) керівник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби (за посадою);

5) керівник Національного агентства з питань запобігання корупції (за посадою);

6) представник Державної судової адміністрації України;

7) по одному представнику від спільного представницького органу репрезентативних всеукраїнських об'єднань профспілок на національному рівні та спільного представницького органу репрезентативних всеукраїнських об'єднань організацій роботодавців на національному рівні;

8) чотири представники - громадських об'єднань, наукових установ, навчальних закладів, експертів відповідної кваліфікації, обрані відповідно до порядку, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Комісія утворюється Кабінетом Міністрів України, який затверджує її персональний склад. Пропозиції щодо утворення комісії та затвердження її складу Кабінету Міністрів України вносяться центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Строк повноважень члена Комісії становить чотири роки, крім осіб, зазначених у пунктах 1-3 частини другої цієї статті, строк повноважень яких визначається строком повноважень суб'єкта, представником якого є особа у складі Комісії.

4. Членом Комісії може бути громадянин України з вищою освітою та досвідом діяльності або фаховими знаннями у сфері державної служби або у сфері управління людськими ресурсами, здатний представляти інтереси суспільства та забезпечувати політично неупереджену і професійну роботу Комісії.

5. Повноваження члена Комісії припиняються достроково у разі:

1) подання особистої заяви про припинення повноважень члена Комісії або звільнення з посади, у зв'язку з перебуванням на якій його призначено членом Комісії;

2) неможливості виконувати обов'язки за станом здоров'я (за наявності медичного висновку);

3) припинення громадянства України або виїзду на постійне місце проживання за межі України;

4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду за вчинення умисного злочину;

5) набрання законної сили рішенням суду про притягнення до адміністративної відповідальності за вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією правопорушення;

6) визнання його недієздатним або обмеження його дієздатності судом;

7) визнання його безвісно відсутнім або оголошення померлим;

8) смерті;

9) систематичного (два і більше разів підряд) нез'явлення без поважних причин на засідання Комісії або її комітету.

Стаття 15. Повноваження Комісії з питань вищого корпусу державної служби

1. Комісія:

1) погоджує розроблені центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, типові вимоги до професійної компетентності державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А»;

2) проводить конкурс на зайняття вакантних посад державної служби категорії «А» та вносить суб'єкту призначення пропозиції щодо переможця конкурсу та другого за результатами конкурсу кандидата на вакантну посаду;

3) розглядає пропозиції та надає згоду на дострокове звільнення з посади за ініціативою суб'єкта призначення державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», та повідомляє про своє рішення суб'єкта призначення і центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби;

4) вносить пропозиції суб'єкту призначення щодо переведення державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», на рівнозначну або нижчу посаду до іншого державного органу у випадках, передбачених статтею 34 цього Закону;

5) здійснює дисциплінарні провадження щодо державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», та вносить суб'єкту призначення пропозиції за наслідками дисциплінарного провадження;

6) затверджує перелік посад державної служби, патронатної служби та посад працівників, які виконують функції з обслуговування, а також встановлює категорії посад державної служби за поданням керівника державної служби в апаратах допоміжних органів, утворених Президентом України.

Стаття 16. Організація роботи Комісії з питань вищого корпусу державної служби

1. Комісія здійснює діяльність відповідно до Положення про Комісію з питань вищого корпусу державної служби, яке затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

2. Члени Комісії здійснюють свої повноваження на громадських засадах. За членами Комісії на період участі у роботі Комісії зберігаються місце роботи (посада) і середня заробітна плата.

3. Засідання Комісії проводяться прозоро, оголошення про їх проведення, порядок денний, протоколи таких засідань та висновки Комісії оприлюднюються на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України.

Засідання Комісії є правомочним, якщо в ньому бере участь не менше двох третин від загального складу Комісії.

4. Члени Комісії обирають головуючого на засіданні Комісії відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на засіданні членів Комісії.

5. Комісія у межах наданих повноважень приймає рішення більшістю голосів присутніх на засіданні членів Комісії.

Рішення Комісії оформляються протоколами, до яких додаються висновки Комісії у випадках, визначених цим Законом.

6. На своєму засіданні Комісія приймає рішення про утворення комітету з відбору кандидатів на відповідну посаду та комітету з дисциплінарних проваджень з розгляду відповідних питань, а також визначає осіб із числа членів Комісії, які до них входять.

7. Комітети Комісії для вирішення питань, що належать до їх повноважень, можуть залучати з правом дорадчого голосу представників центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, які мають вищу юридичну освіту не нижче другого (магістерського) рівня, інших державних органів, профільних наукових установ та навчальних закладів, інститутів громадянського суспільства та міжнародних організацій з належною фаховою підготовкою та досвідом роботи у відповідних галузях.

8. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності Комісії здійснюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 17. Керівник державної служби в державному органі

1. Повноваження керівника державної служби здійснюють:

1) у Секретаріаті Кабінету Міністрів України - Державний секретар Кабінету Міністрів України;

2) у міністерстві - державний секретар міністерства;

3) в іншому центральному органі виконавчої влади - керівник відповідного органу;

4) у державних органах, посади керівників яких належать до посад державної служби, - керівник відповідного органу;

5) в інших державних органах або в разі прямого підпорядкування окремій особі, яка займає політичну посаду, - керівник апарату (секретаріату).

2. Керівник державної служби:

1) організовує планування роботи з персоналом державного органу, в тому числі організовує проведення конкурсів на зайняття вакантних посад державної служби категорій «Б» і «В», забезпечує прозорість і об'єктивність таких конкурсів відповідно до вимог цього Закону;

2) забезпечує планування службової кар'єри, планове заміщення посад державної служби підготовленими фахівцями згідно з вимогами до професійної компетентності та стимулює просування по службі;

3) забезпечує своєчасне оприлюднення та передачу центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, інформації про вакантні посади державної служби з метою формування єдиного переліку вакантних посад державної служби, який оприлюднюється;

4) призначає громадян України, які пройшли конкурсний відбір, на вакантні посади державної служби категорій «Б» і «В», звільняє з таких посад відповідно до цього Закону;

5) присвоює ранги державним службовцям державного органу, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В»;

6) забезпечує підвищення кваліфікації державних службовців державного органу;

7) здійснює планування навчання персоналу державного органу з метою вдосконалення рівня володіння державними службовцями державною мовою, регіональною мовою або мовою національних меншин, визначеною відповідно до закону, а також іноземною мовою, яка є однією з офіційних мов Ради Європи, у випадках, якщо володіння такою мовою є обов'язковим відповідно до цього Закону;

8) здійснює контроль за дотриманням виконавської та службової дисципліни в державному органі;

9) розглядає скарги на дії або бездіяльність державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В»;

10) приймає у межах наданих повноважень рішення про заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В»;

11) виконує функції роботодавця стосовно працівників державного органу, які не є державними службовцями;

12) створює належні для роботи умови та їх матеріально-технічне забезпечення;

13) здійснює інші повноваження відповідно до цього та інших законів України.

Стаття 18. Служба управління персоналом державного органу

1. У державному органі залежно від чисельності персоналу утворюється структурний підрозділ або вводиться посада спеціаліста з питань персоналу (далі - служба управління персоналом) з прямим підпорядкуванням керівнику державної служби. Обов'язки служби управління персоналом можуть бути покладені на одного з державних службовців органу.

2. Служба управління персоналом забезпечує здійснення керівником державної служби своїх повноважень, відповідає за реалізацію державної політики з питань управління персоналом у державному органі, добір персоналу, планування та організацію заходів з питань підвищення рівня професійної компетентності державних службовців, документальне оформлення вступу на державну службу, її проходження та припинення, а також виконує інші функції, передбачені законодавством.

3. Служба управління персоналом у питаннях реалізації державної політики у сфері державної служби керується Конституцією України, цим та іншими законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, постановами Верховної Ради України, указами Президента України, актами Кабінету Міністрів України та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

4. Типове положення про службу управління персоналом затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Розділ IV
ВСТУП НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ

Глава 1. Загальні умови вступу на державну службу

Стаття 19. Право на державну службу

1. Право на державну службу мають повнолітні громадяни України, які вільно володіють державною мовою та яким присвоєно ступінь вищої освіти не нижче:

1) магістра - для посад категорії «А» і «Б»;

2) бакалавра, молодшого бакалавра - для посад категорії «В».

2. На державну службу не може вступити особа, яка:

1) досягла шістдесятип'ятирічного віку;

2) в установленому законом порядку визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

3) має судимість за вчинення умисного злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку;

4) відповідно до рішення суду позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади;

5) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення - протягом трьох років з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили;

6) має громадянство іншої держави;

7) не пройшла спеціальну перевірку або не надала згоду на її проведення;

8) підпадає під заборону, встановлену Законом України «Про очищення влади».

3. Під час реалізації громадянами права на державну службу не допускаються будь-які форми дискримінації, визначені законодавством.

Стаття 20. Вимоги до осіб, які претендують на вступ на державну службу

1. Вимогами до осіб, які претендують на вступ на державну службу, є вимоги до їхньої професійної компетентності, які складаються із загальних та спеціальних вимог.

2. Особа, яка претендує на зайняття посади державної служби, повинна відповідати таким загальним вимогам:

1) для посад категорії «А» - загальний стаж роботи не менше семи років; досвід роботи на посадах державної служби категорії «А» чи «Б» або на посадах не нижче керівників структурних підрозділів в органах місцевого самоврядування, або досвід роботи на керівних посадах у відповідній сфері не менш як три роки; вільне володіння державною мовою, володіння іноземною мовою, яка є однією з офіційних мов Ради Європи;

2) для посад категорії «Б» у державному органі, юрисдикція якого поширюється на всю територію України, та його апараті - досвід роботи на посадах державної служби категорій «Б» чи «В» або досвід служби в органах місцевого самоврядування, або досвід роботи на керівних посадах підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності не менше двох років, вільне володіння державною мовою;

3) для посад категорії «Б» у державному органі, юрисдикція якого поширюється на територію однієї або кількох областей, міста Києва або Севастополя, та його апараті - досвід роботи на посадах державної служби категорій «Б» чи «В» або досвід служби в органах місцевого самоврядування, або досвід роботи на керівних посадах підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності не менше двох років, вільне володіння державною мовою;

4) для посад категорії «Б» в іншому державному органі, крім тих, що зазначені у пунктах 2 і 3 цієї частини, - досвід роботи на посадах державної служби категорій «Б» чи «В» або досвід служби в органах місцевого самоврядування, або досвід роботи на керівних посадах підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності не менше одного року, вільне володіння державною мовою;

5) для посад категорії «В» - наявність вищої освіти ступеня молодшого бакалавра або бакалавра, вільне володіння державною мовою.

3. Спеціальні вимоги до осіб, які претендують на зайняття посад державної служби категорій «Б» і «В», визначаються суб'єктом призначення з урахуванням вимог спеціальних законів, що регулюють діяльність відповідного державного органу, в порядку, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

4. Особи, які претендують на зайняття посад державної служби категорії «А», мають відповідати типовим вимогам (включаючи спеціальні), затвердженим Кабінетом Міністрів України.

Стаття 21. Вступ на державну службу

1. Вступ на державну службу здійснюється шляхом призначення громадянина України на посаду державної служби за результатами конкурсу.

2. Прийняття громадян України на посади державної служби без проведення конкурсу забороняється, крім випадків, передбачених цим Законом.

3. Особа, яка вступає на посаду державної служби вперше, набуває статусу державного службовця з дня публічного складення нею Присяги державного службовця, а особа, яка призначається на посаду державної служби повторно, - з дня призначення на посаду.

Глава 2. Порядок проведення конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби

Стаття 22. Конкурс на зайняття вакантної посади державної служби

1. З метою добору осіб, здатних професійно виконувати посадові обов'язки, проводиться конкурс на зайняття вакантної посади державної служби (далі - конкурс) відповідно до Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби (далі - Порядок проведення конкурсу), що затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Проведення конкурсу здійснюється з урахуванням рівня професійної компетентності, особистих якостей і досягнень кандидатів на зайняття вакантної посади.

Особливості проведення конкурсу державних службовців на посади в органах судової влади визначаються законом.

3. Порядок проведення конкурсу визначає:

1) умови проведення конкурсу;

2) вимоги щодо оприлюднення інформації про вакантну посаду державної служби та оголошення про проведення конкурсу;

3) склад, порядок формування та повноваження конкурсної комісії;

4) порядок прийняття та розгляду документів для участі в конкурсі;

5) порядок проведення тестування, співбесіди, інших видів оцінювання кандидатів на зайняття вакантних посад державної служби;

6) методи оцінювання кандидатів на зайняття вакантних посад державної служби.

4. На посади державної служби, пов'язані з питаннями державної таємниці, мобілізаційної підготовки, оборони та національної безпеки, може проводитися закритий конкурс.

Перелік посад, зазначених в абзаці першому цієї частини, та особливості проведення конкурсу на ці посади визначаються Кабінетом Міністрів України у Порядку проведення конкурсу.

5. У разі реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації державного органу переведення державного службовця на рівнозначну або нижчу (за його згодою) посаду в державному органі, якому передаються повноваження та функції такого органу, здійснюється без обов'язкового проведення конкурсу.

6. Під час передачі або делегування повноважень і функцій від державного органу до органу місцевого самоврядування переведення державного службовця на посаду служби в органах місцевого самоврядування здійснюється без обов'язкового проведення конкурсу в разі відповідності його професійної компетентності кваліфікаційним вимогам до відповідної посади та за умови вступу на службу вперше за результатами конкурсу.

Стаття 23. Оприлюднення інформації про вакантну посаду державної служби та оголошення про проведення конкурсу

1. Інформація про вакантну посаду державної служби оприлюднюється на офіційних веб-сайтах державного органу, в якому проводиться конкурс, та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, відповідно до цього Закону і Порядку проведення конкурсу.

2. Рішення про оголошення конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби категорії «А» приймає суб'єкт призначення, на вакантні посади державної служби категорій «Б» і «В» - керівник державної служби відповідно до цього Закону.

Суб'єкт призначення або керівник державної служби забезпечує оприлюднення та передачу центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, наказу (розпорядження) про оголошення конкурсу та його умови в електронній формі не пізніше наступного робочого дня з дня підписання відповідного наказу (розпорядження).

3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, здійснює перевірку наказу (розпорядження) про оголошення конкурсу та його умови на відповідність вимогам законодавства з питань державної служби і в разі відсутності зауважень узагальнює подану інформацію та не пізніше наступного робочого дня з дня їх надходження розміщує її на своєму офіційному веб-сайті.

У разі невідповідності наказу (розпорядження) про оголошення конкурсу та його умови вимогам законодавства з питань державної служби центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, не пізніше наступного робочого дня з дня надходження наказу (розпорядження) повідомляє про це відповідному суб'єкту призначення або керівнику державної служби для приведення його у відповідність із законодавством.

4. В оприлюдненому оголошенні про проведення конкурсу зазначаються:

1) найменування і місцезнаходження державного органу;

2) назва посади;

3) посадові обов'язки;

4) умови оплати праці;

5) вимоги до професійної компетентності кандидата на посаду;

6) інформація щодо строковості чи безстроковості призначення на посаду;

7) вичерпний перелік документів, необхідних для участі в конкурсі, та строк їх подання;

8) дата і місце проведення конкурсу;

9) прізвище, номер телефону та адреса електронної пошти особи, яка надає додаткову інформацію з питань проведення конкурсу.

5. Строк подання документів для участі в конкурсі не може становити менше 15 та більше 30 календарних днів з дня оприлюднення інформації про проведення конкурсу. Результати конкурсу оприлюднюються не пізніше 45 календарних днів з дня оприлюднення інформації про проведення такого конкурсу.

Стаття 24. Скорочення вакантних посад, на які не оголошено конкурс

1. Вакантні посади державної служби, на які протягом одного року не оголошено конкурс, підлягають скороченню.

Стаття 25. Документи для участі у конкурсі

1. Особа, яка бажає взяти участь у конкурсі, подає в установленому порядку до конкурсної комісії такі документи:

1) копію паспорта громадянина України;

2) письмову заяву про участь у конкурсі із зазначенням основних мотивів щодо зайняття посади державної служби, до якої додається резюме у довільній формі;

3) письмову заяву, в якій повідомляє, що до неї не застосовуються заборони, визначені частиною третьою або четвертою статті 1 Закону України «Про очищення влади», та надає згоду на проходження перевірки та на оприлюднення відомостей стосовно неї відповідно до зазначеного Закону;

4) копію (копії) документа (документів) про освіту;

5) посвідчення атестації щодо вільного володіння державною мовою;

6) заповнену особову картку встановленого зразка;

7) у разі проведення закритого конкурсу - інші документи для підтвердження відповідності умовам конкурсу;

8) декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік.

2. Забороняється вимагати від особи, яка претендує на зайняття вакантної посади державної служби, документи, не визначені частиною першою цієї статті.

3. Особа, яка бажає взяти участь у конкурсі, може додати до заяви про участь у конкурсі інші документи, крім тих, що зазначені у частині першій цієї статті, у тому числі документи про підтвердження досвіду роботи.

4. Державні службовці державного органу, в якому проводиться конкурс, які бажають взяти участь у конкурсі, подають лише заяву про участь у конкурсі.

5. Документи переможця конкурсу, зазначені у частині першій цієї статті, у разі призначення його на посаду державної служби додаються до його особової справи.

Перед призначенням на посаду державної служби переможець конкурсу подає декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік.

Стаття 26. Порядок визначення відповідності кандидатів умовам конкурсу

1. Служба управління персоналом державного органу, в якому проводиться конкурс, проводить перевірку документів, поданих кандидатами, на відповідність встановленим законом вимогам та повідомляє кандидата про результати такої перевірки.

2. Кандидати, документи яких пройшли перевірку, передбачену частиною першою цієї статті, проходять тестування відповідно до Порядку проведення конкурсу, затвердженого Кабінетом Міністрів України.

3. Кандидати, які пройшли тестування, передбачене частиною другою цієї статті, проходять співбесіду та/або інші види оцінювання відповідно до Порядку проведення конкурсу.

4. У разі подання заяви про участь у конкурсі лише однією особою конкурс проводиться у встановленому цим Законом порядку, за результатами якого приймається рішення про призначення особи на посаду державної служби або про відмову в такому призначенні.

Стаття 27. Конкурсна комісія

1. Конкурс на зайняття вакантної посади державної служби категорії «А» проводить Комісія.

Конкурс на зайняття вакантної посади державної служби категорії «Б» у державному органі, юрисдикція якого поширюється на територію однієї або кількох областей, міста Києва або Севастополя, проводить конкурсна комісія, утворена керівником державної служби державного органу вищого рівня.

Конкурс на зайняття вакантної посади державної служби категорії «Б», крім тих, що зазначені в абзаці другому цієї частини, та категорії «В» проводить конкурсна комісія у складі не менше п'яти осіб, утворена керівником державної служби в державному органі. При цьому до складу конкурсної комісії можуть залучатися на конкурсній основі представники громадських об'єднань, що діють згідно із Законом України «Про громадські об'єднання», відповідно до порядку, затвердженого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

2. До роботи конкурсної комісії можуть залучатися державні службовці, у тому числі з інших державних органів, науковці та експерти у відповідній сфері, а також представник виборного органу первинної профспілкової організації (за наявності).

3. Засідання конкурсної комісії є правомочним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її членів.

4. Під час засідання конкурсної комісії її члени:

1) вивчають результати проведеної службою управління персоналом перевірки документів кандидатів на зайняття вакантних посад державної служби;

2) проводять відбір кандидатів з використанням видів оцінювання відповідно до Порядку проведення конкурсу;

3) проводять співбесіду з кандидатами на зайняття вакантних посад з урахуванням результатів тестування для уточнення їхньої професійної компетентності;

4) особисто оцінюють рівень професійної компетентності кандидатів та визначають в особистому порядку їхній загальний рейтинг;

5) за результатами складення загального рейтингу кандидатів визначають переможця конкурсу та другого за результатами конкурсу кандидата на зайняття вакантної посади.

5. Рішення конкурсної комісії вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість від її складу.

Стаття 28. Оформлення та оприлюднення результатів конкурсу

1. Рішення конкурсної комісії оформляється протоколом, який підписується присутніми на засіданні членами комісії, не пізніше ніж протягом трьох календарних днів після його проведення і зберігається в державному органі, в якому проводився конкурс, протягом п'яти років.

2. Інформація про переможця конкурсу оприлюднюється на офіційних веб-сайтах центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, та державного органу, в якому проводився конкурс, не пізніше наступного робочого дня після підписання протоколу засідання конкурсної комісії відповідно до Порядку проведення конкурсу.

За результатами конкурсу на зайняття вакантних посад державної служби категорії «А» на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, оприлюднюється інформація про переможця конкурсу та другого за результатами конкурсу кандидата на зайняття вакантної посади, запропонованих Комісією суб'єкту призначення.

3. Витяг із протоколу засідання конкурсної комісії є складовою особової справи державного службовця, якого призначено на посаду державної служби за результатами конкурсу.

4. Служба управління персоналом державного органу, в якому проводився конкурс, надсилає кожному кандидату письмове повідомлення про результати конкурсу протягом п'яти календарних днів з дня їх оприлюднення.

5. Учасник конкурсу, який не пройшов конкурсний відбір, має право оскаржити рішення конкурсної комісії:

1) щодо конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби категорії «А» - до суду;

2) щодо конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби категорій «Б» і «В» - до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, або до суду.

6. Скарга на рішення конкурсної комісії подається не пізніше ніж через 10 календарних днів з дня отримання письмового повідомлення про результати конкурсу.

Учасник конкурсу, який оскаржує рішення конкурсної комісії, зобов'язаний повідомити про це відповідну конкурсну комісію з наданням копії скарги.

7. Про результати розгляду скарги центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, повідомляє учасника конкурсу, який подав скаргу, не пізніше 14 календарних днів з дня надходження скарги та в разі встановлення факту порушення направляє керівнику державної служби в державному органі, в якому проводився конкурс, обов'язкову для виконання вимогу про скасування результатів конкурсу.

Стаття 29. Відкладене право другого за результатами конкурсу кандидата на зайняття вакантної посади державної служби

1. Другий за результатами конкурсу кандидат на зайняття вакантної посади державної служби має право на призначення на таку посаду протягом одного року з дня проведення конкурсу, якщо посада стане вакантною, а також у разі, якщо переможець конкурсу відмовився від зайняття посади або йому відмовлено у призначенні на посаду за результатами спеціальної перевірки.

Інформація про те, що відповідна посада стала вакантною, повідомляється другому за результатами конкурсу кандидату протягом п'яти календарних днів.

Стаття 30. Повторний конкурс

1. Повторний конкурс проводиться у разі:

1) встановлення факту порушення умов конкурсу під час його проведення, яке могло вплинути на його результати;

2) якщо за результатами конкурсу не визначено кандидата на зайняття вакантної посади;

3) виявлення за результатами спеціальної перевірки обмежень щодо вступу на державну службу переможця конкурсу та відсутності другого за результатами конкурсу кандидата на зайняття вакантної посади державної служби.

2. У випадках, передбачених пунктом 1 частини першої цієї статті, частиною четвертою статей 35 і 36 цього Закону, рішення конкурсної комісії скасовується суб'єктом призначення, а про проведення повторного конкурсу оголошується не пізніше ніж протягом 10 календарних днів з дня скасування рішення конкурсної комісії.

3. Повторний конкурс проводиться у порядку, визначеному для проведення конкурсу.

Глава 3. Призначення на посаду державної служби

Стаття 31. Порядок призначення на посаду державної служби

1. На посаду державної служби призначається переможець конкурсу.

2. Рішення про призначення приймається:

1) на посаду державної служби категорії «А» - суб'єктом призначення, визначеним Конституцією та законами України, у порядку, передбаченому Конституцією України, цим та іншими законами України;

2) на посади державної служби категорій «Б» і «В» - керівником державної служби.

3. Рішення про призначення на посаду державної служби приймається після закінчення строку оскарження результатів конкурсу, а в разі оскарження результатів конкурсу - після прийняття рішення за скаргою суб'єктом розгляду скарги (органом, уповноваженим на розгляд скарги), але не пізніше 30 календарних днів після оприлюднення інформації про переможця конкурсу, якщо інше не передбачено законом. Таке рішення приймається на підставі протоколу засідання конкурсної комісії.

4. Рішення про призначення або про відмову у призначенні на посаду державної служби приймається за результатами спеціальної перевірки відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» та за результатами перевірки відповідно до Закону України «Про очищення влади».

5. Служба управління персоналом у день призначення особи на посаду державної служби організовує складення Присяги державного службовця особою, яка вперше призначена на посаду державної служби, а також ознайомлює державного службовця під підпис із правилами внутрішнього службового розпорядку та посадовою інструкцією.

6. З метою безперебійного функціонування державного органу одночасно з прийняттям рішення про оголошення конкурсу на зайняття вакантної посади державної служби суб'єкт призначення може прийняти рішення про тимчасовий розподіл обов'язків за цією посадою між державними службовцями, які працюють у відповідному структурному підрозділі державного органу.

Стаття 32. Обмеження щодо призначення на посаду

1. Не допускається призначення на посаду державної служби особи, яка буде прямо підпорядкована близькій особі або якій будуть прямо підпорядковані близькі особи.

2. У разі виникнення обставин, що призводять до порушення вимог частини першої цієї статті, відповідні особи, близькі їм особи зобов'язані повідомити про це керівника державної служби та вжити заходів до усунення таких обставин у 15-денний строк.

Якщо в зазначений строк такі обставини добровільно не усунуто, керівник державної служби повинен вжити у місячний строк заходів до їх усунення. Для цього керівник державної служби може перевести державного службовця за його згодою на іншу рівнозначну вакантну посаду державної служби в цьому державному органі або дати згоду на переведення до іншого державного органу. У такому разі переведення державного службовця здійснюється без обов'язкового проведення конкурсу. У разі неможливості переведення особа, яка перебуває у підпорядкуванні, підлягає звільненню із займаної посади.

3. У разі порушення вимоги, зазначеної в абзаці другому частини другої цієї статті, керівник державної служби несе відповідальність, встановлену законом.

4. Особи, які не повідомили керівника державної служби про обставини, зазначені у частині першій цієї статті, несуть відповідальність, встановлену законом.

5. На державних службовців поширюються обмеження, передбачені Законом України «Про запобігання корупції».

Стаття 33. Акт про призначення на посаду

1. В акті про призначення на посаду зазначаються:

1) прізвище, ім'я, по батькові особи, яка призначається на посаду державної служби;

2) займана посада державної служби із зазначенням структурного підрозділу державного органу;

3) дата початку виконання посадових обов'язків;

4) умови оплати праці.

2. Акт про призначення на посаду може містити також такі умови та зобов'язання:

1) строк призначення (у разі строкового призначення);

2) строк випробування (у разі призначення з випробувальним строком);

3) обов'язок державного органу забезпечити державному службовцю можливість проходження професійного навчання, необхідного державному службовцю для виконання своїх посадових обов'язків.

3. Копія акта про призначення на посаду видається державному службовцю, ще одна копія зберігається в його особовій справі.

4. Акт про призначення на посаду приймається у вигляді указу, постанови, наказу (розпорядження), рішення, залежно від категорії посади, відповідно до законодавства.

Стаття 34. Строкове призначення

1. Призначення на посаду державного службовця здійснюється безстроково, крім випадків, визначених цим та іншими законами України.

2. Строкове призначення на посаду здійснюється у разі:

1) призначення на посаду державної служби категорії «А» - на п'ять років, якщо інше не передбачено законом, з правом повторного призначення на ще один строк або наступного переведення за

пропозицією Комісії на рівнозначну або нижчу посаду до іншого державного органу;

2) заміщення посади державної служби на період відсутності державного службовця, за яким відповідно до цього Закону зберігається посада державної служби.

Стаття 35. Випробування

1. В акті про призначення на посаду суб'єкт призначення може встановити випробування з метою перевірки відповідності державного службовця займаній посаді із зазначенням його строку.

2. При призначенні особи на посаду державної служби вперше встановлення випробування є обов'язковим.

3. Випробування при призначенні на посаду державної служби встановлюється строком до шести місяців.

4. У разі незгоди особи з рішенням про встановлення випробування вона вважається такою, що відмовилася від зайняття посади державної служби. У такому разі застосовується відкладене право другого за результатами конкурсу кандидата на зайняття вакантної посади державної служби. Якщо конкурсною комісією такого кандидата не визначено, проводиться повторний конкурс.

5. Якщо державний службовець у період випробування був відсутній на роботі у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю, перебуванням у додатковій відпустці у зв'язку з навчанням або з інших поважних причин, строк випробування продовжується на відповідну кількість днів, протягом яких він фактично не виконував посадові обов'язки.

6. Суб'єкт призначення має право звільнити державного службовця з посади до закінчення строку випробування у разі встановлення невідповідності державного службовця займаній посаді на підставі пункту 2 частини першої статті 87 цього Закону. Суб'єкт призначення попереджає державного службовця про звільнення у письмовій формі не пізніш як за сім календарних днів із зазначенням підстав невідповідності займаній посаді.

7. У разі якщо строк випробування закінчився, а державного службовця не ознайомлено з наказом про його звільнення з посади державної служби, він вважається таким, що пройшов випробування.

Стаття 36. Присяга державного службовця

1. Особа, призначена на посаду державної служби вперше, публічно складає Присягу державного службовця такого змісту:

«Усвідомлюючи свою високу відповідальність, урочисто присягаю, що буду вірно служити Українському народові, дотримуватися Конституції та законів України, втілювати їх у життя, поважати та охороняти права, свободи і законні інтереси людини і громадянина, честь держави, з гідністю нести високе звання державного службовця та сумлінно виконувати свої обов'язки».

2. Особа, призначена на посаду державної служби вперше, виголошує Присягу державного службовця у присутності державних службовців структурного підрозділу, на посаду в якому її призначено, представників служби управління персоналом відповідного державного органу, підписує текст цієї Присяги і зазначає дату її складення.

3. Підписаний текст Присяги державного службовця є складовою особової справи державного службовця. Про складення Присяги державного службовця робиться запис у трудовій книжці державного службовця.

4. У разі відмови особи від складення Присяги державного службовця вона вважається такою, що відмовилася від зайняття посади державної служби, і акт про її призначення на посаду скасовується суб'єктом призначення. У такому разі застосовується відкладене право другого за результатами конкурсу кандидата на зайняття вакантної посади державної служби. Якщо конкурсною комісією такого кандидата не визначено, проводиться повторний конкурс.

5. Особа, яка вперше займає посаду державної служби, набуває статусу державного службовця з дня складення Присяги державного службовця.

Стаття 37. Особова справа державного службовця

1. Стосовно кожного державного службовця ведеться особова справа, складовою якої є особова картка встановленого зразка, в якій зазначаються:

1) прізвище, ім'я, по батькові;
2) дата і місце народження;
3) сімейний стан;
4) освіта і спеціальність;
5) результати конкурсу;
6) реквізити акта про призначення на посаду;
7) дата і місце (державний орган) складення Присяги державного службовця;
8) відомості про проходження державної служби в державному органі (посада, категорія посади та ранг державного службовця, відомості про професійне навчання, стажування, відрядження за кордон, переведення в цьому державному органі);
9) відомості про оцінювання результатів службової діяльності;
10) вид і строки надання відпустки;
11) інформація про заохочення;
12) інформація про дисциплінарні стягнення та їх зняття;
13) підстава звільнення з посади державної служби з посиланням на статтю, частину та пункт цього або іншого закону України.

2. Ведення особової справи державного службовця розпочинається одночасно з його вступом на державну службу.

3. Порядок ведення та зберігання особових справ державних службовців визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Розділ V
СЛУЖБОВА КАР'ЄРА

Стаття 38. Проходження державної служби

1. Прийняття на державну службу, просування по службі державних службовців, вирішення інших питань, пов'язаних із службою, здійснюються з урахуванням категорій посад державної служби та рангів державних службовців як виду спеціальних звань, що їм присвоюються.

Стаття 39. Ранги державних службовців

1. Ранги державних службовців є видом спеціальних звань.

2. Встановлюється дев'ять рангів державних службовців.

Порядок присвоєння рангів державних службовців та співвідношення між рангами державних службовців і рангами посадових осіб місцевого самоврядування, військовими званнями, дипломатичними рангами та іншими спеціальними званнями визначаються Кабінетом Міністрів України.

Співвідношення між рангами державних службовців і рангами посадових осіб місцевого самоврядування, військовими званнями, дипломатичними рангами та іншими спеціальними званнями встановлюється для випадків призначення осіб, яким присвоєно такі спеціальні звання, на посади державних службовців, на яких може бути присвоєно нижчий ранг. У такому разі особі присвоюється ранг державного службовця на рівні рангу, який вона мала відповідно до спеціальних законів.

3. Присвоюються такі ранги:

державним службовцям, які займають посади державної служби категорії «А», - 1, 2, 3 ранг;

державним службовцям, які займають посади державної служби категорії «Б», - 3, 4, 5, 6 ранг;

державним службовцям, які займають посади державної служби категорії «В», - 6, 7, 8, 9 ранг.

4. Ранги державним службовцям присвоює суб'єкт призначення, крім випадків, передбачених законом.

5. Ранги державних службовців присвоюються одночасно з призначенням на посаду державної служби, а в разі встановлення випробування - після закінчення його строку. Державному службовцю, який вперше призначається на посаду державної служби, присвоюється найнижчий ранг у межах відповідної категорії посад.

6. Черговий ранг у межах відповідної категорії посад присвоюється державному службовцю через кожні три роки з урахуванням результатів оцінювання його службової діяльності.

Протягом строку застосування дисциплінарного стягнення, а також протягом шести місяців з дня отримання державним службовцем негативної оцінки за результатами оцінювання службової діяльності черговий ранг державному службовцю не присвоюється. Такі періоди не зараховуються до строку, зазначеного в абзаці першому цієї частини.

7. За особливі досягнення або за виконання особливо відповідальних завдань державному службовцю може бути достроково присвоєно черговий ранг.

Дострокове присвоєння чергового рангу може здійснюватися не раніше ніж через один рік після присвоєння попереднього рангу.

8. За сумлінну службу державному службовцю у зв'язку з виходом на пенсію присвоюється черговий ранг поза межами відповідної категорії посад.

9. У разі переходу на посаду нижчої категорії або звільнення з державної служби за державним службовцем зберігається раніше присвоєний йому ранг.

10. Державний службовець може бути позбавлений рангу лише за рішенням суду.

11. В особовій справі та трудовій книжці державного службовця робиться запис про присвоєння, зміну та позбавлення рангу державного службовця.

Стаття 40. Просування державного службовця по службі

1. Просування державного службовця по службі здійснюється з урахуванням професійної компетентності шляхом зайняття вищої посади за результатами конкурсу відповідно до цього Закону.

2. Просування державного службовця по службі не здійснюється протягом строку застосування до нього дисциплінарного стягнення.

Стаття 41. Переведення державних службовців

1. Державний службовець з урахуванням його професійної підготовки та професійної компетентності може бути переведений без обов'язкового проведення конкурсу:

1) на іншу рівнозначну або нижчу вакантну посаду в тому самому державному органі, у тому числі в іншій місцевості (в іншому населеному пункті), - за рішенням керівника державної служби;

2) на рівнозначну або нижчу вакантну посаду в іншому державному органі, у тому числі в іншій місцевості (в іншому населеному пункті), - за рішенням керівника державної служби в державному органі, з якого переводиться державний службовець, та керівника державної служби в державному органі, до якого переводиться державний службовець.

Державний службовець, призначений на посаду без конкурсу, не може бути переведений на вищу посаду державної служби без проведення конкурсу.

2. Переведення здійснюється лише за згодою державного службовця.

3. Не допускається переведення в іншу місцевість державного службовця - вагітної жінки або особи, яка є єдиним опікуном дитини віком до 14 років, а також державного службовця, який у встановленому законодавством порядку визнаний інвалідом. Не допускається таке переведення також у разі виникнення у державного службовця особливо важливих особистих або сімейних обставин.

4. У разі переведення державного службовця на іншу посаду йому виплачується заробітна плата, що відповідає посаді, на яку його переведено.

5. Переведення не повинно бути прихованим покаранням.

Стаття 42. Службове відрядження

1. Державний службовець може бути направлений у службове відрядження (далі - відрядження) для виконання своїх посадових обов'язків поза межами постійного місця служби, у тому числі на роботу до секретаріатів міжнародних організацій, представництв міжнародних організацій в інших країнах або органів влади іноземних держав у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

2. Керівник державної служби визначає місце, строк відрядження, режим роботи у період відрядження та завдання до виконання.

3. Строк відрядження державного службовця протягом одного календарного року не може перевищувати 60 календарних днів, крім випадків, визначених законодавством.

Направлення державного службовця у відрядження на більш тривалий строк можливе за його письмовою згодою.

4. Державному службовцю відшкодовуються витрати та надаються інші компенсації у зв'язку з направленням у відрядження в порядку і розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України.

5. За державним службовцем на весь період відрядження зберігаються його посада та заробітна плата.

6. Під час направлення державного службовця у відрядження беруться до уваги його сімейний стан та інші особисті обставини. Не допускається направлення у відрядження без їхньої згоди вагітних жінок, державних службовців, які мають дітей віком до 14 років, самостійно виховують дітей-інвалідів, інвалідів з дитинства.

Стаття 43. Зміна істотних умов державної служби

1. Підставами для зміни істотних умов державної служби є:

1) ліквідація або реорганізація державного органу;
2) зменшення фонду оплати праці державного органу;
3) скорочення чисельності або штату працівників у зв'язку з оптимізацією системи державних органів чи структури окремого державного органу.

2. Не вважається зміною істотних умов державної служби зміна назви структурного підрозділу державного органу або посади, не пов'язана із зміною функцій державного органу та основних посадових обов'язків.

3. Зміною істотних умов державної служби вважається зміна:

1) належності посади державної служби до певної категорії посад;
2) основних посадових обов'язків;
3) умов (системи та розмірів) оплати праці або соціально-побутового забезпечення;
4) режиму служби, встановлення або скасування неповного робочого часу;
5) місця розташування державного органу (в разі його переміщення до іншого населеного пункту).

4. Про зміну істотних умов служби керівник державної служби письмово повідомляє державного службовця не пізніш як за 60 календарних днів до зміни істотних умов державної служби, крім випадків підвищення заробітної плати.

У разі незгоди державного службовця на продовження проходження державної служби у зв'язку із зміною істотних умов державної служби він подає керівнику державної служби заяву про звільнення на підставі пункту 6 частини першої статті 83 цього Закону або заяву про переведення на іншу запропоновану йому посаду не пізніш як за 60 календарних днів з дня ознайомлення з повідомленням про зміну істотних умов державної служби.

Якщо протягом 60 календарних днів з дня ознайомлення державного службовця з повідомленням про зміну істотних умов служби від нього не надійшли заяви, зазначені в абзаці другому цієї частини, державний службовець вважається таким, що погодився на продовження проходження державної служби.

5. У разі незгоди державного службовця із зміною істотних умов державної служби він має право оскаржити відповідне рішення в порядку, визначеному статтею 11 цього Закону.

Стаття 44. Оцінювання результатів службової діяльності

1. Результати службової діяльності державних службовців щороку підлягають оцінюванню для визначення якості виконання поставлених завдань, а також з метою прийняття рішення щодо преміювання, планування їхньої кар'єри, виявлення потреби у професійному навчанні.

2. Оцінювання результатів службової діяльності проводиться на підставі показників результативності, ефективності та якості, визначених з урахуванням посадових обов'язків державного службовця, а також дотримання ним правил етичної поведінки та вимог законодавства у сфері запобігання корупції.

3. Оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В», здійснюється безпосереднім керівником державного службовця та керівником самостійного структурного підрозділу. Оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», здійснюється суб'єктом призначення.

4. Державного службовця ознайомлюють з результатами оцінювання його службової діяльності під підпис протягом трьох календарних днів після проведення оцінювання.

Висновок щодо результатів оцінювання службової діяльності затверджується наказом (розпорядженням) суб'єкта призначення.

5. За результатами оцінювання службової діяльності державного службовця йому виставляється негативна, позитивна або відмінна оцінка з її обґрунтуванням.

6. У разі отримання державним службовцем негативної оцінки не раніше ніж через три місяці проводиться повторне оцінювання результатів його службової діяльності.

7. Висновок, що містить негативну оцінку за результатами оцінювання службової діяльності, може бути оскаржений державним службовцем у порядку, визначеному статтею 11 цього Закону.

8. Державний службовець має право висловити зауваження щодо оцінювання результатів його службової діяльності, які долучаються до його особової справи.

9. Отримання державним службовцем відмінної оцінки за результатами оцінювання службової діяльності є підставою для його преміювання та переважного просування по державній службі відповідно до цього Закону.

10. У разі отримання державним службовцем двох підряд негативних оцінок за результатами оцінювання службової діяльності такий державний службовець звільняється із служби відповідно до пункту 3 частини першої статті 87 цього Закону.

11. Типовий порядок проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 45. Публічний звіт керівника органу виконавчої влади

1. Керівники органів виконавчої влади щорічно виступають з публічним звітом про підсумки діяльності відповідного державного органу за участю представників громадських рад, громадських об'єднань, організацій роботодавців, професійних спілок, некомерційних організацій, експертів відповідних галузей та засобів масової інформації.

2. Інформація про проведення публічного звіту керівника органу виконавчої влади розміщується не пізніш як за тиждень до звіту та після нього на офіційному веб-сайті відповідного органу виконавчої влади та в засобах масової інформації.

3. Типовий порядок проведення публічного звіту керівника органу виконавчої влади затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 46. Стаж державної служби

1. Стаж державної служби дає право на встановлення державному службовцю надбавки за вислугу років, надання додаткової оплачуваної відпустки.

2. До стажу державної служби зараховуються:

1) час перебування на посаді державної служби відповідно до цього Закону;
2) час перебування на посаді народного депутата України;
3) час перебування на посадах працівників дипломатичної служби;
4) час перебування на посадах в органах місцевого самоврядування, передбачених Законом України «Про службу в органах місцевого самоврядування»;
5) час перебування на посадах суддів;
6) час перебування на посадах прокурорів;
7) час перебування на посадах, на яких присвоюються військові та спеціальні звання;
8) час професійного навчання державного службовця з відривом від служби, якщо не пізніше 75 днів після його завершення така особа повернулася на державну службу, крім випадків, установлених законом;
9) період, коли державний службовець не працював з поважних причин, але залишався у трудових відносинах з державним органом;
10) час перебування державного службовця у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, а в разі якщо дитина потребує домашнього догляду - у відпустці без збереження заробітної плати тривалістю, визначеною у медичному висновку, але не більше ніж до досягнення дитиною шестирічного віку;
11) час перебування на посадах радників, помічників, уповноважених та прес-секретаря Президента України, працівників секретаріатів Голови Верховної Ради України, його Першого заступника та заступника, працівників патронатних служб Прем'єр-міністра України та інших членів Кабінету Міністрів України, помічників-консультантів народних депутатів України, помічників та наукових консультантів суддів Конституційного Суду України, помічників суддів, а також на посадах патронатних служб в інших державних органах.

3. Порядок обчислення стажу державної служби затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 47. Правила внутрішнього службового розпорядку державного органу

1. Правилами внутрішнього службового розпорядку державного органу (далі - правила внутрішнього службового розпорядку) визначаються:

1) початок та кінець робочого часу державного службовця;
2) перерви, що надаються для відпочинку та прийняття їжі;
3) умови і порядок перебування державного службовця в державному органі у вихідні, святкові та неробочі дні, а також після закінчення робочого часу;
4) порядок доведення до відома державного службовця нормативно-правових актів, наказів (розпоряджень) та доручень із службових питань;
5) загальні інструкції з охорони праці та протипожежної безпеки;
6) загальні правила етичної поведінки в державному органі;
7) порядок повідомлення державним службовцем про його відсутність на службі;
8) порядок прийняття та передачі діловодства (справ) і майна державним службовцем;
9) інші положення, що не суперечать цьому Закону та іншим актам законодавства.

2. Правила внутрішнього службового розпорядку затверджуються загальними зборами (конференцією) державних службовців державного органу за поданням керівника державної служби і виборного органу первинної профспілкової організації (за наявності) на основі типових правил.

3. Правила внутрішнього службового розпорядку доводяться до відома всіх державних службовців під підпис.

4. Типові правила внутрішнього службового розпорядку затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 48. Підвищення рівня професійної компетентності державних службовців

1. Державним службовцям створюються умови для підвищення рівня професійної компетентності шляхом професійного навчання, яке проводиться постійно.

2. Професійне навчання державних службовців проводиться за рахунок коштів державного бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством, через систему підготовки, перепідготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації, зокрема в галузі знань «Публічне управління та адміністрування», у встановленому законодавством порядку в навчальних закладах, установах, організаціях незалежно від форми власності, які мають право надавати освітні послуги, у тому числі за кордоном.

Положення про систему підготовки, перепідготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

3. Науково-методичне забезпечення діяльності системи підготовки, перепідготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців здійснює Національна академія державного управління при Президентові України - вищий навчальний заклад з особливими умовами навчання, які визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Керівник державної служби у межах витрат, передбачених на утримання відповідного державного органу, забезпечує організацію професійного навчання державних службовців, підвищення кваліфікації державних службовців на робочому місці або в інших установах (організаціях), а також має право відповідно до закону закуповувати послуги, необхідні для забезпечення підвищення кваліфікації державних службовців, у підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності, фізичних осіб.

5. Підвищення рівня професійної компетентності державних службовців проводиться протягом проходження служби, а підвищення кваліфікації не рідше одного разу на три роки.

Необхідність професійного навчання державного службовця визначається його безпосереднім керівником та службою управління персоналом державного органу за результатами оцінювання службової діяльності.

6. Керівник державної служби забезпечує професійне навчання державних службовців, вперше призначених на посаду державної служби, протягом року з дня їх призначення.

7. На строк професійного навчання за державним службовцем зберігаються його посада та заробітна плата.

8. З метою підвищення рівня професійної компетентності державного службовця може проводитися його стажування з відривом від служби строком від одного до шести місяців на іншій посаді державної служби в іншому державному органі або за кордоном відповідно до законодавства.

На строк стажування за державним службовцем зберігаються його посада та заробітна плата.

9. У державних органах з метою ознайомлення з функціонуванням державної служби може здійснюватися стажування громадян з числа молоді, які не перебувають на посадах державної служби, строком до шести місяців у порядку, визначеному керівником державної служби.

10. Порядок стажування державних службовців визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 49. Індивідуальна програма підвищення рівня професійної компетентності державного службовця

1. Державний службовець за результатами оцінювання службо-

вої діяльності, передбаченого статтею 44 цього Закону, разом із службою управління персоналом складає індивідуальну програму підвищення рівня професійної компетентності, яку погоджує його безпосередній керівник та затверджує керівник самостійного структурного підрозділу, в якому він працює.

2. Служба управління персоналом узагальнює потреби державних службовців у підготовці, перепідготовці, спеціалізації та підвищенні кваліфікації і вносить відповідні пропозиції керівнику державної служби.

Розділ VI
ОПЛАТА ПРАЦІ, ЗАОХОЧЕННЯ
І СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ

Стаття 50. Оплата праці державних службовців

1. Держава забезпечує достатній рівень оплати праці державних службовців для професійного виконання посадових обов’язків, заохочує їх до результативної, ефективної, доброчесної та ініціативної роботи.

2. Заробітна плата державного службовця складається з:
1) посадового окладу;
2) надбавки за вислугу років;
3) надбавки за ранг державного службовця;
4) виплати за додаткове навантаження у зв’язку з виконанням обов’язків тимчасово відсутнього державного службовця у розмірі 50 відсотків посадового окладу тимчасово відсутнього державного службовця;
5) виплати за додаткове навантаження у зв’язку з виконанням обов’язків за вакантною посадою державної служби за рахунок економії фонду посадового окладу за відповідною посадою;
6) премії (у разі встановлення).

3. За результатами роботи та щорічного оцінювання службової діяльності державним службовцям можуть встановлюватися премії. До премій державного службовця належать:
1) премія за результатами щорічного оцінювання службової діяльності;
2) місячна або квартальна премія відповідно до особистого внеску державного службовця в загальний результат роботи державного органу.

При цьому загальний розмір премій, передбачених пунктом 2 цієї частини, які може отримати державний службовець за рік, не може перевищувати 30 відсотків фонду його посадового окладу за рік.

4. Джерелом формування фонду оплати праці державних службовців є державний бюджет.

Фонд оплати праці державних службовців формується за рахунок коштів державного бюджету, а також коштів, які надходять до державного бюджету в рамках програм допомоги Європейського Союзу, урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ. Порядок використання таких коштів, які надходять до державного бюджету, затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. Скорочення бюджетних асигнувань не може бути підставою для зменшення посадових окладів та надбавок до них.

Стаття 51. Групи оплати праці та схема посадових окладів державних службовців

1. Посади державної служби з метою встановлення розмірів посадових окладів поділяються на такі групи оплати праці:
до групи 1 належать посади керівників державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 2 належать посади перших заступників керівників державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 3 належать посади заступників керівників державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 4 належать посади керівників самостійних структурних підрозділів державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 5 належать посади заступників керівників самостійних структурних підрозділів державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 6 належать посади керівників підрозділів у складі самостійних структурних підрозділів державних органів, їх заступників і прирівняні до них посади;
до групи 7 належать посади головних спеціалістів державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 8 належать посади провідних спеціалістів державних органів і прирівняні до них посади;
до групи 9 належать посади спеціалістів державних органів і прирівняні до них посади.

Прирівняння посад державної служби проводиться Кабінетом Міністрів України під час затвердження схеми посадових окладів на посадах державної служби за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері трудових відносин, погодженим із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

2. З метою встановлення розмірів посадових окладів державні органи поділяються за юрисдикцією, яка поширюється:
1) на всю територію України;
2) на територію однієї або кількох областей, міста Києва або Севастополя;
3) на територію одного або кількох районів, міст обласного значення.

У державних органах відповідної юрисдикції забезпечується наявність усіх груп оплати праці, передбачених частиною першою цієї статті.

3. Схема посадових окладів на посадах державної служби визначається щороку Кабінетом Міністрів України під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на наступний рік з урахуванням юрисдикції державних органів, а також виходячи з того, що мінімальний розмір посадового окладу групи 1 у державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України, становить не більше семи мінімальних розмірів посадового окладу групи 9 у державних органах, юрисдикція яких поширюється на територію одного або кількох районів, міст обласного значення.

Мінімальний розмір посадового окладу групи 9 у державних органах, юрисдикція яких поширюється на територію одного або кількох районів, міст обласного значення, не може бути менше двох розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом.

Стаття 52. Надбавки, доплати та премії

1. Надбавка за вислугу років на державній службі встановлюється на рівні 3 відсотків посадового окладу державного службовця за кожний календарний рік стажу державної служби, але не більше 50 відсотків посадового окладу.

2. Розмір надбавки за ранг державного службовця визначається Кабінетом Міністрів України під час затвердження схеми посадових окладів на посадах державної служби.

3. Виплата за додаткове навантаження у зв’язку з виконанням обов’язків тимчасово відсутнього державного службовця встановлюється керівником державної служби державному службовцю за поданням його безпосереднього керівника у розмірі 50 відсотків посадового окладу тимчасово відсутнього державного службовця.

4. Виплата за додаткове навантаження у зв’язку з виконанням обов’язків за вакантною посадою державної служби встановлюється керівником державної служби за поданням безпосереднього керівника державним службовцям, між якими здійснено розподіл обов’язків за вакантною посадою, пропорційно додатковому навантаженню за рахунок економії фонду посадового окладу за відповідною посадою.

5. Премії виплачуються в межах фонду преміювання залежно від особистого внеску державного службовця в загальний результат роботи державного органу.

Типове положення про преміювання затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері трудових відносин, за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Встановлення премій державним службовцям здійснюється керівником державної служби відповідно до затвердженого ним Положення про преміювання у відповідному державному органі, погодженого з виборним органом первинної профспілкової організації (за наявності).

6. Фонд преміювання державного органу встановлюється у розмірі 20 відсотків загального фонду посадових окладів за рік та економії фонду оплати праці.

7. Премія за результатами оцінювання службової діяльності та місячна або квартальна премія державним службовцям, які займають посади державної служби категорії «А», встановлюються суб’єктом призначення відповідно до цієї статті.

Стаття 53. Заохочення державних службовців

1. За бездоганну та ефективну державну службу, за особливі заслуги до державних службовців застосовуються такі види заохочень:
1) оголошення подяки;
2) нагородження грамотою, почесною грамотою, іншими відомчими відзнаками державного органу;
3) дострокове присвоєння рангу в порядку, визначеному цим Законом;
4) представлення до нагородження урядовими відзнаками та відзначення урядовою нагородою (вітальний лист, подяка, почесна грамота);
5) представлення до відзначення державними нагородами.

2. Заохочення до державних службовців, які займають посади категорій «Б» і «В», застосовуються керівником державної служби, а щодо державних службовців, які займають посади категорії «А», - суб’єктом призначення.

3. Заохочення не застосовуються до державного службовця протягом строку застосування до нього дисциплінарного стягнення.

Стаття 54. Соціально-побутове забезпечення державних службовців

1. Державному службовцю у випадках і порядку, визначених Кабінетом Міністрів України, може надаватися службове житло.

2. Державним службовцям може надаватися матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань.

Порядок надання та розмір такої допомоги визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 55. Створення належних умов для виконання посадових обов’язків

1. Керівник державної служби повинен створювати здорові та безпечні умови, необхідні для належного виконання державними службовцями своїх обов’язків.

2. Керівник державної служби вживає заходів для:
1) надання державним службовцям необхідної для виконання посадових обов’язків інформації;
2) облаштування приміщення, пристосованого для виконання посадових обов’язків;
3) належного облаштування робочих місць;
4) забезпечення державних службовців необхідним обладнанням.

Розділ VII
РОБОЧИЙ ЧАС І ЧАС ВІДПОЧИНКУ
ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ. ВІДПУСТКИ

Стаття 56. Робочий час і час відпочинку державного службовця

1. Тривалість робочого часу державного службовця становить 40 годин на тиждень.

2. Для державних службовців установлюється п’ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями.

3. За згодою керівника державної служби для державного службовця може встановлюватися неповний робочий день або неповний робочий тиждень. На прохання вагітної жінки, одинокого державного службовця, який має дитину віком до 14 років або дитину-інваліда, у тому числі яка перебуває під його опікою, або який доглядає за хворим членом сім’ї відповідно до медичного висновку, керівник державної служби зобов’язаний установити для них неповний робочий день або неповний робочий тиждень. Оплата праці в такому разі здійснюється пропорційно відпрацьованому часу.

4. Для виконання невідкладних або непередбачуваних завдань державні службовці, для яких законом не передбачено обмежень щодо роботи, на підставі наказу (розпорядження) керівника державної служби, про який повідомляється виборний орган первинної профспілкової організації (за наявності), зобов’язані з’явитися на службу і працювати понад установлену тривалість робочого дня, а також у вихідні, святкові та неробочі дні, у нічний час. За роботу в зазначені дні (час) державним службовцям надається грошова компенсація у розмірі та порядку, визначених законодавством про працю, або протягом місяця надаються відповідні дні відпочинку за заявами державних службовців.

Забороняється залучати до роботи понад установлену тривалість робочого дня, а також у вихідні, святкові та неробочі дні, у нічний час вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до трьох років. Жінки, які мають дітей віком від 3 до 14 років або дитину-інваліда, можуть залучатися до надурочних робіт лише за їхньою згодою. Залучення інвалідів до надурочних робіт можливе лише за їхньою згодою і за умови, що це не суперечить медичним рекомендаціям.

5. Тривалість роботи понад установлену тривалість робочого дня, а також у вихідні, святкові та неробочі дні, у нічний час не повинна перевищувати для кожного державного службовця чотирьох годин протягом двох днів підряд і 120 годин на рік.

6. Якщо святковий або неробочий день збігається з вихідним днем, вихідний день переноситься на наступний після святкового або неробочого дня.

Стаття 57. Щорічні основні відпустки державних службовців

1. Державним службовцям надається щорічна основна оплачувана відпустка тривалістю 30 календарних днів, якщо законом не передбачено більш тривалої відпустки, з виплатою грошової допомоги у розмірі середньомісячної заробітної плати.

Стаття 58. Щорічні додаткові та інші відпустки державних службовців

1. За кожний рік державної служби після досягнення п’ятирічного стажу державної служби державному службовцю надається один календарний день щорічної додаткової оплачуваної відпустки, але не більш як 15 календарних днів.

Порядок надання державним службовцям додаткових оплачуваних відпусток визначається Кабінетом Міністрів України.

2. Додаткові відпустки у зв’язку з навчанням, творчі відпустки, соціальні відпустки, відпустки без збереження заробітної плати та інші види відпусток надаються державним службовцям відповідно до закону.

3. Державному службовцю надається відпустка без збереження заробітної плати на час участі у виборчому процесі у порядку, визначеному статтею 10 цього Закону.

Стаття 59. Порядок і умови надання щорічних відпусток

1. Щорічні відпустки надаються державним службовцям у порядку та на умовах, визначених законодавством про працю.

Стаття 60. Відкликання державних службовців із щорічних відпусток

1. Для виконання невідкладних завдань державні службовці, які займають посади категорії «А», можуть бути відкликані із щорічної основної або додаткової відпустки, передбаченої частиною першою статті 58 цього Закону, за рішенням суб’єкта призначення, а державні службовці, які займають посади категорій «Б» і «В», - за наказом (розпорядженням) керівника державної служби. Порядок відкликання державних службовців із щорічних відпусток затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Частина невикористаної відпустки за погодженням з керівником державної служби надається державному службовцю у будь-який час відповідного року чи приєднується до відпустки в наступному році з відшкодуванням непередбачуваних витрат державного службовця у зв’язку з його відкликанням з відпустки.

3. Порядок відшкодування непередбачуваних витрат державних службовців у зв’язку з їх відкликанням із щорічної основної або додаткової відпустки затверджується Кабінетом Міністрів України.

Розділ VIII
ДИСЦИПЛІНАРНА ТА МАТЕРІАЛЬНА
ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Глава 1. Службова дисципліна

Стаття 61. Забезпечення службової дисципліни

1. Службова дисципліна забезпечується шляхом:
1) дотримання у службовій діяльності вимог цього Закону та інших нормативно-правових актів у сфері державної служби та виконання правил внутрішнього службового розпорядку;
2) формування керівником державної служби у підпорядкованих державних службовців високих професійних якостей, сумлінного ставлення до виконання своїх посадових обов’язків, поваги до прав і свобод людини і громадянина, їхньої честі та гідності, а також до держави, державних символів України;
3) поєднання керівниками усіх рівнів методів переконання, виховання і заохочення із заходами дисциплінарної відповідальності щодо підпорядкованих державних службовців;
4) поєднання повсякденної вимогливості керівників до підпорядкованих державних службовців з постійною турботою про них, виявленням поваги до їхньої честі та гідності, забезпеченням гуманізму та справедливості.

Стаття 62. Обов’язки державного службовця щодо додержання службової дисципліни

1. Державний службовець зобов’язаний виконувати обов’язки, визначені статтею 8 цього Закону, а також:
1) не допускати вчинків, несумісних із статусом державного службовця;
2) виявляти високий рівень культури, професіоналізм, витримку і тактовність, повагу до громадян, керівництва та інших державних службовців;
3) дбайливо ставитися до державного майна та інших публічних ресурсів.

2. Державний службовець особисто виконує покладені на нього посадові обов’язки.

Стаття 63. Обов’язки керівника державної служби щодо забезпечення службової дисципліни

1. Керівник державної служби несе відповідальність за неналежний рівень службової дисципліни і здійснює повноваження щодо притягнення державних службовців до дисциплінарної відповідальності.

2. З метою забезпечення належного рівня службової дисципліни керівник державної служби зобов’язаний:
1) створювати умови для виконання державними службовцями своїх посадових обов’язків і підвищення ними професійної компетентності та вимагати належного виконання посадових обов’язків;
2) здійснювати контроль за виконанням державними службовцями посадових обов’язків;
3) під час виконання посадових обов’язків керуватися публічними інтересами, суворо дотримуватися і забезпечувати дотримання Конституції, законів України та інших нормативно-правових актів, чітко формулювати накази (розпорядження) та доручення, перевіряти точність і своєчасність їх виконання;
4) забезпечувати виконання державними службовцями своїх посадових обов’язків, у тому числі шляхом застосування дисциплінарних стягнень;
5) належним чином організовувати роботу державних службовців, забезпечувати ефективне виконання завдань, що поставлені перед державним органом;
6) виховувати у державних службовців сумлінне ставлення до служби, бережливе ставлення до державного майна, підтримувати їхню ініціативу, а також вживати заходів для додержання ними правил етичної поведінки;
7) забезпечувати прозорість та об’єктивність під час оцінювання результатів службової діяльності державних службовців;
8) організовувати проведення з державними службовцями профілактичних заходів щодо запобігання вчиненню ними дисциплінарних проступків, виявляти та своєчасно припиняти їх вчинення.

3. Безпосередній керівник державного службовця має право вносити клопотання керівнику державної служби про притягнення державного службовця до дисциплінарної відповідальності за вчинення дисциплінарного проступку.

4. Керівник державної служби, який в установленому цим Законом порядку не вжив заходів для притягнення підпорядкованого йому державного службовця до дисциплінарної відповідальності за вчинений дисциплінарний проступок, а також не подав матеріали про вчинення державним службовцем адміністративного проступку, корупційного або пов’язаного з корупцією правопорушення, злочину до органу, уповноваженого розглядати справи про такі правопорушення, несе відповідальність згідно із законом.

Глава 2. Засади дисциплінарної відповідальності

Стаття 64. Дисциплінарна відповідальність державного службовця

1. За невиконання або неналежне виконання посадових обов’язків, визначених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами у сфері державної служби, посадовою інструкцією, а також порушення правил етичної поведінки та інше порушення службової дисципліни державний службовець притягається до дисциплінарної відповідальності у порядку, встановленому цим Законом.

2. Для державних службовців можуть встановлюватися особливості притягнення до дисциплінарної відповідальності у випадках, визначених законом.

Стаття 65. Підстави для притягнення державного службовця до дисциплінарної відповідальності

1. Підставою для притягнення державного службовця до дисциплінарної відповідальності є вчинення ним дисциплінарного проступку, тобто протиправної винної дії або бездіяльності чи прийняття рішення, що полягає у невиконанні або неналежному виконанні державним службовцем своїх посадових обов’язків та інших вимог, встановлених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами, за яке до нього може бути застосоване дисциплінарне стягнення.

2. Дисциплінарними проступками є:
1) порушення Присяги державного службовця;
2) порушення правил етичної поведінки державних службовців;
3) вияв неповаги до держави, державних символів України, Українського народу;
4) дії, що шкодять авторитету державної служби;
5) невиконання або неналежне виконання посадових обов’язків, актів органів державної влади, наказів (розпоряджень) та доручень керівників, прийнятих у межах їхніх повноважень;
6) недотримання правил внутрішнього службового розпорядку;
7) перевищення службових повноважень, якщо воно не містить складу злочину або адміністративного правопорушення;
8) невиконання вимог щодо політичної неупередженості державного службовця;
9) використання повноважень в особистих (приватних) інтересах або в неправомірних особистих інтересах інших осіб;
10) подання під час вступу на державну службу недостовірної інформації про обставини, що перешкоджають реалізації права на державну службу, а також неподання необхідної інформації про такі обставини, що виникли під час проходження служби;
11) неповідомлення керівнику державної служби про виникнення відносин прямої підпорядкованості між державним службовцем та близькими особами у 15-денний строк з дня їх виникнення;
12) прогул державного службовця (у тому числі відсутність на службі більше трьох годин протягом робочого дня) без поважних причин;
13) поява державного службовця на службі в нетверезому стані, у стані наркотичного або токсичного сп’яніння;
14) прийняття державним службовцем необґрунтованого рішення, що спричинило порушення цілісності державного або комунального майна, незаконне їх використання або інше заподіяння шкоди державному чи комунальному майну, якщо такі дії не містять складу злочину або адміністративного правопорушення.

3. Державний службовець не може бути притягнутий до дисциплінарної відповідальності, якщо минуло шість місяців з дня, коли керівник державної служби дізнався або мав дізнатися про вчинення дисциплінарного проступку, не враховуючи час тимчасової непрацездатності державного службовця чи перебування його у відпустці, або якщо минув один рік після його вчинення.

Стаття 66. Види дисциплінарних стягнень та загальні умови їх застосування

1. До державних службовців застосовується один із таких видів дисциплінарного стягнення:
1) зауваження;
2) догана;
3) попередження про неповну службову відповідність;
4) звільнення з посади державної служби.

2. У разі допущення державним службовцем дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 6 частини другої статті 65 цього Закону, суб’єкт призначення або керівник державної служби може обмежитися зауваженням.

3. У разі допущення державним службовцем дисциплінарних проступків, передбачених пунктами 4, 5 та 12 частини другої статті 65 цього Закону, суб’єктом призначення або керівником державної служби такому державному службовцю може бути оголошено догану.

4. У разі допущення державним службовцем дисциплінарних проступків, передбачених пунктами 2 та 8 частини другої статті 65 цього Закону, а також вчинення систематично (повторно протягом року) дисциплінарних проступків, передбачених пунктами 4 та 5 частини другої статті 65 цього Закону, суб’єкт призначення або керівник державної служби може попередити такого державного службовця про неповну службову відповідність.

5. Звільнення з посади державної служби є винятковим видом дисциплінарного стягнення і може бути застосоване лише у разі вчинення дисциплінарних проступків, передбачених пунктами 1, 3, 7, 9-11, 13, 14 частини другої статті 65 цього Закону, а також вчинення систематично (повторно протягом року) дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 12 частини другої статті 65 цього Закону.

6. Дисциплінарні стягнення, передбачені пунктами 2-4 частини першої цієї статті, накладаються виключно за пропозицією Комісії, поданням дисциплінарної комісії.

7. За кожний дисциплінарний проступок до державного службовця може бути застосовано лише одне дисциплінарне стягнення.

Стаття 67. Обставини, що пом’якшують або обтяжують дисциплінарну відповідальність

1. Дисциплінарне стягнення має відповідати характеру і тяжкості вчиненого дисциплінарного проступку та ступеню вини державного службовця. Під час визначення виду дисциплінарного стягнення необхідно враховувати характер дисциплінарного проступку, обставини, за яких він був вчинений, настання тяжких наслідків, добровільне відшкодування заподіяної шкоди, попередню поведінку дер-

жавного службовця та його ставлення до виконання посадових обов'язків.

2. Обставинами, що пом'якшують відповідальність державного службовця, є:

1) усвідомлення та визнання своєї провини у вчиненні дисциплінарного проступку;

2) попередня бездоганна поведінка та відсутність дисциплінарних стягнень;

3) високі показники виконання службових завдань, наявність заохочень та урядових відзнак, урядових і державних нагород;

4) вжиття заходів щодо попередження, відвернення або усунення настання тяжких наслідків, які настали або можуть настати в результаті вчинення дисциплінарного проступку, добровільне відшкодування заподіяної шкоди;

5) вчинення проступку під впливом погрози, примусу або через службову чи іншу залежність;

6) вчинення проступку внаслідок неправомірних дій керівника.

3. Під час застосування дисциплінарного стягнення можуть враховуватися також інші, не зазначені у частині другій цієї статті, обставини, що пом'якшують відповідальність державного службовця.

4. Обставинами, що обтяжують відповідальність державного службовця, є:

1) вчинення дисциплінарного проступку у стані алкогольного сп'яніння або у стані, викликаному вживанням наркотичних або токсичних засобів;

2) вчинення дисциплінарного проступку повторно, до зняття в установленому порядку попереднього стягнення;

3) вчинення проступку умисно на ґрунті особистої неприязні до іншого державного службовця, у тому числі керівника, чи помсти за дії чи рішення щодо нього;

4) вчинення проступку умисно з мотивів неповаги до держави і суспільства, прав і свобод людини, окремих соціальних груп;

5) настання тяжких наслідків або заподіяння збитків внаслідок вчинення дисциплінарного проступку.

Стаття 68. Суб'єкти, уповноважені ініціювати дисциплінарні провадження та застосовувати дисциплінарні стягнення

1. Дисциплінарні провадження ініціюються суб'єктом призначення.

2. Дисциплінарні стягнення накладаються (застосовуються):

1) на державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А»:

зауваження - суб'єктом призначення;

інші види дисциплінарних стягнень - суб'єктом призначення з урахуванням пропозиції Комісії;

2) на державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В»:

зауваження - суб'єктом призначення;

інші види дисциплінарних стягнень - суб'єктом призначення за поданням дисциплінарної комісії.

Стаття 69. Дисциплінарна комісія з розгляду дисциплінарних справ та її повноваження

1. Для здійснення дисциплінарного провадження з метою визначення ступеня вини, характеру і тяжкості вчиненого дисциплінарного проступку утворюється дисциплінарна комісія з розгляду дисциплінарних справ (далі - дисциплінарна комісія).

2. Дисциплінарною комісією стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», є Комісія.

Дисциплінарну комісію стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В», утворює керівник державної служби у кожному державному органі.

3. Дисциплінарна комісія діє у складі не менше шести членів. До складу дисциплінарної комісії включаються державні службовці державного органу, представники виборного органу первинної профспілкової організації з числа державних службовців, а в разі відсутності профспілкової організації - представники державних службовців, обрані на загальних зборах (конференції) державних службовців державного органу, а також можуть включатися представники громадських об'єднань, які мають досвід роботи у сфері державного управління, державної служби або за юридичним фахом.

Кількість представників громадських об'єднань у складі дисциплінарної комісії може становити не більше двох осіб.

Членам дисциплінарної комісії забороняється передавати і розголошувати інформацію, отриману під час здійснення дисциплінарного провадження.

У разі якщо один із членів дисциплінарної комісії прямо підпорядкований особі, стосовно якої відкрито або здійснюється дисциплінарне провадження, такий член дисциплінарної комісії не повинен брати участі у прийнятті рішення.

Строк повноважень членів дисциплінарної комісії становить три роки.

4. Склад дисциплінарної комісії у державному органі затверджується наказом (розпорядженням) керівника державної служби. До складу дисциплінарної комісії у державному органі включаються в однаковій кількості:

представники керівника державної служби, визначені ним одноосібно із числа державних службовців цього державного органу;

представники виборного органу первинної профспілкової організації з числа державних службовців, а в разі відсутності профспілкової організації - представники державних службовців, обрані на загальних зборах (конференції) державних службовців державного органу.

До складу дисциплінарної комісії можуть включатися експерти або інші представники громадських об'єднань, утворених відповідно до Закону України «Про громадські об'єднання», за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

До складу дисциплінарної комісії повинна бути включена щонайменше одна особа, яка має юридичну освіту не нижче другого (магістерського) рівня та досвід роботи за фахом.

5. Члени дисциплінарної комісії здійснюють свої повноваження на громадських засадах.

6. У разі неможливості створення в державному органі постійної дисциплінарної комісії справи про дисциплінарні проступки, вчинені державними службовцями цього органу, розглядаються дисциплінарною комісією державного органу вищого рівня в порядку підпорядкування. У разі відсутності державного органу вищого рівня дисциплінарна комісія може утворюватися одноразово для конкретної справи за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

7. Члени дисциплінарної комісії на першому засіданні обирають голову та секретаря дисциплінарної комісії.

8. Засідання дисциплінарної комісії є правомочним, якщо на ньому присутні не менше двох третин її членів.

9. Дисциплінарна комісія розглядає дисциплінарну справу державного службовця, сформовану в установленому цим Законом порядку.

10. Результатом розгляду дисциплінарної справи є пропозиція Комісії або подання дисциплінарної комісії, які мають рекомендаційний характер для суб'єкта призначення.

11. Суб'єкт призначення протягом 10 календарних днів зобов'язаний прийняти рішення на підставі пропозиції Комісії або подання дисциплінарної комісії або надати вмотивовану відмову протягом цього строку.

Стаття 70. Загальні збори (конференція) державних службовців державного органу

1. Загальні збори (конференція) державних службовців державного органу скликаються виборним органом первинної профспілкової організації, яка діє в державному органі (за наявності), або службою управління персоналом.

2. Конференції державних службовців державного органу проводяться у державних органах, де скликання загальних зборів ускладнене через значну чисельність або територіальну роз'єднаність структурних підрозділів. Делегати на конференцію обираються за нормами і в порядку, що визначаються виборним органом первинної профспілкової організації, яка діє в державному органі (за наявності), або службою управління персоналом.

3. Державні службовці державного органу повідомляються про час та місце проведення загальних зборів (конференції) не пізніш як за 20 календарних днів до дня їх проведення.

4. Питання на розгляд загальних зборів (конференції) державних службовців державного органу виносяться з ініціативи керівника державної служби, виборного органу первинної профспілкової організації, яка діє в державному органі (у разі її створення), або державних службовців державного органу.

У разі винесення на загальні збори (конференцію) державних службовців державного органу питання про обрання представників до складу дисциплінарної комісії державні службовці протягом 10 календарних днів з дня прийняття рішення про проведення загальних зборів (конференції) можуть подавати заяви про їх реєстрацію кандидатами до дисциплінарної комісії до служби управління персоналом.

5. Загальні збори є правомочними, якщо у них бере участь більше половини загальної кількості державних службовців державного органу, а конференція - більше половини делегатів.

6. Загальні збори (конференція) шляхом відкритого голосування більшістю голосів учасників обирають не менше трьох членів лічильної комісії.

7. Кожний учасник загальних зборів (конференції) має один голос. Рішення загальних зборів (конференції) державних службовців державного органу приймаються більшістю від присутніх на загальних зборах (конференції).

Стаття 71. Проведення службового розслідування

1. З метою визначення наявності вини, характеру і тяжкості дисциплінарного проступку може проводитися службове розслідування.

У разі невиконання або неналежного виконання посадових обов'язків державним службовцем, перевищення повноважень, що призвело до людських жертв або заподіяло значну матеріальну шкоду фізичній чи юридичній особі, державі або територіальній громаді, службове розслідування проводиться обов'язково.

2. Службове розслідування стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», проводиться центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, а стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В», - дисциплінарною комісією у державному органі.

3. Тривалість службового розслідування не може перевищувати один місяць. За потреби зазначений строк може бути продовжений суб'єктом призначення, але не більш як до двох місяців.

4. До участі у проведенні службового розслідування суб'єктом призначення за поданням дисциплінарної комісії, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, можуть залучатися відповідні фахівці.

5. До участі у проведенні службового розслідування не можуть залучатися посадові особи державного органу, особисто заінтересовані у його результатах та прямо підпорядковані особі, стосовно якої проводиться службове розслідування.

6. Особи, які проводять службове розслідування, несуть персональну відповідальність за неповноту і необ'єктивність його висновків та за розголошення інформації щодо службового розслідування.

7. Особи, які проводять службове розслідування, мають право: одержувати пояснення від державного службовця, стосовно якого проводиться службове розслідування, та від інших осіб щодо обставин справи; одержувати у підрозділах державного органу чи за запитом в інших органах необхідні документи або їх копії та долучати до матеріалів справи; одержувати консультації відповідних спеціалістів з питань, що стосуються службового розслідування.

8. Державний службовець, стосовно якого проводиться службове розслідування, має право:

1) надавати пояснення, а також відповідні документи та матеріали щодо обставин, які досліджуються;

2) порушувати клопотання про одержання і залучення до матеріалів нових документів, одержання додаткових пояснень осіб, які причетні до справи;

3) бути присутнім під час виконання відповідних заходів;

4) подавати в установленому порядку скарги на дії осіб, які проводять службове розслідування.

9. За результатами службового розслідування складається висновок про наявність чи відсутність у діях державного службовця дисциплінарного проступку та підстав для його притягнення до дисциплінарної відповідальності.

Висновок, складений за результатами проведеного службового розслідування центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, передається Комісії.

10. У разі якщо службове розслідування стосується інформації з обмеженим доступом, розслідування проводиться з урахуванням положень законів України «Про державну таємницю» і «Про інформацію» за відповідними правилами діловодства.

Стаття 72. Відсторонення державного службовця від виконання посадових обов'язків

1. На час здійснення дисциплінарного провадження державний службовець може бути відсторонений від виконання посадових обов'язків.

2. Невиконання або неналежне виконання посадових обов'язків, що могло призвести або призвело до людських жертв, заподіяло значну матеріальну чи моральну шкоду фізичним або юридичним особам, державі, територіальній громаді, є підставою для відсторонення державного службовця від виконання посадових обов'язків. Рішення про відсторонення державного службовця від виконання посадових обов'язків приймається відповідно керівником державної служби або суб'єктом призначення.

3. Тривалість відсторонення державного службовця від виконання посадових обов'язків не може перевищувати часу дисциплінарного провадження.

4. У разі закриття дисциплінарного провадження без притягнення державного службовця до дисциплінарної відповідальності йому оплачується у розмірі середньої заробітної плати час відсторонення від виконання посадових обов'язків в установленому порядку.

5. Під час відсторонення від виконання посадових обов'язків державний службовець зобов'язаний перебувати на робочому місці відповідно до правил внутрішнього службового розпорядку та сприяти здійсненню дисциплінарного провадження.

6. Відсторонення державного службовця від виконання посадових обов'язків у разі вчинення ним корупційного правопорушення здійснюється відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Стаття 73. Дисциплінарна справа

1. З метою збору інформації про обставини, які стали підставою для порушення дисциплінарного провадження, для визначення дисциплінарною комісією ступеня вини, характеру і тяжкості цього дисциплінарного проступку Комісією, дисциплінарною комісією формується дисциплінарна справа.

2. Дисциплінарна справа повинна містити:

1) дату і місце її формування;

2) підстави для відкриття дисциплінарного провадження;

3) характеристику державного службовця, складену його безпосереднім керівником, та інші відомості, що характеризують державного службовця;

4) відомості щодо наявності чи відсутності дисциплінарних стягнень;

5) інформаційну довідку з викладенням обставин щодо вчинення державним службовцем дисциплінарного проступку;

6) пояснення державного службовця щодо обставин, які стали підставою для порушення дисциплінарного провадження;

7) пояснення безпосереднього керівника державного службовця з приводу обставин, які стали підставою для порушення дисциплінарного провадження;

8) пояснення інших осіб, яким відомі обставини, які стали підставою для порушення дисциплінарного провадження;

9) належним чином завірені копії документів і матеріалів, що підтверджують та/або спростовують факт вчинення дисциплінарного проступку;

10) відомості про причини і умови, що призвели до вчинення проступку, вжиті або запропоновані заходи для їх усунення чи обставини, на підставі яких з державного службовця знімають звинувачення;

11) висновок за результатами службового розслідування (у разі його проведення);

12) висновок про наявність чи відсутність у діях державного службовця дисциплінарного проступку та підстав для його притягнення до дисциплінарної відповідальності;

13) опис матеріалів, які містяться в дисциплінарній справі.

3. Результатом розгляду дисциплінарної справи є пропозиції Комісії, подання дисциплінарної комісії у державному органі, які мають рекомендаційний характер для суб'єкта призначення.

4. Порядок обліку та роботи з дисциплінарними справами встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Стаття 74. Гарантії прав державних службовців під час застосування дисциплінарного стягнення

1. Дисциплінарне стягнення має відповідати ступеню тяжкості вчиненого проступку та вини державного службовця. Під час визначення виду стягнення необхідно враховувати характер проступку, обставини, за яких він був вчинений, обставини, що пом'якшують чи обтяжують відповідальність, результати оцінювання службової діяльності державного службовця, наявність заохочень, стягнень та його ставлення до служби.

2. Дисциплінарне стягнення може бути накладено тільки у разі встановлення факту вчинення дисциплінарного проступку та вини державного службовця. Вчинення державним службовцем діянь у стані крайньої потреби або необхідної оборони виключають можливість застосування дисциплінарного стягнення.

3. За кожне порушення службової дисципліни накладається лише одне дисциплінарне стягнення.

4. Дисциплінарне стягнення не може бути застосовано під час відсутності державного службовця на службі у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю, під час перебування його у відпустці або у відрядженні.

5. Дисциплінарне стягнення до державного службовця застосовується не пізніше шести місяців з дня виявлення дисциплінарного проступку, без урахування часу тимчасової непрацездатності або перебування у відпустці, а також не застосовується, якщо минув один рік після його вчинення.

6. Державний службовець має право на ознайомлення з матеріалами дисциплінарної справи та на оскарження застосованого до нього дисциплінарного стягнення у визначеному цим Законом порядку.

7. Державний службовець може користуватися правовою допомогою адвоката або іншого уповноваженого ним представника.

Стаття 75. Пояснення державного службовця

1. Перед накладенням дисциплінарного стягнення суб'єкт призначення повинен отримати від державного службовця, який притягається до дисциплінарної відповідальності, письмове пояснення.

2. Пояснення державного службовця має відображати час, місце, обставини та причини вчинення ним дисциплінарного проступку, його усвідомлення чи заперечення провини, а також інші питання, які мають значення у справі.

3. Відмова надати пояснення оформляється відповідним актом і підтверджується двома державними службовцями. Відмова надати пояснення не перешкоджає здійсненню дисциплінарного провадження та накладенню на державного службовця дисциплінарного стягнення.

Стаття 76. Право на ознайомлення з матеріалами дисциплінарної справи

1. Державний службовець має право на ознайомлення з усіма матеріалами дисциплінарної справи перед прийняттям рішення про накладення на нього дисциплінарного стягнення.

2. За результатами ознайомлення державний службовець має право вносити зауваження до висновку, клопотання про вжиття додаткових заходів для встановлення обставин, які мають значення для справи, надавати додаткові пояснення та додаткові документи і матеріали, що стосуються зазначених обставин, які долучаються до справи.

Стаття 77. Рішення про накладення дисциплінарного стягнення чи закриття дисциплінарного провадження

1. Рішення про накладення на державного службовця дисциплінарного стягнення чи закриття дисциплінарного провадження приймає суб'єкт призначення протягом 10 календарних днів з дня отримання пропозицій Комісії, подання дисциплінарної комісії у державному органі. Рішення оформляється відповідним актом суб'єкта призначення.

2. У рішенні, яке оформляється наказом (розпорядженням), зазначаються найменування державного органу, дата його прийняття, відомості про державного службовця, стислий виклад обставин справи, вид дисциплінарного проступку і його юридична кваліфікація, вид застосованого дисциплінарного стягнення.

3. Якщо під час розгляду дисциплінарної справи у діях державного службовця не виявлено дисциплінарного проступку, суб'єкт призначення приймає рішення про закриття дисциплінарного провадження стосовно державного службовця, яке оформляється наказом (розпорядженням).

4. У разі виявлення за результатами розгляду ознак злочину чи адміністративного правопорушення суб'єкт призначення зобов'язаний протягом трьох календарних днів передати відповідну заяву та копію матеріалів справи до відповідного правоохоронного органу.

5. Пропозиція Комісії, подання дисциплінарної комісії є обов'язковими для розгляду суб'єктами призначення та враховуються ними під час вирішення питань щодо застосування дисциплінарного стягнення чи закриття дисциплінарного провадження.

6. Державному службовцю видається під розписку належним чином завірена копія наказу (розпорядження) про накладення на нього дисциплінарного стягнення чи закриття дисциплінарного провадження не пізніше наступного робочого дня після прийняття відповідного рішення.

7. У разі відмови державного службовця від одержання копії наказу (розпорядження) про накладення на нього дисциплінарного стягнення чи закриття дисциплінарного провадження такий документ не пізніш як у триденний строк з дня прийняття рішення надсилається державному службовцеві за місцем його проживання рекомендованим листом з повідомленням про вручення.

Стаття 78. Оскарження рішення про накладення дисциплінарного стягнення

1. Рішення про накладення дисциплінарного стягнення може бути оскаржено державними службовцями категорії «А» до суду, а категорій «Б» і «В» - до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, або до суду.

2. Скарга подається протягом 10 календарних днів після одержання державним службовцем копії наказу (розпорядження) про накладення дисциплінарного стягнення.

Стаття 79. Зняття дисциплінарного стягнення

1. Якщо протягом року після накладення дисциплінарного стягнення до державного службовця не буде застосоване нове дисциплінарне стягнення, він вважається таким, що не мав дисциплінарного стягнення.

2. Якщо державний службовець не вчинив нового порушення цього Закону, інших нормативно-правових актів у сфері державної служби і виявив себе сумлінним службовцем, дисциплінарне стягнення стосовно нього може бути знято до закінчення року, протягом якого воно було накладено, але не раніше ніж через шість місяців з дня накладення дисциплінарного стягнення. Право на дострокове зняття дисциплінарного стягнення належить суб'єкту призначення, що його застосував.

3. Протягом строку дії дисциплінарного стягнення (крім зауваження) заходи заохочення до державного службовця не застосовуються.

Глава 3. Матеріальна відповідальність державних службовців

Стаття 80. Основи матеріальної відповідальності державних службовців

1. Матеріальна та моральна шкода, заподіяна фізичним та юридичним особам незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю державних службовців під час здійснення ними своїх повноважень, відшкодовується за рахунок держави.

2. Держава в особі суб'єкта призначення має право зворотної вимоги (регресу) у розмірі та порядку, визначених законом, до:

1) державного службовця, який заподіяв шкоду;

2) посадової особи (осіб), винної (винних) у незаконному звільненні, відстороненні або переведенні державного службовця чи іншого працівника на іншу посаду, щодо відшкодування матеріальної та моральної шкоди, заподіяної державному органу у зв'язку з оплатою часу вимушеного прогулу або часу виконання нижчеоплачуваної роботи.

3. У разі застосування зворотної вимоги (регресу) державний службовець несе матеріальну відповідальність тільки за шкоду, умисно заподіяну його протиправними діями або бездіяльністю.

Стаття 81. Обов'язок відшкодування шкоди

1. Державний службовець зобов'язаний відшкодувати державі шкоду, заподіяну внаслідок неналежного виконання ним посадових обов'язків.

2. Шкодою, заподіяною державним службовцем державі, є також виплачене державою відшкодування шкоди, заподіяної державним службовцем третій особі внаслідок неналежного виконання ним посадових обов'язків.

3. У разі спільного заподіяння шкоди кількома державними службовцями кожен із них несе відповідальність у розмірі, пропорційному ступеню вини.

4. Під час визначення розміру відшкодування враховуються майнове становище державного службовця, співвідношення розміру заподіяної шкоди до його заробітної плати, ризик виникнення шкоди, досвід державної служби, надані державному службовцю накази (розпорядження), а також інші обставини, у зв'язку з якими повне відшкодування державним службовцем шкоди буде необґрунтованим.

Стаття 82. Порядок відшкодування шкоди

1. Для відшкодування шкоди керівник державної служби вносить державному службовцю письмову пропозицію, в якій зазначаються розмір, порядок і строки відшкодування шкоди, а також обставини,

що стали підставою для відшкодування. Державний службовець повинен дати відповідь на пропозицію про добровільне відшкодування шкоди у письмовій формі.

2. Пропозиція може бути внесена протягом трьох місяців з дня, коли керівник державної служби дізнався чи мав дізнатися про обставини, що є підставою для пред'явлення вимоги, але не пізніше ніж через три роки з дня заподіяння шкоди.

3. Державний службовець повинен дати відповідь на пропозицію про відшкодування шкоди в письмовій формі протягом двох тижнів з дня отримання пропозиції.

4. У разі ненадання державним службовцем відповіді на пропозицію про добровільне відшкодування шкоди, відмови від відшкодування шкоди чи невідшкодування шкоди до зазначеного у пропозиції строку керівник державної служби може звернутися з позовом про таке відшкодування до суду.

Розділ IX
ПРИПИНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Стаття 83. Підстави для припинення державної служби

1. Державна служба припиняється:

1) у разі втрати права на державну службу або його обмеження (стаття 84 цього Закону);

2) у разі закінчення строку призначення на посаду державної служби (стаття 85 цього Закону);

3) за ініціативою державного службовця або за угодою сторін (стаття 86 цього Закону);

4) за ініціативою суб'єкта призначення (стаття 87 цього Закону);

5) у разі настання обставин, що склалися незалежно від волі сторін (стаття 88 цього Закону);

6) у разі незгоди державного службовця на проходження державної служби у зв'язку із зміною її істотних умов (стаття 43 цього Закону);

7) у разі досягнення державним службовцем 65-річного віку, якщо інше не передбачено законом;

8) у разі застосування заборони, передбаченої Законом України «Про очищення влади».

2. Зміна керівників або складу державних органів, керівників державної служби в державних органах та безпосередніх керівників не може бути підставою для припинення державним службовцем державної служби на займаній посаді з ініціативи новопризначених керівників.

3. У разі звільнення з державної служби на підставі пунктів 6 і 7 частини першої цієї статті державному службовцю виплачується вихідна допомога у розмірі середньої місячної заробітної плати.

Стаття 84. Припинення державної служби у разі втрати державним службовцем права на державну службу або його обмеження

1. Підставами для припинення державної служби у зв'язку із втратою права на державну службу або його обмеженням є:

1) припинення громадянства України або виїзд на постійне проживання за межі України;

2) набуття громадянства іншої держави;

3) набрання законної сили рішенням суду щодо притягнення державного службовця до адміністративної відповідальності за корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення;

4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо державного службовця за вчинення умисного злочину та/або встановлення заборони займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави;

5) наявність відносин прямої підпорядкованості близьких осіб у випадку, передбаченому статтею 32 цього Закону.

2. У випадках, зазначених у пунктах 1-4 частини першої цієї статті, суб'єкт призначення зобов'язаний звільнити державного службовця у триденний строк з дня настання або встановлення факту, передбаченого цією статтею, якщо інше не встановлено законом, а у випадку, зазначеному у пункті 5 частини першої цієї статті, - у порядку, визначеному статтею 32 цього Закону.

Стаття 85. Припинення державної служби у зв'язку із закінченням строку призначення на посаду державної служби

1. У разі призначення на посаду державної служби на певний строк державний службовець звільняється з посади в останній день цього строку.

2. Державний службовець, призначений на посаду державної служби на період заміщення тимчасово відсутнього державного службовця, за яким зберігалася посада державної служби, звільняється з посади в останній робочий день перед днем виходу на службу тимчасово відсутнього державного службовця. У такому разі тимчасово відсутній державний службовець зобов'язаний письмово повідомити керівника державної служби не пізніш як за 14 календарних днів про свій вихід на службу.

Стаття 86. Припинення державної служби за ініціативою державного службовця або за угодою сторін

1. Державний службовець має право звільнитися зі служби за власним бажанням, попередивши про це суб'єкта призначення у письмовій формі не пізніш як за 14 календарних днів до дня звільнення.

2. Державний службовець може бути звільнений до закінчення двотижневого строку, передбаченого частиною першою цієї статті, в інший строк за взаємною домовленістю із суб'єктом призначення, якщо таке звільнення не перешкоджатиме належному виконанню обов'язків державним органом.

3. Суб'єкт призначення зобов'язаний звільнити державного службовця у строк, визначений у поданій ним заяві, у випадках, передбачених законодавством про працю.

Стаття 87. Припинення державної служби за ініціативою суб'єкта призначення

1. Підставами для припинення державної служби за ініціативою суб'єкта призначення є:

1) скорочення чисельності або штату державних службовців, ліквідація державного органу, реорганізація державного органу у разі, коли відсутня можливість пропозиції іншої рівноцінної посади державної служби, а в разі відсутності такої пропозиції - іншої роботи (посади державної служби) у цьому державному органі;

2) встановлення невідповідності державного службовця займаній посаді протягом строку випробування;

3) отримання державним службовцем двох підряд негативних оцінок за результатами оцінювання службової діяльності;

4) вчинення державним службовцем дисциплінарного проступку, який передбачає звільнення.

2. Підставою для припинення державної служби за ініціативою суб'єкта призначення може бути нез'явлення державного службовця на службу протягом більш як 120 календарних днів підряд або більш як 150 календарних днів протягом року внаслідок тимчасової непрацездатності (без урахування часу відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами), якщо законом не встановлено більш тривалий строк збереження місця роботи (посади) у разі певного захворювання.

За державним службовцем, який втратив працездатність під час виконання посадових обов'язків, посада зберігається до відновлення працездатності або встановлення інвалідності.

3. Процедура вивільнення державних службовців на підставі пункту 1 частини першої цієї статті визначається законодавством про працю.

Звільнення на підставі пункту 1 частини першої цієї статті допускається лише у разі, якщо державного службовця не може бути переведено на іншу посаду відповідно до його кваліфікації або якщо він відмовляється від такого переведення.

Державний службовець, якого звільнено на підставі пункту 1 частини першої цієї статті, у разі створення в державному органі, з якого його звільнено, нової посади чи появи вакантної посади, що відповідає кваліфікації державного службовця, протягом шести місяців з дня звільнення має право поворотного прийняття на службу за його заявою, якщо він був призначений на посаду в цьому органі за результатами конкурсу.

4. У разі звільнення з державної служби на підставі пункту 1 частини першої цієї статті державному службовцю виплачується вихідна допомога у розмірі середньої місячної заробітної плати.

Стаття 88. Припинення державної служби у зв'язку з обставинами, що склалися незалежно від волі сторін

1. Підставами для припинення державної служби у зв'язку з обставинами, що склалися незалежно від волі сторін, є:

1) поновлення на посаді державної служби особи, яка раніше її займала;

2) неможливість виконання державним службовцем службових обов'язків за станом здоров'я за наявності медичного висновку, порядок надання якого визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, та центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;

3) набрання законної сили рішенням суду про визнання особи недієздатною або про обмеження дієздатності особи;

4) визнання державного службовця безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

5) обрання на виборну посаду до органу державної влади або органу місцевого самоврядування з дня набуття повноважень;

6) смерть державного службовця.

Стаття 89. Передача справ і майна

1. Державний службовець зобов'язаний до звільнення з посади чи переведення на іншу посаду передати справи і довірене у зв'язку з виконанням посадових обов'язків майно (далі - майно) особі, уповноваженій суб'єктом призначення у відповідному державному органі. Уповноважена особа зобов'язана прийняти справи і майно.

2. Факт передачі справ і майна засвідчується актом, що складається у двох примірниках і підписується уповноваженою особою, керівником служби управління персоналом відповідного державного органу та державним службовцем, який звільняється. Один примірник акта видається державному службовцю, який звільняється, другий примірник або його копія долучається до особової справи цього державного службовця.

3. У разі якщо через невиконання обов'язку щодо передачі справ і майна створено істотну загрозу публічним інтересам, особа може бути притягнена до відповідальності згідно із законом.

Стаття 90. Пенсійне забезпечення

1. Пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Розділ X
ОСОБЛИВОСТІ ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В ОКРЕМИХ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНАХ. ПАТРОНАТНА СЛУЖБА

Стаття 91. Особливості проходження державної служби в окремих державних органах

1. Дія цієї статті поширюється на голів місцевих державних адміністрацій, керівників апаратів (секретаріатів) Верховної Ради України, допоміжних органів, утворених Президентом України, Представництва Президента України в Автономній Республіці Крим, Антимонопольного комітету України, Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Фонду державного майна України, Конституційного Суду України, Верховного Суду України, вищих спеціалізованих судів, Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, Національного агентства з питань запобігання корупції, Ради національної безпеки і оборони України, Рахункової палати, а також державних колегіальних органів, посади голів та членів яких не належать до посад державної служби.

2. Керівники апаратів (секретаріатів) державних органів, зазначених у частині першій цієї статті, призначаються на посаду в порядку, визначеному законом, за пропозицією Комісії за результатами конкурсного відбору.

3. Голови місцевих державних адміністрацій призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України. Пропозиції щодо кандидатів на посади голів місцевих державних адміністрацій вносить Кабінету Міністрів України Комісія за результатами конкурсного відбору в порядку, визначеному цим Законом.

4. Керівник Апарату Верховної Ради України призначається на посаду і звільняється з посади Верховною Радою України у порядку, визначеному Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України.

5. Керівник апарату Адміністрації Президента України призначається на посаду та звільняється з посади Президентом України.

6. В апаратах допоміжних органів, утворених Президентом України, затвердження переліку посад державної служби, патронатної служби та посад працівників, які виконують функції з обслуговування, а також встановлення категорій посад державної служби здійснюється Комісією за поданням керівника державної служби з урахуванням критеріїв, визначених частиною четвертою статті 3 цього Закону.

7. Повноваження керівника державної служби в органах прокуратури здійснює керівник відповідного органу прокуратури.

Стаття 92. Патронатна служба

1. До посад патронатної служби належать посади радників, помічників, уповноважених та прес-секретаря Президента України, працівників секретаріатів Голови Верховної Ради України, його Першого заступника та заступника, працівників патронатних служб Прем'єр-міністра України та інших членів Кабінету Міністрів України, помічників-консультантів народних депутатів України, помічників та наукових консультантів суддів Конституційного Суду України, помічників суддів, а також посади патронатних служб в інших державних органах.

2. Працівник патронатної служби призначається на посаду на строк повноважень особи, працівником патронатної служби якої він призначений.

3. Трудові відносини з працівником патронатної служби припиняються в день припинення повноважень особи, працівником патронатної служби якої він призначений. Акт про звільнення приймається керівником державної служби.

Працівник патронатної служби може бути достроково звільнений з посади за ініціативою особи, працівником патронатної служби якої він призначений, або керівника патронатної служби.

4. На працівників патронатної служби поширюється дія законодавства про працю, крім статей 39^1, $41-43^1$, 49^2 Кодексу законів про працю України.

5. Час роботи на посадах патронатної служби зараховується до стажу державної служби та враховується при присвоєнні державному службовцю рангу в межах відповідної категорії посад, якщо до призначення на посаду патронатної служби він перебував на державній службі та після звільнення з посади патронатної служби повернувся на державну службу.

6. Працівник патронатної служби, який виявив бажання вступити або повернутися на державну службу, реалізує таке право у порядку, визначеному цим Законом для осіб, які вперше вступають на державну службу, з обов'язковим проведенням конкурсу.

Розділ XI
ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 травня 2016 року, крім:

пункту 1 частини другої статті 20 цього Закону в частині володіння іноземною мовою, яка є однією з офіційних мов Ради Європи, який набирає чинності через два роки після набрання чинності цим Законом;

пункту 5 частини першої статті 25 цього Закону, який набирає чинності через рік з дня набрання чинності цим Законом;

абзацу четвертого частини третьої статті 50, абзацу другого частини третьої статті 51 та частини шостої статті 52 цього Закону, які набирають чинності з 1 січня 2019 року;

підпункту 3 пункту 2, підпунктів 1 і 2 пункту 15 цього розділу, які набирають чинності з дня опублікування цього Закону.

2. Визнати такими, що втратили чинність:

1) Закон України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами), крім статті 37, що застосовується до осіб, зазначених у пунктах 10 і 12 цього розділу;

2) Постанову Верховної Ради України від 16 грудня 1993 року «Про введення в дію Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 491);

3) Закон України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273; 2014 р., № 1, ст. 2, № 12, ст. 178, № 22, ст. 798; 2015 р., № 4, ст. 17).

3. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у примітці до статті 368 Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25-26, ст. 131):

у пункті 2 слова і цифри «посади яких згідно із статтею 25 Закону України «Про державну службу» віднесені до третьої, четвертої, п'ятої та шостої категорій» замінити словами і цифрою «посади яких згідно із статтею 6 Закону України «Про державну службу» належать до категорії «Б»;

у пункті 3:

підпункт 1 після слів «та заступники міністрів» доповнити словами «члени Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольного комітету України, Голова Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голова Фонду державного майна України, його перший заступник та заступники, члени Центральної виборчої комісії», а після слів «Секретар Ради національної безпеки і оборони України, його перший заступник та заступники» доповнити словами «Постійний Представник Президента України в Автономній Республіці Крим, його перший заступник та заступники, радники та помічники Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України»;

підпункт 2 викласти в такій редакції:

«2) особи, посади яких згідно із статтею 6 Закону України «Про державну службу» належать до категорії «А»;

2) у Кримінальному процесуальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., №№ 9-13, ст. 88):

в абзаці першому частини дев'ятої статті 31 після слів «та заступників міністрів» доповнити словами «членів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України, його першого заступника та заступників, членів Центральної виборчої комісії», а слова «осіб, посади яких віднесено до першої категорії посад державних службовців» замінити словами «осіб, посади яких належать до категорії «А»;

у статті 216:

в абзаці першому частини четвертої слова та цифру «службовими особами, які займають особливо відповідальне становище відповідно до частини першої статті 9 Закону України «Про державну службу», особами, посади яких віднесено до першої - третьої категорій посад державної служби, суддями та працівниками правоохоронних органів» замінити словами «Президентом України, повноваження якого припинено, Прем'єр-міністром України, членом Кабінету Міністрів України, першим заступником та заступником міністра, членом Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольного комітету України, Головою Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Головою Фонду державного майна України, його першим заступником та заступником, членом Центральної виборчої комісії, народним депутатом України, Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини, Директором Національного антикорупційного бюро України, Генеральним прокурором України, його першим заступником та заступником, Головою Національного банку України, його першим заступником та заступником, Секретарем Ради національної безпеки і оборони України, його першим заступником та заступником, Постійним Представником Президента України в Автономній Республіці Крим, його першим заступником та заступником, радником або помічником Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України, суддею, працівником правоохоронного органу, особою, посада якої належить до категорії «А»;

у пункті 1 частини п'ятої:

абзац другий після слів «першим заступником та заступником міністра» доповнити словами «членом Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольного комітету України, Головою Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Головою Фонду державного майна України, його першим заступником та заступником, членом Центральної виборчої комісії», а після слів «Секретарем Ради національної безпеки і оборони України, його першим заступником та заступником» - словами «Постійним Представником Президента України в Автономній Республіці Крим, його першим заступником та заступником, радником або помічником Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України»;

абзац третій викласти в такій редакції:

«державним службовцем, посада якого належить до категорії «А»;

3) у Законі України «Про Антимонопольний комітет України» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 50, ст. 472; 2000 р., № 41, ст. 343; 2004 р., № 13, ст. 181; 2012 р., № 31, ст. 391):

у частині першій статті 18 слова «(крім звільнення)» виключити;

у частині третій статті 27 слова «працівників Антимонопольного комітету України та його територіальних відділень встановлюються Кабінетом Міністрів України відповідно до закону» замінити словами «державних службовців Антимонопольного комітету України та його територіальних відділень встановлюються відповідно до Закону України «Про державну службу»;

4) частину третю статті 25 Закону України «Про Конституційний Суд України» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 49, ст. 272) виключити;

5) у частині першій статті 4 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 20, ст. 99; 2013 р., № 32, ст. 412) слова «цим Законом, Законом України «Про державну службу» замінити словами «цим та»;

6) у статті 49 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 20-21, ст. 190; 2013 р., № 17, ст. 154):

частини другу і третю виключити;

доповнити частиною четвертою такого змісту:

«Посадові особи місцевих державних адміністрацій несуть матеріальну відповідальність у порядку, передбаченому Законом України «Про державну службу»;

7) у статті 64 Закону України «Про Національний банк України» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 29, ст. 238; 2000 р., № 42, ст. 351; 2015 р., № 22, ст. 145, № 32, ст. 315):

у частині першій слова «Законом України «Про державну службу» замінити словами «Правлінням Національного банку з урахуванням законодавства про працю»;

частини четверту - шосту виключити;

8) пункт 9 частини першої статті 1, частину третю статті 10, частину другу статті 22 та пункт 2 частини п'ятої статті 31 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 22, ст. 171; 2009 р., № 18, ст. 247, № 45, ст. 690; 2013 р., № 24, ст. 243, № 47, ст. 659; 2015 р., № 21, ст. 140) після слів «Кодексу законів про працю України» доповнити словами «а також з аналогічних підстав, визначених іншими законами»;

9) частину третю статті 6 Закону України «Про політичні партії в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 23, ст. 118; 2005 р., № 34, ст. 437; 2009 р., № 36-37, ст. 511; 2014 р., № 20-21, ст. 712; 2015 р., № 2-3, ст. 12, № 39, ст. 375) доповнити пунктом 9 такого змісту:

«9) державні службовці у випадках, передбачених Законом України «Про державну службу»;

10) у Законі України «Про статус народного депутата України» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 42, ст. 212 із наступними змінами):

у статті 20:

абзац другий частини другої виключити;

в абзаці десятому частини дванадцятої слова «Про державну службу» виключити;

у частині третій статті 34:

абзац третій виключити;

в абзаці четвертому слова «але не є державними службовцями, також» виключити;

11) у Законі України «Про дипломатичну службу» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29 із наступними змінами):

статтю 9 після частини другої доповнити новою частиною такого змісту:

«На дипломатичних та адміністративно-технічних працівників поширюються також вимоги до рівня професійної компетентності, визначені Законом України «Про державну службу».

У зв'язку з цим частини третю - восьму вважати відповідно частинами четвертою - дев'ятою;

статтю 14 виключити;

статті 34, 35 і 41 викласти в такій редакції:

«Стаття 34. Дисциплінарна відповідальність працівників дипломатичної служби

Працівники дипломатичної служби притягаються до дисциплінарної відповідальності з підстав, передбачених Законом України «Про державну службу».

Крім передбачених у Законі України «Про державну службу» видів дисциплінарних стягнень, до працівників дипломатичної служби може також застосовуватися такий захід дисциплінарного впливу, як затримка до одного року у присвоєнні чергового дипломатичного рангу»;

«Стаття 35. Оплата праці

Умови оплати праці працівників дипломатичної служби встановлюються відповідно до Закону України «Про державну службу».

Працівники дипломатичної служби, направлені у довготермінове відрядження, крім заробітної плати, визначеної цією статтею, отримують компенсаційні виплати в іноземній валюті.

Розміри компенсаційних виплат в іноземній валюті та встановлених надбавок до них визначаються Кабінетом Міністрів України»;

«Стаття 41. Підстави припинення дипломатичної служби

Дипломатична служба припиняється з підстав, передбачених Законом України «Про державну службу».

Дипломатична служба припиняється також з таких підстав:

1) невиконання працівником дипломатичної служби основних обов'язків, передбачених статтею 30 цього Закону;

2) порушення обмежень, пов'язаних з перебуванням на дипломатичній службі, передбачених статтею 31 цього Закону;

3) досягнення працівником дипломатичної служби граничного віку перебування на дипломатичній службі або його відставка (статті 42 і 43 цього Закону);

4) неподання або подання працівником дипломатичної служби неправдивих відомостей щодо його майна, доходів, витрат і зобов'язань фінансового характеру згідно із Законом України «Про запобігання корупції»;

5) невитримання випробування, яке встановлено під час прийняття на дипломатичну службу (стаття 11 цього Закону);

6) завершення строку дії контракту або порушення умов контракту.

Звільнення працівника дипломатичної служби з посади не вважається припиненням дипломатичної служби, якщо таке звільнення відбулося не з підстав, передбачених цією статтею та статтею 43 цього Закону.

Зміна керівників не може бути підставою для припинення працівником дипломатичної служби роботи на займаній посаді з ініціативи новопризначених керівників, крім патронатної служби Міністра закордонних справ України»;

12) у Законі України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 265; 2006 р., № 18, ст. 155):

частину другу статті 7 виключити;

у пункті 1 частини першої статті 8 слова «або прийняттям відставки відповідно до вимог Закону України «Про державну службу» виключити;

13) у частині дев'ятій статті 8 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 2-3, ст. 11):

слова «Про державну службу» виключити;

доповнити абзацом другим такого змісту:

«Платникам, які працюють на посадах, робота на яких зараховується до стажу, що дає право на одержання пенсії відповідно до Закону України «Про державну службу», встановлюється єдиний внесок у розмірі 3,6 відсотка визначеної пунктом 1 частини першої статті 7 цього Закону бази нарахування єдиного внеску»;

14) у Законі України «Про центральні органи виконавчої влади» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 38, ст. 385; 2014 р., № 13, ст. 223):

у частині другій статті 8:

у пункті 3 слова «апаратом міністерства і територіальними органами міністерства» замінити словом «міністерством»;

у пункті 5 слова «заступника міністра - керівника апарату» виключити;

пункти 6, 12 та 15 викласти в такій редакції:

«6) затверджує положення про самостійні структурні підрозділи апарату міністерства»;

«12) утворює, ліквідовує, реорганізовує підприємства, установи, організації, що належать до сфери управління цього міністерства, затверджує їхні положення (статути), здійснює у межах своїх повноважень інші функції з управління об'єктами державної власності»;

«15) порушує в установленому порядку питання щодо заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності першого заступника, заступників міністра та державного секретаря міністерства»;

пункти 10, 13, 17, 18, 20 та 22 виключити;

у пункті 21 слова «та заступника міністра - керівника апарату» виключити;

статті 10 і 11 викласти в такій редакції:

«Стаття 10. Державний секретар міністерства

1. Державний секретар міністерства є вищою посадовою особою з числа державних службовців міністерства. Державний секретар підзвітний і підконтрольний міністру.

2. Державний секретар міністерства призначається на посаду Кабінетом Міністрів України за поданням Комісії з питань вищого корпусу державної служби строком на п'ять років з правом повторного призначення.

Відбір кандидатури на посаду державного секретаря міністерства здійснюється за результатами конкурсу, що проводиться відповідно до законодавства про державну службу.

Кандидатом на посаду державного секретаря міністерства може бути громадянин України, який має вищу освіту, загальний стаж роботи не менше семи років, включаючи досвід управлінської роботи не менше трьох років, і відповідає іншим вимогам, визначеним законом.

3. Основними завданнями державного секретаря міністерства є забезпечення діяльності міністерства, стабільності та наступності у його роботі, організація поточної роботи, пов'язаної із здійсненням повноважень міністерства.

4. Державний секретар міністерства відповідно до покладених на нього завдань:

1) організовує роботу апарату міністерства;

2) забезпечує підготовку пропозицій щодо виконання завдань міністерства та подає їх на розгляд міністру;

3) організовує та контролює виконання апаратом міністерства Конституції та законів України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, наказів міністерства та доручень міністра, його першого заступника та заступників, звітує про їх виконання;

4) готує та подає міністру для затвердження плани роботи міністерства, звітує про їх виконання;

5) забезпечує реалізацію державної політики стосовно державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті міністерства;

6) у межах своїх повноважень запитує та одержує в установленому порядку від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій в Україні та за її межами безоплатно інформацію, документи і матеріали, а від органів державної статистики - статистичну інформацію, необхідну для виконання покладених на міністерство завдань;

7) за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної бюджетної політики, затверджує штатний розпис та кошторис міністерства;

8) призначає на посади та звільняє з посад у порядку, передбаченому законодавством про державну службу, державних службовців апарату міністерства, присвоює їм ранги державних службовців, приймає рішення щодо їх заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності;

9) приймає на роботу та звільняє з роботи у порядку, передбаченому законодавством про працю, працівників апарату міністерства, приймає рішення щодо їх заохочення, притягнення до дисциплінарної відповідальності;

10) призначає на посади керівників територіальних органів міністерства та їх заступників і звільняє їх з посад;

11) погоджує у передбачених законом випадках призначення на посади та звільнення з посад керівників відповідних структурних підрозділів обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій;

12) призначає на посаду та звільняє з посади керівників підприємств, установ, організацій, що належать до сфери управління міністерства;

13) притягує до дисциплінарної відповідальності керівників державних підприємств, установ, організацій, що належать до сфери управління відповідного міністерства;

14) забезпечує в установленому порядку організацію підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців та інших працівників міністерства;

15) представляє міністерство як юридичну особу в цивільно-правових відносинах;

16) у межах повноважень, передбачених законом, дає обов'язкові для виконання державними службовцями та іншими працівниками міністерства доручення;

17) з питань, що належать до його повноважень, видає накази організаційно-розпорядчого характеру та контролює їх виконання;

18) вносить подання щодо представлення в установленому порядку державних службовців та інших працівників апарату міністерства, його територіальних органів до відзначення державними нагородами України.

5. На час відсутності державного секретаря міністерства чи неможливості здійснення ним своїх повноважень з інших причин його обов'язки виконує один із керівників самостійних структурних підрозділів апарату міністерства відповідно до наказу державного секретаря міністерства.

6. Державний секретар Міністерства оборони України може бути військовослужбовцем.

Державний секретар Міністерства оборони України здійснює повноваження, визначені частиною четвертою цієї статті, крім повноважень, які здійснює Міністр оборони України, зокрема:

1) затвердження структури апарату Міністерства оборони України, граничної чисельності Генерального штабу Збройних Сил України та погодження його структури;

2) затвердження Положення про структурні підрозділи апарату Міністерства оборони України, призначення на посади та звільнення з посад їх керівників, прийняття рішення щодо присвоєння їм рангу державного службовця, заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності;

3) внесення подання щодо представлення в установленому порядку військовослужбовців, державних службовців, працівників Міністерства оборони України та Збройних Сил України до відзначення державними нагородами України, нагородження їх відзнаками Міністерства оборони України, застосування інших видів заохочень;

4) скасування повністю чи в окремій частині наказів державного секретаря Міністерства оборони України, актів органів військового управління, що суперечать Конституції України, іншим актам законодавства та актам Міністерства оборони України.

Стаття 11. Апарат міністерства

1. Апарат міністерства - організаційно поєднана сукупність структурних підрозділів і посад, що забезпечують діяльність міністра, а також виконання покладених на міністерство завдань.

2. Апарат міністерства очолює державний секретар міністерства.

3. Апарат міністерства складається із секретаріату та самостійних структурних підрозділів.

Структуру апарату міністерства затверджує міністр.

4. Вимоги до формування структури апарату міністерства визначаються Кабінетом Міністрів України.

5. Державні службовці апарату міністерства призначаються на посаду та звільняються з посади державним секретарем міністерства в порядку, передбаченому законодавством про державну службу.

Працівники апарату міністерства приймаються на роботу та звільняються з роботи державним секретарем міністерства в порядку, передбаченому законодавством про працю.

6. Звільнення міністра не може бути підставою для звільнення державних службовців та працівників апарату міністерства, крім працівників патронатної служби міністра»;

у статті 12:

частину першу доповнити реченням такого змісту: «Чисельність патронатної служби міністра становить не більше десяти осіб»;

частину третю викласти в такій редакції:

«3. Міністр самостійно визначає персональний склад патронатної служби міністра. Працівники патронатної служби міністра призначаються на посаду та звільняються з посади державним секретарем міністерства за поданням міністра, а також у зв'язку із звільненням міністра»;

частини четверту і п'яту виключити;

у частині сьомій слова «про державну службу» замінити словами «про працю»;

у частині п'ятій статті 13:

абзац перший викласти в такій редакції:

«5. Керівники територіальних органів міністерства призначаються на посади та звільняються з посад державним секретарем»;

в абзаці другому слово «міністром» замінити словами «державним секретарем»;

пункт 4 частини другої статті 18 виключити;

частини першу і другу статті 19 викласти в такій редакції:

«1. Керівник центрального органу виконавчої влади призначається на посаду та звільняється з посади Кабінетом Міністрів України за пропозицією Комісії з питань вищого корпусу державної служби.

Комісія з питань вищого корпусу державної служби вносить на розгляд Кабінету Міністрів України пропозиції щодо кандидатури для призначення на посаду керівника центрального органу виконавчої влади за результатами конкурсу відповідно до законодавства про державну службу.

2. Керівник центрального органу виконавчої влади може мати не більше двох заступників, які призначаються на посаду Кабінетом Міністрів України на підставі пропозицій Комісії з питань вищого корпусу державної служби за результатами конкурсу відповідно до законодавства про державну службу.

Заступники керівника центрального органу виконавчої влади звільняються з посади Кабінетом Міністрів України на підставі пропозицій Комісії з питань вищого корпусу державної служби відповідно до законодавства про державну службу.

Кількість заступників керівника центрального органу виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України, визначається Кабінетом Міністрів України на основі обґрунтованого подання відповідного керівника»;

в абзаці першому частини п'ятої статті 21 слова «за погодженням з міністром, який спрямовує та координує діяльність центрального органу виконавчої влади» замінити словами «відповідно до законодавства про державну службу»;

у тексті Закону слова «заступник міністра - керівник апарату» в усіх відмінках замінити словами «державний секретар міністерства» у відповідному відмінку;

15) у Законі України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 13, ст. 222; 2015 р., № 22, ст. 145):

частину п'яту статті 9 доповнити абзацом восьмим такого змісту:

«Трудова книжка, документи про освіту (спеціальність, кваліфікацію), стан здоров'я та інші документи, які подаються членом Кабінету Міністрів України під час призначення його на посаду, зберігаються за місцем роботи»;

у статті 21:

частину п'яту доповнити абзацом другим такого змісту:

«Кабінет Міністрів України за обґрунтованим поданням керівника центрального органу виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України, визначає кількість заступників такого керівника»;

частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Кабінет Міністрів України призначає на посаду:

1) державних секретарів міністерств, керівників та заступників керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України, за пропозицією Комісії з питань вищого корпусу державної служби за результатами конкурсу відповідно до законодавства про державну службу;

2) перших заступників і заступників міністрів - за поданням Прем'єр-міністра України.

Звільнення зазначених осіб здійснюється Кабінетом Міністрів України з підстав, передбачених Кодексом законів про працю України, законами України «Про Кабінет Міністрів України», «Про центральні органи виконавчої влади», «Про державну службу»;

у пункті 4 частини першої статті 42:

абзац другий після слів «місцевих державних адміністрацій» доповнити словами «відповідно до законодавства про державну службу»;

абзац третій виключити;

абзац четвертий після слів «для призначення на посаду» доповнити словами «за результатами конкурсного відбору відповідно до законодавства про державну службу»;

пункт 4 частини першої статті 44 викласти в такій редакції:

«4) вносить Прем'єр-міністру України подання щодо призначення на посаду першого заступника і заступників міністра та звільнення зазначених осіб з посади»;

у частині четвертій статті 47 слова «за поданням Прем'єр-міністра України» замінити словами «за пропозицією Комісії з питань вищого корпусу державної служби за результатами конкурсу відповідно до законодавства про державну службу»;

частину другу статті 54 після слів «мають право» доповнити словом «виключно»;

у першому реченні частини першої статті 57 слова «в порядку та на умовах, визначених Законом України «Про державну службу» замінити словами «на загальних засадах відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»;

у тексті Закону слова «Міністр Кабінету Міністрів України» в усіх відмінках замінити словами «Державний секретар Кабінету Міністрів України» у відповідному відмінку;

16) у Законі України «Про запобігання корупції» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056; із змінами, внесеними Законом України від 8 жовтня 2015 року № 731-VIII):

пункт 2 частини першої статті 3 доповнити підпунктом «в» такого змісту:

«в) представники громадських об'єднань, наукових установ, навчальних закладів, експертів відповідної кваліфікації, які входять до складу конкурсних комісій, утворених відповідно до Закону України «Про державну службу»;

у частині першій статті 11:

пункт 10 виключити;

пункт 14 доповнити словами «(крім підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування)»;

в абзаці першому частини другої статті 37 слова «Національне агентство» замінити словами «Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби»;

у примітці до статті 50 слова та цифри «особи, посади яких передбачені частиною першою статті 9 Закону України «Про державну службу», або віднесені згідно із статтею 25 зазначеного Закону та частиною першою статті 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» до першої - третьої категорій» замінити словами та цифрами «Президент України, Прем'єр-міністр України, член Кабінету Міністрів України, перший заступник або заступник міністра, член Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольного комітету України, Голова Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голова Фонду державного майна України, його перший заступник або заступник, член Центральної виборчої комісії, народний депутат України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Директор Національного антикорупційного бюро України, Генеральний прокурор України, його перший заступник та заступник, Голова Національного банку України, його перший заступник та заступник, член Ради Національного банку України, Секретар Ради національної безпеки і оборони України, його перший заступник та заступник, Постійний Представник Президента України в Автономній Республіці Крим, його перший заступник та заступник, радник або помічник Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України, особи, посади яких належать до посад державної служби категорії «А» або «Б», та особи, посади яких частиною першою статті 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» віднесені до першої - третьої категорій»;

у примітці до статті 56 слова та цифри «посади, передбачені частиною першою статті 9 Закону України «Про державну службу», посади, віднесені згідно із статтею 25 зазначеного Закону та частиною першою статті 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» до першої - третьої категорій» замінити словами та цифрами «посади Президента України, Прем'єр-міністра України, члена Кабінету Міністрів України, першого заступника або заступника міністра, члена Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України, його першого заступника або заступника, члена Центральної виборчої комісії, народного депутата України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Директора Національного антикорупційного бюро України, Генерального прокурора України, його першого заступника та заступника, Голови Національного банку України, його першого заступника та заступника, члена Ради Національного банку України, Секретаря Ради національної безпеки і оборони України, його першого заступника та заступника, Постійного Представника Президента України в Автономній Республіці Крим, його першого заступника та заступника, радника або помічника Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України, посади, які належать до посад державної служби категорії «А» або «Б», та посади, які частиною першою статті 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» віднесені до першої - третьої категорій»;

17) абзац шістнадцятий пункту 25 частини першої статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 50-51, ст. 2057; 2015 р., № 17, ст. 118, № 39, ст. 375) викласти у такій редакції:

«державні службовці, посади яких належать до категорії «А»;

18) у Законі України «Про судоустрій і статус суддів» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., №№ 18-20, ст. 132, № 22, ст. 145):

у статті 141:

в абзаці першому частини першої, у частині другій слова «на умовах, передбачених статтею 37 Закону України «Про державну службу» виключити;

в абзацах другому і четвертому частини п'ятої слова «Про державну службу» виключити;

абзац другий частини першої статті 147 виключити;

у частині першій статті 154 слова «Законом України «Про державну службу» виключити;

19) у Положенні про помічника-консультанта народного депутата України, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 37, ст. 283; 2004 р., № 23, ст. 320; 2015 р., № 22, ст. 145):

у статті 1.1:

частину п'яту виключити;

у частині сьомій слова «але не є державними службовцями, також» виключити;

у частині першій статті 3.3:

в абзаці першому слова «відомості про зарахування на державну службу, ранг, який присвоюється чи вже присвоєний державному службовцю» виключити;

абзац другий виключити;

частину третю статті 4.1 виключити;

частину другу статті 4.4 виключити;

в абзаці першому частини першої статті 4.5 слова «та Законом України «Про державну службу» виключити.

4. У державних органах, керівники або голови яких виконують повноваження керівників державної служби та з дня набрання чинності цим Законом втрачають статус державних службовців, утворюються посади керівників державної служби. Повноваження керівників державної служби до призначення на такі посади осіб за результатами конкурсу в порядку, визначеному цим Законом, продовжують виконувати керівники або голови відповідних державних органів, але не довше ніж до 1 січня 2017 року.

5. Повноваження Державного секретаря Кабінету Міністрів України та його заступників, державних секретарів міністерств до призначення на посади осіб за результатами конкурсу в порядку, визначеному цим Законом, виконують відповідно Міністр Кабінету Міністрів України та його заступники, заступники міністрів - керівники апаратів, але не довше ніж до 1 січня 2017 року.

Повноваження заступників міністрів - керівників апаратів припиняються одночасно з призначенням на посади державних секретарів міністерств осіб за результатами конкурсу в порядку, визначеному цим Законом. Особи, які перебували на посадах заступників міністрів - керівників апаратів, звільняються у зв'язку із скороченням таких посад відповідно до Кодексу законів про працю України.

Інші державні службовці, які на день набрання чинності цим Законом займають посади державної служби, визначені відповідно до цього Закону, продовжують виконувати свої посадові обов'язки у відповідному державному органі.

6. На працівників Національної академії державного управління при Президентові України, Національного інституту стратегічних досліджень, Інституту законодавства Верховної Ради України, які на день набрання чинності цим Законом є державними службовцями, поширюється дія цього Закону протягом двох років з дня набрання ним чинності.

7. Умови оплати праці працівників органів державної влади, інших державних органів, їх апаратів (секретаріатів), державних підприємств, установ та організацій, органів влади Автономної Республіки Крим, які на день набрання чинності цим Законом є державними службовцями і посади яких відповідно до цього Закону не є посадами державної служби, визначаються Кабінетом Міністрів України і не можуть передбачати зменшення розміру їх заробітної плати.

8. Стаж державної служби за періоди роботи (служби) до набрання чинності цим Законом обчислюється у порядку та на умовах, установлених на той час законодавством.

9. За державними службовцями, які відповідно до статті 35 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490) набули право на отримання додаткових оплачуваних відпусток більшої тривалості, ніж передбачено статтею 58 цього Закону, така тривалість додаткових відпусток зберігається після набрання чинності цим Законом.

10. Державні службовці, які на день набрання чинності цим Законом займають посади державної служби та мають не менш як 10 років стажу на посадах, віднесених до відповідних категорій посад державних службовців, визначених статтею 25 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами) та актами Кабінету Міністрів України, мають право на призначення пенсії відповідно до статті 37 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами) у порядку, визначеному для осіб, які мають не менш як 20 років стажу роботи на посадах, віднесених до категорій посад державних службовців.

11. Перелік посад державної служби, які займали особи з числа колишніх державних службовців, що належать до певної категорії посад, передбачених цим Законом, визначається Кабінетом Міністрів України.

12. Для осіб, які на день набрання чинності цим Законом мають не менш як 20 років стажу на посадах, віднесених до відповідних категорій посад державної служби, визначених статтею 25 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами) та актами Кабінету Міністрів України, зберігається право на призначення пенсії відповідно до статті 37 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами) у порядку, визначеному для осіб, які мають не менш як 20 років стажу роботи на посадах, віднесених до категорій посад державних службовців.

13. За особами, які на день набрання чинності цим Законом перебувають у відставці відповідно до статті 31 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490 із наступними змінами), зберігаються гарантії, передбачені цією статтею.

14. Видатки на реалізацію положень цього Закону у 2016 році здійснюються в межах коштів, передбачених Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік».

Мінімальний розмір посадового окладу групи 9 у державних органах, юрисдикція яких поширюється на територію одного або кількох районів, міст обласного значення, становить:

з 1 січня 2017 року - 1,25 розміру мінімальної заробітної плати;

з 1 січня 2018 року - 1,5 розміру мінімальної заробітної плати;

з 1 липня 2018 року - 1,75 розміру мінімальної заробітної плати.

Умови оплати праці державних службовців, передбачені цим Законом, не застосовуються у державних органах, що перебувають у стадії ліквідації на момент набрання чинності цим Законом.

Керівники державної служби мають право у разі зменшення у зв'язку з установленням нових умов оплати праці розміру заробітної плати (без премії) в окремих державних службовців на час роботи на займаній посаді виплачувати в межах видатків, передбачених на оплату праці, різницю між заробітною платою, визначеною за попередніми умовами оплати праці (без премії), та розміром заробітної плати, встановленим за новими умовами оплати праці.

Керівники державної служби протягом двох років з дня набрання чинності цим Законом у межах економії фонду оплати праці мають право встановлювати державним службовцям додаткові стимулюючі виплати відповідно до Положення про застосування стимулюючих виплат, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

15. Кабінету Міністрів України:

1) забезпечити прийняття та набрання чинності одночасно з набранням чинності цим Законом Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби, Положення про Комісію з питань вищого корпусу державної служби, схеми посадових окладів на посадах державної служби на 2016 рік, інших нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

2) у місячний строк з дня опублікування цього Закону підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів у відповідність із цим Законом;

3) у місячний строк з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти та забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

4) у шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

затвердити Порядок атестації осіб, які претендують на вступ до державної служби, щодо вільного володіння державною мовою;

забезпечити проведення конкурсів на посади Державного секретаря Кабінету Міністрів України та його заступників, державних секретарів міністерств відповідно до вимог цього Закону.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
10 грудня 2015 року.
№ 889-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про управління об'єктами державної власності»

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Частину першу статті 11^1 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 46, ст. 456 із наступними змінами) викласти у такій редакції:

«1. Державні унітарні підприємства (крім державного підприємства обслуговування повітряного руху України «Украерорух» відповідно до Закону України «Про приєднання України до Багатосторонньої угоди про сплату маршрутних зборів», державного підприємства із забезпечення функціонування дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних міжурядових організацій в Україні Державного управління справами, а також державних підприємств «Міжнародний дитячий центр «Артек» і «Український дитячий центр «Молода гвардія») та їх об'єднання зобов'язані спрямувати частину чистого прибутку (доходу) до Державного бюджету України у розмірі не менше 30 відсотків у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2016 року.

2. Закони України та інші нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
24 грудня 2015 року.
№ 910-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. Частини третю та четверту статті 119 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375) викласти в такій редакції:

«За працівниками, призваними на строкову військову службу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період або прийнятими на військову службу за контрактом у разі виникнення кризової ситуації, що загрожує національній безпеці, оголошення рішення про проведення мобілізації та (або) введення воєнного стану на строк до закінчення особливого періоду або до дня фактичної демобілізації, зберігаються місце роботи, посада і середній заробіток на підприємстві, в установі, організації, фермерському господарстві, сільськогосподарському виробничому кооперативі незалежно від підпорядкування та форми власності і у фізичних осіб - підприємців, в яких вони працювали на час призову. Таким працівникам здійснюється виплата грошового забезпечення за рахунок коштів Державного бюджету України відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей».

За працівниками, які були призвані під час мобілізації, на особливий період та які підлягають звільненню з військової служби у зв'язку з оголошенням демобілізації, але продовжують військову службу у зв'язку з прийняттям на військову службу за контрактом, але не більше ніж на строк укладеного контракту, зберігаються місце роботи, посада і середній заробіток на підприємстві, в установі, організації, фермерському господарстві, сільськогосподарському виробничому кооперативі незалежно від підпорядкування та форми власності і у фізичних осіб - підприємців, в яких вони працювали на час призову. Таким працівникам здійснюється виплата грошового забезпечення за рахунок коштів Державного бюджету України відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей».

2. У статті 181 Сімейного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 21-22, ст. 135):

у частині восьмій слова та цифри «яка не може бути меншою ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку» замінити словами «з урахуванням матеріального стану сім'ї, у якій виховується дитина»;

абзац перший частини дев'ятої після слів «виплати тимчасової державної допомоги» доповнити словами «її розмір».

3. У Законі України «Про пенсійне забезпечення» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 3, ст. 10 із наступними змінами):

1) у статті 54:

у пункті «а»:

абзац перший після слів «льотно-випробного складу» доповнити словами та цифрами «після досягнення 50 років і»;

після абзацу одинадцятого доповнити чотирнадцятьма новими абзацами такого змісту:

«До досягнення віку, встановленого абзацом першим цього пункту, право на пенсію за вислугу років мають працівники льотного і льотно-випробного складу:

які в період до 1 січня 2016 року мали вислугу років на відповідних посадах не менше тривалості, передбаченої абзацами першим та другим цього пункту;

1976 року народження і старші за наявності вислуги років на цих посадах, передбаченої абзацами другим - одинадцятим цього пункту, та після досягнення ними такого віку:

45 років - які народилися з 1 січня 1971 року по 30 червня 1971 року;

45 років 6 місяців - які народилися з 1 липня 1971 року по 31 грудня 1971 року;

46 років - які народилися з 1 січня 1972 року по 30 червня 1972 року;

46 років 6 місяців - які народилися з 1 липня 1972 року по 31 грудня 1972 року;

47 років - які народилися з 1 січня 1973 року по 30 червня 1973 року;

47 років 6 місяців - які народилися з 1 липня 1973 року по 31 грудня 1973 року;

48 років - які народилися з 1 січня 1974 року по 30 червня 1974 року;

48 років 6 місяців - які народилися з 1 липня 1974 року по 31 грудня 1974 року;

49 років - які народилися з 1 січня 1975 року по 30 червня 1975 року;

49 років 6 місяців - які народилися з 1 липня 1975 року по 31 грудня 1975 року;

50 років - які народилися з 1 січня 1976 року».

У зв'язку з цим абзаци дванадцятий та тринадцятий вважати відповідно абзацами двадцять шостим та двадцять сьомим;

абзац двадцять шостий доповнити словами «та після досягнення віку, визначеного цим пунктом»;

2) у статті 55:

у пункті «е»:

в абзаці першому слова «незалежно від віку» замінити словами та цифрами «після досягнення 55 років і»;

доповнити абзацами дванадцятим - двадцять п'ятим такого змісту:

«До досягнення віку, встановленого абзацом першим цього пункту, право на пенсію за вислугу років мають працівники освіти, охорони здоров'я та соціального забезпечення:

які в період до 1 січня 2016 року мали вислугу років на відповідних посадах не менше тривалості, передбаченої абзацами першим та другим цього пункту;

1971 року народження і старші за наявності вислуги років на цих посадах, передбаченої абзацами другим - одинадцятим цього пункту, та після досягнення ними такого віку:

50 років - які народилися з 1 січня 1966 року по 30 червня 1966 року;

50 років 6 місяців - які народилися з 1 липня 1966 року по 31 грудня 1966 року;

51 рік - які народилися з 1 січня 1967 року по 30 червня 1967 року;

51 рік 6 місяців - які народилися з 1 липня 1967 року по 31 грудня 1967 року;

52 роки - які народилися з 1 січня 1968 року по 30 червня 1968 року;

52 роки 6 місяців - які народилися з 1 липня 1968 року по 31 грудня 1968 року;

53 роки - які народилися з 1 січня 1969 року по 30 червня 1969 року;

53 роки 6 місяців - які народилися з 1 липня 1969 року по 31 грудня 1969 року;

54 роки - які народилися з 1 січня 1970 року по 30 червня 1970 року;

54 роки 6 місяців - які народилися з 1 липня 1969 року по 31 грудня 1970 року;

55 років - які народилися з 1 січня 1971 року»;

у пункті «ж»:

абзац перший доповнити словами та цифрами «але не раніше досягнення 55 років»;

доповнити абзацами другим - четвертим такого змісту:

«До досягнення віку, встановленого абзацом першим цього пункту, право на пенсію за вислугу років мають артисти театрально-концертних та інших видовищних закладів, підприємств і колективів:

які в період до 1 січня 2016 року мали вислугу років на відповідних посадах не менше тривалості, передбаченої абзацом першим цього пункту;

1971 року народження і старші за наявності стажу творчої діяльності, передбаченого абзацом першим цього пункту, та після досягнення ними віку, встановленого абзацами тринадцятим - двадцять п'ятим пункту «е» цієї статті»;

3) у статті 85:

частину третю доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень»;

у частині четвертій:

абзаци перший та другий викласти в такій редакції:

«Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

в абзаці третьому слова «призначені відповідно до цього Закону» виключити;

у частині шостій цифри «2016» замінити цифрами «2017».

4. У Законі України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 13, ст. 178 із наступними змінами):

1) у статті 58:

абзаци перший та другий частини першої викласти в такій редакції:

«Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, пенсії, призначені відповідно до цього Закону:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

у частині третій цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

2) статтю 63 викласти в такій редакції:

«Стаття 63. Фінансування витрат, пов'язаних з реалізацією цього Закону

Фінансування витрат, пов'язаних з реалізацією цього Закону, здійснюється за рахунок коштів державного і місцевого бюджетів та інших джерел, не заборонених законодавством»;

3) частину третю статті 67 доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень».

5. У Законі України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399; 2006 р., № 37, ст. 318; 2008 р., №№ 5-8, ст. 78; 2012 р., № 12-13, ст. 82; 2015 р., № 22, ст. 145):

1) частину п'яту статті 43 доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень»;

2) у статті 54:

перше речення частини першої викласти в такій редакції: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи, ветеранів військової служби та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

у частині другій цифри «2016» замінити цифрами «2017».

6. У статті 37 Закону України «Про державну службу» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490; 2012 р., № 12-13, ст. 82; 2015 р., № 22, ст. 145):

абзаци перший та другий частини четвертої викласти в такій редакції:

«Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи, ветеранів військової служби та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених цим Законом, законами України «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

у частині п'ятій цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

частину сьому доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень».

7. У частині другій статті 18 Закону України «Про судову експертизу» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 28, ст. 232; 2005 р., № 1, ст. 14; 2015 р., № 22, ст. 145) слова і цифри «1 квітня 2015 року по 31 грудня 2015 року» замінити словами і цифрами «1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року».

8. У статті 13 Закону України «Про музеї та музейну справу» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191; 2010 р., № 5, ст. 45):

1) частину четверту викласти в такій редакції:

«Додатковими джерелами фінансування музеїв є:

кошти, що надходять від господарської діяльності, надання платних послуг, у тому числі за відвідування музеїв і виставок;

кошти, одержувані за науково-дослідні та інші види робіт, які виконує музейний заклад на замовлення підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян та громадян;

доходи від реалізації сувенірної продукції, предметів народних художніх промислів, видавничої діяльності, від надання в оренду приміщень, споруд, обладнання;

плата за кіно- і фотозйомки;

гранти, благодійні внески, добровільні пожертвування, грошові внески, матеріальні цінності, одержані від фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних;

кошти, отримані державними і комунальними музеями як відсотки на залишок власних надходжень, отриманих як плата за послуги, що надаються ними згідно з основною діяльністю, благодійні внески та гранти і розміщених на поточних рахунках, відкритих у банках державного сектору;

інші джерела, в тому числі валютні надходження, відповідно до законодавства України»;

2) доповнити частинами п'ятою - восьмою такого змісту:

«Розмір плати за надання платних послуг встановлюється державним і комунальним музеєм щороку у національній валюті України.

Перелік платних послуг, які можуть надаватися державними і комунальними музеями, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок надання платних послуг музеями, заснованими на державній та комунальній формі власності, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури.

У разі одержання коштів від надання платних послуг, добровільних пожертвувань фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних, з інших джерел, не заборонених законодавством, бюджетні асигнування державних і комунальних музеїв не зменшуються».

9. Підпункт 2 пункту «а» статті 32 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170) викласти в такій редакції:

«2) забезпечення здобуття повної загальної середньої, професійно-технічної освіти у державних і комунальних загальноосвітніх, професійно-технічних навчальних закладах, вищої освіти у комунальних вищих навчальних закладах, створення необхідних умов для виховання дітей, молоді, розвитку їх здібностей, трудового навчання, професійної орієнтації, продуктивної праці учнів, сприяння діяльності дошкільних та позашкільних навчально-виховних закладів, дитячих, молодіжних та науково-просвітницьких організацій».

10. Частину двадцять восьму статті 24 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 2-3, ст. 20; 2015 р., № 28, ст. 239) викласти в такій редакції:

«Пенсія, призначена особам відповідно до цієї статті (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», виплачується в розмірі, обчисленому відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Пенсія, призначена особі після набрання чинності Законом України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» відповідно до цієї статті (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України

раїни «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), у період роботи на посадах, які дають право на призначення пенсії у порядку та на умовах, передбачених цим Законом, виплачується в розмірі, обчисленому відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, у період роботи особи (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту») на інших посадах/роботах (крім випадків, передбачених першим та другим реченнями цієї частини) пенсії, призначені відповідно до цієї статті, розмір яких перевищує 150 відсотків прожиткового мінімуму, встановленого для осіб, які втратили працездатність, виплачуються в розмірі 85 відсотків призначеного розміру, але не менше 150 відсотків прожиткового мінімуму, встановленого для осіб, які втратили працездатність. Після звільнення з роботи виплата пенсії відповідно до цього Закону поновлюється. Максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати десяти прожиткових мінімумів, установлених для осіб, які втратили працездатність. Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень».

11. Частину третю статті 21 Закону України «Про загальну середню освіту» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 28, ст. 230; 2014 р., № 30, ст. 101) викласти в такій редакції:

«3. Вихованці шкіл-інтернатів усіх типів з числа дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, перебувають на повному державному утриманні. Діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, які навчаються в інших загальноосвітніх навчальних закладах, забезпечуються харчуванням, одягом та іншими послугами у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. Утримання вихованців, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку, у спеціальних загальноосвітніх школах (школах-інтернатах) здійснюється за рахунок держави.

Органи місцевого самоврядування та місцеві органи виконавчої влади забезпечують безкоштовним харчуванням дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, дітей з особливими освітніми потребами, які навчаються у спеціальних і інклюзивних класах, та учнів 1-4 класів із сімей, які отримують допомогу відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям».

12. У частині першій статті 64 Закону України «Про Національний банк України» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 29, ст. 238; 2015 р., № 22, ст. 145, № 32, ст. 315) слова і цифри «1 квітня 2015 року по 31 грудня 2015 року» замінити словами і цифрами «1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року».

13. Статтю 26 Закону України «Про бібліотеки і бібліотечну справу» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 23, ст. 177) викласти в такій редакції:

«Стаття 26. Фінансування бібліотек

Основними джерелами фінансування бібліотек державної і комунальної форм власності є кошти відповідно державного та місцевих бюджетів; бібліотек, заснованих на інших формах власності, - кошти засновників.

За рахунок коштів державного та місцевих бюджетів здійснюються фінансування розробки і реалізації програм розвитку бібліотечної справи, будівництво та реконструкція бібліотечних будівель, споруд, приміщень, розвитку дистанційного обслуговування засобами телекомунікацій, інших форм обслуговування жителів віддалених районів, осіб з фізичними вадами.

Суми витрат на поповнення бібліотечних фондів у Державному бюджеті України та місцевих бюджетах виділяються окремим рядком.

Додаткове фінансування бібліотек державної і комунальної форм власності може здійснюватися за рахунок:

коштів, що надходять від господарської діяльності, надання платних послуг;

коштів, одержаних за роботи (послуги), виконані на замовлення підприємств, установ, організацій та фізичних осіб;

доходів від надання в оренду приміщень, споруд, обладнання;

грантів, благодійних внесків, добровільних пожертвувань, грошових внесків, матеріальних цінностей, одержаних від фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних;

коштів, отриманих бібліотеками як відсотки на залишок власних надходжень, отриманих як плата за послуги, що надаються ними згідно з основною діяльністю, благодійні внески та гранти і розміщених на поточних рахунках, відкритих у банках державного сектору;

інших не заборонених законодавством джерел.

Розмір плати за надання платних послуг встановлюється бібліотекою державної і комунальної форм власності щороку у національній валюті України.

Перелік платних послуг, які можуть надаватися бібліотеками державної і комунальної форм власності, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок надання платних послуг бібліотеками, заснованими на державній та комунальній формі власності, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури.

У разі одержання коштів від надання платних послуг, добровільних пожертвувань фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних, з інших джерел, не заборонених законодавством, бюджетні асигнування державних і комунальних бібліотек не зменшуються.

Фінансування приватних бібліотек здійснюється за рахунок коштів власника та інших джерел, не заборонених законодавством».

14. Частину першу статті 62 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5-6, ст. 30 із наступними змінами) доповнити пунктом 10 такого змісту:

«10) центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики, на його письмовий запит під час бюджетного процесу з метою проведення верифікації і перевірки достовірності інформації, поданої фізичними особами для нарахування та отримання соціальних виплат, пільг, субсидій, пенсій, заробітних плат, інших виплат, що здійснюються за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, коштів Пенсійного фонду України та інших фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, та своєчасного і в повному обсязі їх здійснення, надається інформація щодо відкритих на їхнє ім'я рахунків (поточних, кредитних, депозитних тощо), операцій та залишків за ними. У разі нарахування та отримання соціальних виплат, пільг, субсидій, призначених на сім'ю або домогосподарство, інформація надається щодо кожного з членів сім'ї або домогосподарства».

15. У частині першій статті 18^{3} Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 20, ст. 102; 2005 р., №№ 17-19, ст. 267, № 26, ст. 356; 2006 р., № 22, ст. 185; 2012 р., № 4, ст. 21) цифри «50» замінити цифрами «100», а слова «але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку» виключити.

16. У Законі України «Про охорону дитинства» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142 із наступними змінами):

1) абзаци перший - п'ятий частини третьої статті 5 викласти в такій редакції:

«Місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування відповідно до їх компетенції, визначеної законом, забезпечують:

проведення державної політики у сфері охорони дитинства, розроблення і здійснення галузевих та регіональних програм поліпшення становища дітей, вирішення інших питань у цій сфері;

розвиток мережі навчальних закладів, закладів охорони здоров'я, соціального захисту, а також позашкільних навчальних закладів, діяльність яких спрямована на організацію дозвілля, відпочинку і оздоровлення дітей, зміцнення їх матеріально-технічної бази;

вирішення питань щодо встановлення опіки і піклування, створення інших передбачених законодавством умов для виховання дітей, які внаслідок смерті батьків, позбавлення батьків батьківських прав, хвороби батьків чи з інших причин залишилися без батьківського піклування, а також для захисту особистих і майнових прав та інтересів дітей;

організацію безкоштовного харчування дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, дітей з особливими освітніми потребами, які навчаються у спеціальних і інклюзивних класах, та учнів 1-4 класів загальноосвітніх навчальних закладів із сімей, які отримують допомогу відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям»;

2) у статті 19:

частину другу доповнити реченням такого змісту: «Громадяни мають право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурсній основі»;

частину десяту викласти в такій редакції:

«Студенти вищих навчальних закладів із числа дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, перебувають на повному утриманні держави. Студентам, які є дітьми-інвалідами та інвалідами I-III групи, студентам із сімей, які отримують допомогу відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям», включаючи студентів з багатодітних сімей, призначається соціальна стипендія та може надаватися додаткова соціальна і матеріальна допомога»;

частину одинадцяту виключити.

17. У частині сьомій статті 21 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 33, ст. 175; 2004 р., № 10, ст. 104; 2005 р., № 2, ст. 32; 2015 р., № 22, ст. 145) цифри і слова «1 квітня 2015 року по 31 грудня 2015 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року».

18. У частині дванадцятій статті 20 Закону України «Про статус народного депутата України» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 42, ст. 212 із наступними змінами):

абзаци шостий і восьмий викласти в такій редакції:

«Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

в абзаці дев'ятому слова «призначена особі відповідно до цієї статті» виключити;

в абзаці десятому цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

абзац дванадцятий доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень».

19. Частину п'яту статті 35 Закону України «Про дошкільну освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259; 2015 р., № 6, ст. 40) викласти в такій редакції:

«5. Батьки або особи, які їх замінюють, вносять плату за харчування дитини у державному та комунальному дошкільному навчальному закладі у розмірах, визначених органами місцевого самоврядування або відповідними органами управління.

Пільгові умови оплати харчування дітей у дошкільних навчальних закладах для багатодітних та малозабезпечених сімей та інших категорій, які потребують соціальної підтримки, надаються за рішенням органу місцевого самоврядування за рахунок коштів місцевого бюджету.

Від плати за харчування дитини звільняються батьки або особи, які їх замінюють, у сім'ях, у яких сукупний дохід на кожного члена сім'ї за попередній квартал не перевищував рівня забезпечення прожиткового мінімуму (гарантованого мінімуму), який щороку встановлюється законом про Державний бюджет України для визначення права на звільнення від плати за харчування дитини у державних і комунальних дошкільних навчальних закладах. За харчування дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, плата не справляється.

Органи місцевого самоврядування та місцеві органи виконавчої влади забезпечують безкоштовним харчуванням дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, дітей-інвалідів, дітей із сімей, які отримують допомогу відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям», які навчаються у державних і комунальних дошкільних навчальних закладах».

20. У частині першій статті 29 Закону України «Про дипломатичну службу» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29; 2015 р., № 22, ст. 145) цифри і слова «1 квітня 2015 року по 31 грудня 2015 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року».

21. У частині першій статті 4 Закону України «Про індексацію грошових доходів населення» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 15, ст. 111) цифри «101» замінити цифрами «103».

22. У Законі України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49-51, ст. 376 із наступними змінами):

1) частину третю статті 27 доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень»;

2) у частині першій статті 47:

абзаци другий і третій викласти в такій редакції:

«Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

в абзаці четвертому слова «призначена особі відповідно до цієї статті» виключити;

в абзаці шостому:

цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

доповнити словами «крім випадків, передбачених законом».

23. Статтю 14 Закону України «Про театри і театральну справу» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 26, ст. 350) доповнити частинами п'ятою - сьомою такого змісту:

«Розмір плати за надання платних послуг встановлюється державним і комунальним театром щороку у національній валюті України.

Перелік платних послуг, які можуть надаватися державними і комунальними театрами, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок надання платних послуг театрами, заснованими на державній та комунальній формі власності, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури».

24. Частину першу статті 26 Закону України «Про культуру» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168) викласти в такій редакції:

«1. Джерелами фінансування закладів культури є:

кошти державного та місцевих бюджетів;

кошти, що надходять від господарської діяльності, надання платних послуг;

кошти, одержані за роботи (послуги), виконані закладом культури на замовлення підприємств, установ, організацій та фізичних осіб;

доходи від реалізації продукції майстерень, підприємств, цехів і господарств, від надання в оренду приміщень, споруд, обладнання;

гранти, благодійні внески, добровільні пожертвування, грошові внески, матеріальні цінності, одержані від фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних;

кошти, отримані державними і комунальними закладами культури як відсотки на залишок власних надходжень, отриманих як плата за послуги, що надаються ними згідно з основною діяльністю, благодійні внески та гранти і розміщених на поточних рахунках, відкритих у банках державного сектору;

інші не заборонені законодавством джерела.

Розмір плати за надання платних послуг встановлюється державним і комунальним закладом культури щороку у національній валюті України.

Перелік платних послуг, які можуть надаватися державними і комунальними закладами культури, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок надання платних послуг закладами культури, заснованими на державній та комунальній формі власності, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері культури.

У разі одержання коштів від надання платних послуг, добровільних пожертвувань фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних, з інших джерел, не заборонених законодавством, бюджетні асигнування державних і комунальних закладів культури не зменшуються».

25. Частину першу статті 2 Закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 12-13, ст. 82) доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (крім пенсійних виплат, що здійснюються з Накопичувального пенсійного фонду) або щомісячного довічного грошового утримання (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною), призначених (перерахованих) відповідно до Податкового кодексу України, Митного кодексу України, законів України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про статус народного депутата України», «Про Національний банк України», «Про Кабінет Міністрів України», «Про дипломатичну службу», «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про судову експертизу», «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», «Про пенсійне забезпечення», «Про судоустрій і статус суддів», Постанови Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року «Про затвердження Положення про помічника-консультанта народного депутата України», не може перевищувати 10 740 гривень».

26. У статті 57 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 13, ст. 222; 2015 р., № 22, ст. 145) цифри і слова «1 квітня 2015 року по 31 грудня 2015 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року».

27. У статті 44 Закону України «Про вищу освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37-38, ст. 2004; 2015 р., № 28, ст. 244, № 30, ст. 271):

частину третю викласти в такій редакції:

«3. Громадяни мають право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурсній основі.

Брати участь у конкурсі за результатами вступних іспитів з конкурсних предметів у вищому навчальному закладі у межах установлених квот прийому до вищих навчальних закладів України мають право особи (за їхнім вибором), які мають захворювання, що можуть бути перешкодою для проходження зовнішнього незалежного оцінювання, діти-сироти та особи, яких законом визнано учасниками бойових дій та які захищали незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України, брали участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення»;

у частині сьомій:

абзац третій викласти в такій редакції:

«Рейтинговий список вступників формується на основі конкурсного балу за кожною спеціальністю згідно з виставленими вступниками пріоритетами з повідомленням про отримання чи неотримання ними права здобувати вищу освіту за кошти державного бюджету»;

абзаци четвертий, п'ятий і шостий виключити;

частину тринадцяту виключити.

28. Підпункт 8 пункту 4 статті 11 Закону України «Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 44, ст. 2040; 2015 р., № 23, ст. 158) виключити.

29. У частині п'ятнадцятій статті 86 Закону України «Про прокуратуру» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2-3, ст. 12, № 22, ст. 145):

абзаци перший і другий викласти в такій редакції:

«15. Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених цим Законом, законами України «Про державну службу», «Про судоустрій і статус суддів», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

в абзаці четвертому цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

абзац шостий доповнити реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень».

30. У статті 141 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., №№ 18-20, ст. 132, № 22, ст. 145):

у частині п'ятій:

абзаци перший і другий викласти в такій редакції:

«5. Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року:

особам (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), які працюють на посадах та на умовах, передбачених цим Законом, законами України «Про державну службу», «Про прокуратуру», призначені пенсії/щомісячне довічне грошове утримання не виплачуються»;

в абзаці четвертому цифри «2016» замінити цифрами «2017»;

абзац шостий після речення першого доповнити новим реченням такого змісту: «Тимчасово, у період з 1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року, максимальний розмір щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень».

31. У частині шостій статті 1.1 Положення про помічника-консультанта народного депутата України, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 37, ст. 283; 2004 р., № 23, ст. 320; 2015 р., № 22, ст. 145), цифри і слова «1 квітня 2015 року по 31 грудня 2015 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2016 року по 31 грудня 2016 року».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2016 року.

2. Дія положень цього Закону щодо визначення максимального розміру пенсії застосовується до пенсій, які призначаються починаючи з 1 січня 2016 року.

3. Обмеження щодо виплати пенсії, щомісячного довічного грошового утримання, передбачені цим Законом, не застосовуються протягом особливого періоду до пенсій, щомісячного довічного грошового утримання, що призначені особам, які проходять військову службу або перебувають на посадах у Міністерстві оборони України, Головному управлінні розвідки Міністерства оборони України, Міністерстві внутрішніх справ України, Апараті Ради національної безпеки і оборони України, Державній спеціальній службі транспорту, Службі безпеки України, Службі зовнішньої розвідки України, Державній прикордонній службі України, Управлінні державної охорони України, Державній пенітенціарній службі України, Державній службі України з надзвичайних ситуацій, Державній службі спеціального зв'язку та захисту інформації України, Національній гвардії України, органах військової прокуратури або беруть участь в антитерористичних операціях, здійсненні заходів із забезпечення правопорядку на державному кордоні, відбитті збройного нападу на об'єкти, що охороняються військовослужбовцями, звільненні цих об'єктів у разі захоплення, відбитті спроб насильницького заволодіння зброєю, бойовою та іншою технікою; до пенсій, щомісячного довічного грошового утримання, що призначені відповідно до законів України «Про прокуратуру», «Про судоустрій і статус суддів», на період виконання особами, яким вони призначені, повноважень членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та Вищої ради юстиції.

Після завершення особливого періоду виплата пенсій таким особам здійснюється згідно із законодавством.

4. Встановити, що з 1 вересня 2016 року фінансування загальноосвітніх навчальних закладів (крім закладів початкової школи), кількість учнів у яких становить менше 25 осіб, за рахунок освітньої субвенції не здійснюється.

5. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

забезпечити розширення переліку платних послуг, які можуть надаватися державними та комунальними закладами освіти, науки, культури, засобами масової інформації та іншими бюджетними установами;

переглянути та встановити економічно обґрунтований розмір платних послуг, що надаються бюджетними установами;

забезпечити перегляд нормативів забезпечення населення публічними бібліотеками та клубними закладами з урахуванням демографічної ситуації;

забезпечити перегляд типових та примірних штатів бюджетних установ з метою скорочення керівного, адміністративного, управлінського, господарсько-обслуговуючого персоналу, водіїв, робітників, які обслуговують громадські будівлі, щонайменше на 10 відсотків;

до 1 березня 2016 року розробити проекти законів України з метою реформування системи державного замовлення на підготовку фахівців, передбачивши здійснення заходів щодо приведення показників державного замовлення у відповідність із потребами економіки та суспільства.

6. Обласним, Київській міській державним адміністраціям, органам місцевого самоврядування забезпечити:

1) встановлення керівниками державних і комунальних закладів та установ переліку платних послуг, що надаються ними, із зазначенням способу та порядку надання кожної з послуг, розрахунку їх вартості відповідно до економічно обґрунтованих витрат, пов'язаних із їх наданням;

2) розширення джерел фінансування закладів культури шляхом стимулювання позабюджетного фінансування культури (налагодження зв'язків між закладами культури та бізнесом (фандрейзинг);

3) переведення окремих типів закладів на самоокупність;

4) скорочення працівників загальноосвітніх навчальних закладів (крім педагогічних) щонайменше на 10 відсотків;

5) для задоволення потреб населення у високоякісних послугах затвердження у двомісячний строк регіональних планів створення освітніх та куль-

турних округів, об’єднання навчальних закладів, закладів культури, інших бюджетних установ (із збереженням фінансової самостійності) для раціональної концентрації та ефективного використання матеріальних, фінансових, кадрових ресурсів регіону, забезпечивши при цьому:

реформування системи закладів для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, в інтересах кожної дитини; перетворення існуючих шкіл-інтернатів для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, у дитячі будинки для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, або у загальноосвітні навчальні заклади; перепрофілювання закладів та оптимальне їх використання;

продовження роботи з оптимізації мережі загальноосвітніх навчальних закладів, інших галузей бюджетної сфери, насамперед оптимізації мережі загальноосвітніх навчальних закладів із скороченням їх кількості (орієнтовно на 5 відсотків за рахунок об’єднання малокомплектних шкіл, зміни їх типу та/або ступеня, реорганізації тощо), підвищення наповнюваності класів, груп;

модернізацію мережі професійно-технічних та вищих навчальних закладів I-II рівнів акредитації з урахуванням необхідності їх укрупнення та здійснення підготовки фахівців і робітничих кадрів відповідно до потреб регіону та ринку праці, використання потенціалу таких навчальних закладів для здійснення підготовки та перепідготовки незайнятого населення;

побудову нової моделі надання послуг музеями та бібліотеками, розширення переліку послуг з організації дозвілля населення з використанням новітніх технологій; створення на базі бібліотек державної та комунальної власності центрів обслуговування громадян, основним завданням яких є задоволення потреб громадян у публічній інформації, забезпечення їх доступу до державних та регіональних електронних інформаційних ресурсів, надання консультативних послуг з питань електронного оформлення звернень до органів державної влади;

6) концентрацію вивільнених та залучених коштів на поліпшенні матеріально-технічного забезпечення бюджетних установ.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 24 грудня 2015 року. № 911-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про заходи, спрямовані на сприяння капіталізації та реструктуризації банків»

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Внести до Закону України «Про заходи, спрямовані на сприяння капіталізації та реструктуризації банків» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 41, № 43, ст. 386) такі зміни:

1) преамбулу викласти в такій редакції:

«Цей Закон спрямований на захист економічної безпеки держави, прав, свобод та законних інтересів громадян, створення умов для забезпечення стабільної діяльності банків України, посилення фінансової спроможності банківської системи України та мінімізації негативного впливу складної економічної ситуації, що склалася, зокрема, внаслідок тимчасової окупації території України та проведення антитерористичної операції»;

2) у статті 8:

абзац другий пункту 1 викласти в такій редакції:

«Цей Закон, крім пунктів 5, 6, 9, 9^{1} та 10 цієї статті, діє до прийняття Верховною Радою України у зв’язку із стабілізацією фінансово-економічної ситуації в Україні рішення щодо втрати ним чинності, але не пізніше ніж до 1 січня 2017 року, крім пункту 9^{1} цієї статті, який діє до 1 січня 2019 року»;

доповнити пунктом 9^{1} такого змісту:

«9^{1}. Національний банк України не відносить банк до категорії проблемних або неплатоспроможних з підстав, визначених у пункті 1, абзацах першому, третьому пункту 4 та пункті 4^{1} частини першої статті 75; пункті 2 частини першої статті 76 Закону України «Про банки і банківську діяльність», за умови подання банком Національному банку України програми капіталізації/плану реструктуризації, складених, у тому числі, за результатами діагностичного обстеження, а також плану заходів щодо приведення діяльності банку у відповідність з вимогами законодавства щодо операцій з пов’язаними з банком особами та забезпечення виконання зазначених програм/планів у визначені в них строки».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
24 грудня 2015 року.
№ 913-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Бюджетного кодексу України

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести до Бюджетного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 50-51, ст. 572) такі зміни:

1. Частину першу статті 4 доповнити абзацом десятим такого змісту:

«На нормативно-правові акти та рішення, прийняті на підставі і на виконання вимог цього Кодексу, не поширюється дія законодавства щодо здійснення державної регуляторної політики та регуляторної діяльності».

2. Абзац тринадцятий частини четвертої статті 13 викласти в такій редакції:

«підгрупа 3 - кошти, що отримують вищі та професійно-технічні навчальні заклади від розміщення на депозитах тимчасово вільних бюджетних коштів, отриманих за надання платних послуг, якщо таким закладам законом надано відповідне право; кошти, що отримують державні і комунальні вищі навчальні заклади, наукові установи та заклади культури як відсотки, нараховані на залишок коштів на поточних рахунках, відкритих у банках державного сектору для розміщення власних надходжень, отриманих як плата за послуги, що надаються ними згідно з основною діяльністю, благодійні внески та гранти».

3. У статті 29:

1) пункти 11 та 15 частини другої виключити;

2) у частині третій:

пункт 5 доповнити словами «та надходження від звернення застави у дохід держави»;

пункт 13 викласти в такій редакції:

«13) надходження в рамках програм допомоги Європейського Союзу, урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ».

4. Пункти 5 і 12 частини четвертої статті 30 викласти в такій редакції:

«5) забезпечення здійснення судочинства та функціонування органів судової влади (за рахунок джерел, визначених пунктом 5 частини третьої статті 29 цього Кодексу)»;

«12) реалізацію програм допомоги Європейського Союзу, урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ (за рахунок джерел, визначених пунктом 13 частини третьої статті 29 цього Кодексу)».

5. У пункті 5 частини другої статті 41 слова «субвенції на підготовку робітничих кадрів, субвенції на забезпечення медичних заходів окремих державних програм та комплексних заходів програмного характеру» виключити.

6. Текст статті 52 викласти в такій редакції:

«1. Зміни до закону про Державний бюджет України можуть вноситися у разі:

1) відхилення оцінки основних прогнозних макропоказників економічного і соціального розвитку України від прогнозу, врахованого під час затвердження Державного бюджету України на відповідний бюджетний період;

2) перевиконання за підсумками трьох кварталів надходжень Державного бюджету України, врахованих у розписі Державного бюджету України на відповідний період, більше ніж на 15 відсотків відповідно до частини першої статті 53 цього Кодексу;

3) недоотримання за підсумками кварталу надходжень загального фонду Державного бюджету України, врахованих у розписі Державного бюджету України на відповідний період, більше ніж на 15 відсотків відповідно до частини другої статті 54 цього Кодексу;

4) необхідності збільшення обсягу коштів резервного фонду державного бюджету;

5) необхідності передачі коштів між загальним та спеціальним фондами державного бюджету відповідно до частини сьомої статті 13 цього Кодексу;

6) перевищення очікуваного обсягу витрат на обслуговування та погашення державного боргу, витрат, пов’язаних з виконанням гарантійних зобов’язань держави, та видатків на виплати за державними деривативами над обсягом коштів, визначеним законом про Державний бюджет України на таку мету, відповідно до абзацу другого частини шостої статті 16, частини сьомої статті 17 та пункту 35 розділу VI цього Кодексу;

7) необхідності оптимізації структури витрат державного бюджету в межах загального обсягу видатків та надання кредитів, затвердженого законом про Державний бюджет України, для забезпечення ефективного виконання Державного бюджету України, крім випадків, передбачених частинами шостою - дев’ятою статті 23 цього Кодексу;

8) зміни обставин у процесі виконання Державного бюджету України, що вимагають менших бюджетних асигнувань головним розпорядникам бюджетних коштів відповідно до частини третьої статті 23 цього Кодексу;

9) зарахування до загального чи спеціального фонду встановленого законом нового виду доходу державного бюджету на період до внесення відповідних змін до цього Кодексу відповідно до частини четвертої статті 29 цього Кодексу;

10) необхідності зменшення бюджетних асигнувань за порушення бюджетного законодавства відповідно до пункту 4 частини першої статті 117 цього Кодексу.

2. Міністерство фінансів України проводить щомісячну оцінку відповідності надходжень державного бюджету показникам, встановленим Державним бюджетом України та розписом державного бюджету на відповідний період. Кабінет Міністрів України проводить щоквартальну оцінку відповідності основних прогнозних макропоказників економічного і соціального розвитку України показникам, врахованим під час затвердження Державного бюджету України на відповідний бюджетний період.

3. Проект закону про внесення змін до закону про Державний бюджет України може розглядатися у Верховній Раді України лише у разі наявності експертного висновку Міністерства фінансів України (крім поданих Кабінетом Міністрів України проектів законів, розробником яких є Міністерство фінансів України).

4. Проект закону про внесення змін до закону про Державний бюджет України, що передбачає зміну граничного обсягу дефіциту державного бюджету, граничного обсягу державного боргу і гарантованого державою боргу та граничного обсягу надання державних гарантій, а також у випадках, передбачених пунктами 1-3 і 6 частини першої цієї статті, може розглядатися Верховною Радою України лише у разі наявності експертного висновку Міністерства фінансів України (крім поданих Кабінетом Міністрів України проектів законів, розробником яких є Міністерство фінансів України) та рішення Комітету Верховної Ради України з питань бюджету щодо підтримки такого законопроекту.

5. Розгляд проекту закону про внесення змін до закону про Державний бюджет України у Верховній Раді України здійснюється за процедурою, визначеною Регламентом Верховної Ради України, з урахуванням вимог цієї статті».

7. У пункті 1 частини першої статті 67, пункті 5 частини другої статті 67^{1}, частині першій статті 70, частині другій статті 85 цифри «88» замінити цифрами «89».

8. В абзаці другому частини другої статті 77 слова «субвенція на підготовку робітничих кадрів» виключити, а слова «субвенція на забезпечення медичних заходів окремих державних програм та комплексних заходів програмного характеру» замінити словами «субвенції на здійснення державних програм соціального захисту».

9. Перше речення частини першої статті 78, частину другу статті 84 та перше речення частини другої статті 85 після слова «сільські» доповнити словами «селищні, міські (міст районного значення)».

10. Статтю 88 виключити.

11. У частині першій статті 89:

1) пункт 2 доповнити підпунктом «е» такого змісту:

«е) професійно-технічну освіту з бюджетів міст обласного значення (на оплату послуг з підготовки кваліфікованих робітників на умовах державного та/або регіонального замовлення у професійно-технічних та інших навчальних закладах державної та/або комунальної власності, які розташовані на території міст обласного значення)»;

2) пункт 5 після слів «надано статус» доповнити словом «академічних».

12. У частині першій статті 90:

1) у підпункті «б» пункту 2 слова «та комунальної власності» замінити словами та цифрами «та/або комунальної власності (крім закладів, визначених у підпункті «е» пункту 2 частини першої статті 89 цього Кодексу)»;

2) у пункті 7 слова «заходи з проведення лабораторно-діагностичних, лікувально-профілактичних робіт бюджетними установами ветеринарної медицини» замінити словами «заходи з проведення лабораторно-діагностичних, лікувально-профілактичних робіт, утримання ветеринарних лікарень та ветеринарних лабораторій».

13. Пункти 7 та 9 частини першої статті 97 виключити.

14. Статтю 103^{3} виключити.

15. Частину першу статті 103^{4} викласти в такій редакції:

«1. Медична субвенція спрямовується на видатки місцевих бюджетів, передбачені у пункті 3 частини першої статті 89 та пункті 3 частини першої статті 90 цього Кодексу, і використовується закладами охорони здоров’я на оплату поточних видатків.

У разі забезпечення у повному обсязі потреби у поточних видатках на бюджетний період за рахунок зазначеної субвенції та за умови відсутності простроченої бюджетної заборгованості за захищеними видатками закладів охорони здоров’я ця субвенція може спрямовуватися на їх капітальні видатки.

Зазначена субвенція може спрямовуватися на здійснення заходів з оптимізації мережі закладів охорони здоров’я».

16. Статтю 103^{5} виключити.

17. В абзаці другому частини другої та у третьому реченні частини шостої статті 108 слова «субвенції на підготовку робітничих кадрів» виключити.

18. У розділі VI «Прикінцеві та перехідні положення»:

1) в абзаці третьому пункту 1 цифри «2015» замінити цифрами «2017»;

2) у пункті 4^{1}:

в абзаці другому слова «за погодженням з Міністерством фінансів України» виключити;

абзац третій виключити;

3) абзац другий пункту 11 після слів «Державного управління справами» доповнити словами «Національної академії наук України»;

4) підпункт 1^{1} пункту 14 виключити;

5) доповнити пунктом 15^{1} такого змісту:

«15^{1}. Дозволити Міністерству фінансів України, як виняток з положень статті 41 цього Кодексу, здійснювати у першому кварталі 2016 року державні запозичення у межах загального обсягу витрат на обслуговування та погашення державного боргу у відповідному періоді»;

6) доповнити пунктом 17^{1} такого змісту:

«17^{1}. Установити, що надходження нарахованих сум за останній звітний (податковий) період 2015 року, податкового боргу, повернення помилково або надміру сплачених сум з рентної плати за транзитне транспортування трубопроводами природного газу територією України та збору у вигляді цільової надбавки до діючого тарифу на природний газ для споживачів усіх форм власності зараховуються (здійснюються) до/з державного бюджету у порядку та на умовах, які діяли до 1 січня 2016 року»;

7) у другому реченні абзацу п’ятого пункту 20 слова «районного бюджету» і «районних бюджетів» замінити відповідно словами «районного (міського) бюджету» і «районних (міських) бюджетів»;

8) пункт 33 викласти в такій редакції:

«33. Установити, що з 1 вересня 2015 року до 1 січня 2017 року запроваджується експеримент з фінансового забезпечення реалізації заходів з розвитку автомобільних доріг загального користування державного значення у Волинській, Львівській, Одеській і Чернівецькій областях та місті Києві.

Перелік об’єктів, щодо яких здійснюється реалізація зазначених заходів згідно з експериментом, затверджується відповідною обласною, Київською міською державними адміністраціями за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері дорожнього господарства.

На період проведення експерименту для реалізації зазначених заходів до спеціальних фондів відповідних обласних бюджетів та бюджету міста Києва, як виняток з положень частини другої статті 29, статті 69^{1}, частини другої статті 85, статей 87 і 91 цього Кодексу, спрямовуються 50 відсотків суми перевиконання загального обсягу щомісячних індикативних показників надходжень митних платежів (мито, акцизний податок з ввезених на митну територію України підакцизних товарів (продукції), податок на додану вартість з ввезених на митну територію України товарів (продукції)), що справляються під час митного оформлення товарів на територіях відповідно Волинської, Львівської, Одеської та Чернівецької областей та міста Києва, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Кабінету Міністрів України:

затвердити методику розрахунку щомісячних індикативних показників надходжень митних платежів у територіальному розрізі з урахуванням відповідних надходжень за три останні бюджетні періоди та інших факторів, що впливають на обсяги таких платежів;

погодити щомісячні індикативні показники надходжень митних платежів з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету;

щомісячно інформувати Верховну Раду України, Президента України та Рахункову палату про реалізацію експерименту (з наведенням відповідних щомісячних індикативних показників, фактичних надходжень та обсягів спрямування бюджетних коштів до спеціальних фондів обласних бюджетів та бюджету міста Києва, а також інформації про використання таких бюджетних коштів)»;

9) доповнити пунктом 40 такого змісту:

«40. Установити, що під час здійснення повноважень з контролю за дотриманням бюджетного законодавства в частині моніторингу пенсій, допомог, пільг, субсидій, інших соціальних виплат Міністерство фінансів України має право отримувати інформацію, що містить банківську таємницю, персональні дані.

Для отримання та обробки таких персональних даних Міністерство фінансів України не потребує отримання на це згоди фізичних осіб, якщо таку згоду надано іншому центральному органу виконавчої влади під час подання такої інформації».

19. У тексті Кодексу слова «(обов’язкові платежі)» у всіх відмінках виключити.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2016 року.

2. Внести зміни до таких законів України:

1) у пункті 1 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України та деяких інших законодавчих актів України» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 16, ст. 107) слова та цифри «з 1 січня 2016 року» замінити словами та цифрами «з 1 січня 2017 року»;

2) абзац другий пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 12, ст. 76) після слів «Державного управління справами» доповнити словами «Національної академії наук України».

3. Кабінету Міністрів України у місячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ, 24 грудня 2015 року.
№ 914-VIII.

Над номером працювали:
Віталій СУДДЯ, Сергій ВОЛОТКОВСЬКИЙ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов’язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2015 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 20 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 16 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п’ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 50 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк:
ТОВ «Поліпрінт»,
04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а,
тел. (044) 464-17-89,
факс (044) 464-17-91
poliprint@ukr.net

Зам. 5885

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com

4820094010039